

Giới thiệu Trạch Nam Hoàng Kim

Editor: Thái Nhi

Thể loại: Trùng sinh, nam truy nữ, chung tình, HE

Nhân vật chính: Thành Uyên, Diệp Tổ Kỳ

Số chương: 10 chương + PN

Bối cảnh: Đài Loan hiện đại

Con gái khi đã yêu thật lòng sẵn sàng vì tình yêu mà vứt bỏ mọi thứ, đời trước của cô cũng vì chữ tình vậy mà kết quả chỉ là một mình cô đơn mà chết đi,

Sau khi trùng sinh cô thế phải quý trọng người thân, bạn bè, phải sống tình ranh hơn,

Cũng đến lúc này cô mới biết chính mình thật sự có quá mù quáng, bỏ qua người đàn ông tốt - Thành Uyên này,

Tuy ngoại hình của anh không phải khẩu vị của cô, nhưng thắng ở nhân phẩm, sự nghiêm túc, đủ thân thiết! (Thực ra ngoại hình anh rất được, rất men, nhưng khẩu vị của chị lúc trước là kiểu tiểu thịt tươi trắng trắng xinh xinh)

Giống như khi họ cãi nhau không vui, anh chưa bao giờ nặng lời với cô, luôn bảo vệ khắp nơi,

Cô có nghi vấn đối với công việc tương lai, anh nhiệt tình hỗ trợ tìm đọc tư liệu, cung cấp đề nghị,

Bạn trai trước bất mãn bị chia tay chạy tới quấy rầy, là anh rat ay xử lý tra nam,

Ôi~, cực phẩm này, khiến cô vốn đối với tình yêu đã mang lòng tuyệt vọng lại bốc cháy lên,

Nhưng trước kia cô lại ghét anh không có điểm tốt, khiến cho đến giờ anh cũng không tin cô sẽ thích anh,

Làm cho cô đành phải "Chủ động xuất kích", rốt cuộc thành công bắt được anh (?),

Đang lúc hai người rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, thì cô phát hiện một bí mật kinh người —

Thì ra anh không phải là người người bình thường như cô vẫn nghĩ, mà gia đình lại có vài ông chủ lớn?!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Thình thịch, thình thịch, thình thịch, tiếng tim đập nhanh như vậy là bình thường à?

"Hô... Hô..." Diệp Tổ Kỳ liều mình muốn hô hấp, nhưng mặc kệ dùng sức ra sao đều đã cảm thấy khó khăn, cô cảm thấy chính mình giống như cá lên bờ, sắp hít thở không thông: "Cứu... Cứu tôi..."

Cô rất muốn bắt lấy nhân viên phòng cấp cứu phía trước đang đi qua, cho dù thế nào thì một người cũng tốt, tay lại suy yếu đến không nâng nổi, ngay cả nói chuyện cũng chỉ có thể phát ra tiếng kêu khê, mà muốn nói một chữ, thì phải dùng sức hô hấp đến thống khổ.

Hôm nay là đêm giao thừa, bởi vì không khí lạnh mà nhiệt độ chợt hạ, rất nhiều người già thân thể không khỏe phải nhập viện, hơn nữa vừa rồi mới xảy ra một tai nạn xe cộ nghiêm trọng, bác sĩ và y tá vội vàng cứu trị những người bệnh nghiêm trọng, thế cho nên Diệp Tổ Kỳ vết thương không có gì nghiêm trọng bị đẩy đến phía sau.

Cô một tay cầm áo, giống như làm vậy có thể khiến sự tức ngực và khó thở của bản thân được giảm chút, nhưng cô thật sự rất không thoải mái, cô cần được trợ giúp...

"Đừng ở chỗ đây làm ra vẻ nữa." Một câu lạnh bạc đưa cột truyền đến.

Diệp Tổ Kỳ giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người đàn ông ngồi ở bên cạnh, nhìn cũng không nhìn mình một lần, chỉ lo nhìn chăm chú đi động chơi game, là bạn trai cô kết giao bốn năm - Thượng Trình.

"Cũng chỉ là cảm mạo thôi cần gì khám gấp, biết hôm nay là ngày mấy không? Đêm giao thừa đó nha! Tôi cũng đã hẹn với bạn, cũng bởi vì cô cảm mạo thật lâu không tốt lên, tôi còn phải tới bệnh viện chăm sóc cô, thật sự là phiền toái!"

Diệp Tố Kỳ cau mày, căn bản không có khí lực đáp lại bạn trai.

"Tự cô ở lại chỗ này đi, cầm thuốc trở về, tôi phải đi trước, không có việc gì thì đừng tìm tôi!" Đợi đến nỗi phiền, Thượng Trình không muốn đợi nữa, hần không hề để ý tới sắc mặt tái nhợt của Diệp Tố Kỳ, đến khi di động hết pin thì rời đi.

"Hô... Hô... Hô..." Diệp Tố Kỳ nhìn bóng dáng Thượng Trình xoay người rời đi, trong mắt đầy bi ai.

Người đàn ông này chẳng thêm ngó tới cô, vậy mà cô lại vứt bỏ hữu tình, tình thân để đổi lấy "Hạnh phúc" này sao?

Cô không thoải mái như vậy, hần lại cảm thấy cô là phiền toái, đêm giao thừa không phải là làm bạn bên cô mà là hẹn với bạn bè, không cần nghĩ cũng biết nhất định là hẹn gái.

Nói đến cũng buồn cười, quen thói bắt cá hai tay mỗi lần Thượng Trình bị bắt gian tại giường, đều khóc lóc nức nở cầu xin tha thứ, ai bảo đã một năm không có công việc, hần là do cô nuôi, chỉ là sau khi cô nói câu 'tha thứ' này không bao lâu, Thượng Trình lại chứng nào tật nấy, lại hình thức đấy, tuần hoàn vô hạn.

Tất cả trước mắt đều mơ hồ, không biết là vì sinh bệnh hay là vì nước mắt, Diệp Tố Kỳ không thấy rõ bóng lưng Thượng Trình, trong đầu chỉ lặp lại nhớ lại, vì sao cô phải sống hèn mọn như vậy?

"Diệp Tố Kỳ tiểu thư, có thể đến phòng khám rồi. Diệp tiểu thư... Không đúng, Tiểu Phù, nhanh tới giúp tôi, bệnh tình có điểm bất thường!" Xử lý xong người bệnh hộ lý cảm bệnh lịch biểu tới, muốn dẫn Diệp Tố Kỳ vào phòng khám, lại phát hiện Diệp Tố Kỳ ngã ở trên ghế, khẩn trương gọi người tới.

Ý thức mơ hồ, Diệp Tố Kỳ cảm giác chính mình bị nâng lên, lại bị hạ xuống, được đắp chăn, hô hấp tốt hơn một chút, nhưng vẫn rất đau, lúc này trên cánh tay của cô bị đau một phen, hần là bị tiêm.

Cạnh cô lập tức vây quanh một đám bác sĩ và y tá, người người đều biểu tình lo lắng.

Bác sĩ lập tức sắp xếp cô chiếu tim sóng siêu âm, sau khi có kết quả, vỗ nhẹ nhẹ mặt cô: "Diệp tiểu thư, cô hãy cẩn thận nghe tôi nói, cô bị viêm cơ tim cấp tính, tình huống rất không lạc quan, người thân của cô có thể lập tức tới bệnh viện hay không?"

Cái gì? Cô chỉ bị cảm mạo, khụ thật lâu vẫn không khỏe, làm sao có thể biến thành viêm cơ tim cấp tính? Nghe qua thì rất nghiêm trọng.

Bây giờ người thân duy nhất của cô chỉ có anh trai, nhưng cô và anh trai đã hai năm không có liên lạc, anh trai vốn yêu thương cô có thừa giờ có lẽ đã hận cô đến chết.

Nghĩ tới đây, Diệp Tố Kỳ đau buồn, đột nhiên, cô cảm thấy thân thể giống như không là của mình, hô hấp lần thứ hai khó khăn, toàn thân vẫn không đình chỉ giật giật.

"Rung tâm nhĩ!" Bác sĩ thấy thế lập tức tiến hành hồi sức tim, cũng kêu hộ lý chuẩn bị điện sốc.

Điện sốc đau đớn, Diệp Tố Kỳ không biết dùng từ nào để hình dung, cô có thể cảm giác được toàn thân trên dưới bởi vì điện lưu đi qua mà sản sinh mỗi một phân đau đớn, nhưng không có khí lực kêu ra.

Cô sẽ cứ một mình cô đơn mà chết đi như vậy sao?

Giờ phút này, Diệp Tố Kỳ hi vọng anh trai yêu thương cô nhất có thể ở bên cô, không thì bạn thân cũng được, nhưng khiến bạn bè xa lánh chính là cô, vì một người đàn ông, cô nói dối lừa gạt bạn bè, còn đang tại thời điểm anh trai cần cô nhất thì cô lại vứt bỏ anh trai, cũng bởi vì cãi nhau với Thượng Trình.

Tâm trạng anh trai lúc đó, cô đã hiểu, khó trách anh trai lại oán hận cô như thế.

"Chống đỡ!" Cố gắng cứu lại sinh mệnh Diệp Tố Kỳ, bác sĩ kêu gọi Diệp Tố Kỳ đang không có ý thức.

Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt Diệp Tố Kỳ, đó là nước mắt hối hận.

Nếu có kiếp sau, cô nhất định nhất định sẽ không ở cùng một chỗ với Thượng Trình nữa, cô sẽ quý trọng bạn bè, ôm chặt người nhà, cô không muốn vì tên thối nát kia mà bỏ qua tất cả người yêu thương cô.

Nếu có kiếp sau, thì thật tốt...

Phóng túng chính mình rơi vào trong bóng tối, trong đêm giao thừa Diệp Tố Kỳ hai mươi lăm tuổi rời bỏ thế giới này.

WOOD STONE, một nơi tương đối được giới trẻ hoan nghênh, vừa tiện nghi lại có Pizza ăn ngon, mỗi ngày nghỉ đều đông kín, ngay cả hôm nay đã là cuối tháng tư cực nóng, cũng không ngăn được sự thèm thuồng muốn ăn của giới trẻ.

"Tôi muốn chân gà, hoa nhánh vòng."

"Thịt, tôi muốn thịt!"

"Pizza!"

Bụng Pizza vừa mới nướng xong, đi qua từng bàn, theo nhu cầu mỗi người, đặt ở trong mâm từng người.

Trong thời gian hai giờ dùng cơm, nửa giờ trước đúng là thời điểm mọi người rất đói, trong lúc này không khí thân thiện, vừa ăn vừa nói chuyện, trên mặt người người đều mang theo ý cười sung sướng, rất ăn ý khi nghe thấy điều mẩu chốt gì đó đều đồng thời cười to, âm thanh lớn khiến mọi người đều ghé mắt nhìn.

"Nhỏ tiếng chút, chúng ta dọa người khác đó."

"Nhưng nơi hoang dã thực sự đang chậm phát triển trí tuệ, tớ chết cười mất, ha ha ha ha!"

Hoảng hốt bước vào ghế lô, cảm giác được tiếng cười vui vẻ đã lâu không nghe, khiến Diệp Tổ Kỳ cảm thấy rất không chân thực.

Đây... Là thật sao?

"Oa? Tổ Tổ em đến rồi!" Giọng nữ mang theo tinh thần phấn chấn từ bên trong chạy tới, ánh mắt Ôn Hân Đồng nhìn chằm chằm Diệp Tổ Kỳ, trong mắt tràn ngập kinh hi và ý cười, miệng vội vàng nói: "Tổ Tổ, chị nghĩ tới em không tới được, đã rất lo lắng cho em!"

Nhiệt tình của Ôn Hân Đồng, Diệp Tổ Kỳ cảm nhận được, hốc mắt cô nháy mắt phiếm hồng, nhanh chóng che đi giọt lệ trong mắt, lộ ra tươi cười.

"Tổ Tổ, không phải em sinh bệnh sao, đã tốt hơn chút nào chưa?" Lâm Hải Đường khí chất đậm đặc cao lãnh hiếm thấy lộ ra biểu tình lo lắng, đứng ở bên người Diệp Tổ Kỳ tỉ mỉ đánh giá: "Bạn cùng phòng em nói em bị sốt rất nặng, đã đi gặp bác sĩ chưa? Một mình em tới sao? Nói một tiếng để bọn chị tới đón em, nếu em té xỉu thì biết làm sao bây giờ?" Nói xong, tay cô ấy đã trực tiếp phủ lên trên trán Diệp Tổ Kỳ.

Cảm nhận được sự lo lắng, Diệp Tổ Kỳ thiếu chút nữa nhịn không được rót nước mắt, quan tâm như vậy dường như đã từ mấy đời...

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt Lâm Hải Đường, trong mắt cô ấy có ảnh ngược của chính mình, là tuổi trẻ, tự tin, không có vì cuộc sống mà nhiều năm bôn tẩu tiêu tụy xanh xao, thể xác và tinh thần không có bởi vì thói quen bắt cá hai tay của bạn trai và những trận đánh đập mà vết thương chồng chất - đó còn không phải là bị tình yêu sai lệch mà hủy diệt chính mình.

Cô trùng sinh rồi.

Cô vốn tưởng rằng chính mình đã chết, nhưng cô đang mơ mơ màng màng thì tỉnh lại, phát hiện chính mình quay về thời điểm mới vừa ở cùng một chỗ với Thượng Trình bốn năm trước, lúc ấy cô cũng bị một trận bệnh, lần đầu tiên tranh cãi âm ỉ sau khi kết giao với Thượng Trình cũng ở phía sau.

"Em tốt hơn nhiều rồi." Diệp Tổ Kỳ kéo thần trí về, dù vẫn có chút suy yếu và tiếng nói hơi khàn khàn: "Nhớ đến khó có dịp mọi người được tụ họp cùng một chỗ, còn có người từ miền Nam lên, em muốn gặp mọi người." Cô thật sự rất muốn gặp những người bạn đã từng bị cô vứt bỏ.

"Vậy em ăn không? Sinh bệnh phải ăn thanh đạm một chút, chỗ này đều là Pizza... Tây Thi, đi mua chút cháo cho Tổ Tổ ăn!" Ôn Hân Đồng tùy tiện chỉ một bạn trai gần đây.

Cậu bạn Tây Thi bị kêu tên xem ra vẫn là sinh viên, cậu ta không có phản kháng, ngoan ngoãn đứng lên muốn ra ngoài.

"Không sao, em có thể ăn, không cần phiền toái." Diệp Tổ Kỳ vội vàng ngăn cản, ánh mắt mang theo hoài niệm lại phức tạp nhìn những người bạn trước mắt, trong lòng vô cùng hối hận.

Lần tụ hội hôm nay, chính là bắt đầu của quá trình cô vứt bỏ bạn bè.

Đời trước cô vẫn chưa tham gia tụ hội, nói với người chủ trì rằng mình không thể tiến đến, sau đó kéo cơ thể bệnh tật, đi tìm bóng người năm ngày không thấy, cũng không thể gọi điện thoại được - Thượng Trình... Nghĩ vậy, Diệp Tổ Kỳ không khỏi run rẩy bầy, cảm thấy bốn năm dây dưa với Thượng Trình kia, là một con ác mộng không tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

"Làm sao vậy? Em phát run, rất lạnh sao? Ai có áo khoác không?" Động tác của Diệp Tổ Kỳ khiến Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường chú ý, hai cô ấy vội vàng tìm áo khoác choàng lên trên người cô.

Không biết là áo khoác của người bạn kia, mang theo hơi ẩm che trên đầu vai mảnh khảnh của cô, Diệp Tô Kỳ bị hành động này làm cảm động lại muốn rơi lệ.

Khi cô đến tìm Thượng Trình, người đàn ông kia chỉ kinh ngạc cô đã đến, hoàn toàn không hỏi một câu tình hình sức khỏe của cô, ngược lại về mặt không kiên nhẫn hỏi cô tới làm cái gì, bây giờ cô chỉ phát run một cái, các bạn đã nhao nhao lên quan tâm, kết quả bạn tốt như vậy cô lại vứt bỏ.

"Tổ Tổ, ăn cái này, không dầu."

"Đừng ngồi ở đầu máy lạnh, đầu em sẽ rất đau đấy."

Có người quan tâm mình thật sự thật hạnh phúc, Diệp Tô Kỳ nghĩ.

Đời trước, cô thường xuyên bởi vì Thượng Trình mà đi tìm bạn bè khóc lóc kể lể, mỗi người đều đã khuyên cô và Thượng Trình không phải một đôi, mau chia tay đi, nhưng cô căn bản không nghe lọt, khóc xong lại trở về bên người Thượng Trình, sau đó lại khóc lóc, dần dà, bạn bè cũng dần dần không hề đề ý tới cô nữa.

"Tổ Tổ, sau khi cậu lành bệnh có còn muốn đánh trận cùng bọn tớ? Thiếu cậu, bọn tớ không thể đánh thắng trận!" Một cậu bạn lên tiếng: "Thật sự rất lâu rồi cậu không chơi cùng với bọn tớ, có bạn trai sẽ không đề ý bọn tớ, cậu thấy sắc quên bạn nha!"

"Nói Nhiều, cậu nói nhiều quá rồi đó!"

"Câm miệng lại!"

Cậu bạn có biệt danh Nói Nhiều là bởi vì thường hay nói những lời thừa thãi không đúng thời điểm nên mới bị gọi là nói nhiều, hôm nay cậu ta vẫn phát huy bình thường, lập tức bị Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường ngăn lại.

Diệp Tô Kỳ nhin không được bật cười, azii, thật sự cô rất nhớ không khí như vậy.

Trò tiêu khiển của sinh viên là gì? Là Game Online, một tháng chỉ cần mất bốn, năm trăm, không giống ra ngoài xem một bộ phim điện ảnh rồi ăn một bữa cơm, một lần hưởng thụ đã tiêu hết hơn một ngàn, có đôi khi còn có thể nhin không được mua thứ gì không nên mua, đối với Diệp Tô Kỳ, một người sống nhờ học bổng, vừa muốn bớt thời giờ làm gia sư kiếm chút phí sinh hoạt, mỗi một đồng tiền các cô đều phải vất vả kiếm, xem một bộ phim điện ảnh tiêu tốn vài trăm cô thật sự không nỡ, Game Online thôi... Coi như giải trí sau giờ học, giảm áp lực.

Lần tụ hội này, tham gia toàn bộ đều quen biết ở trong trò chơi, giao lưu, còn trở thành bạn tốt, bọn họ đều hạ phụ bản, đều ở RC, Skype Rihanna, cùng vì chiến trường, thảo luận chiến thuật đến cãi nhau lại hòa thuận.

Diệp Tô Kỳ may mắn cô còn có cơ hội làm lại một lần nữa, có thể giữ lại tình bạn này, bây giờ cô sẽ không vì tên đàn ông kia mà trả giá, buông tha nhóm "Chiến hữu" quan trọng của cô.

Thượng Trình? Anh ta đừng mơ có thể bước vào cuộc sống của cô!

"Em nói sai cái gì hay sao? Không phải em muốn nói, cái gì Thượng kia bắt luận là bản lĩnh hay tính cách đều cực kỳ vô dụng! Tuần trước tớ và anh ta đánh bản, anh ta phạm sai lầm em nói anh ta hai câu, anh ta liền thủy tinh tâm nói cái gì mà 'tôi cảm thấy tôi không còn là một người thích hợp' sau đó liền đi xuống tuyến, aaa, anh ta có ý gì? Muốn em dỗ anh ta sao? Anh ta hắc em CD a mẹ nó! (?) " Hắc CD chỉ đích thị dưới tình huống lui đội chưa được xác nhận, dẫn đến những người khác không thể tiếp tục đánh phó bản.

Đúng rồi, cô và Thượng Trình cũng quen nhau ở trong trò chơi, sau khi gặp mặt, động tâm với anh ta, vừa mới bắt đầu cô còn tưởng rằng Thượng Trình cảm thấy không khí của nhóm bọn họ vui vẻ hòa thuận, muốn tích cực dung nạp mới thường xuyên bắt chuyện với cô, hiện tại ngẫm lại, đó là thủ pháp anh ta thường dùng để theo đuổi con gái.

"Tổ Tổ, không phải cậu sẽ kết giao với tên phé nhân như vậy chứ, nào cậu bị thang máy đưa đến chỗ nào rồi? Tớ nhớ rõ thời điểm chúng ta mới quen, đã từng bởi vì phụ bản làm bằng máy không quen, phạm lỗi bị chị Tiểu Đồng nói, tớ rất khổ sở nói về sau cũng không đánh bản, kết quả cậu mở Mic mắng tớ, nói tớ là một người đàn ông, nói vài câu đã thủy tinh tâm, đi tìm chết đi!" Nói Nhiều bắt chước giọng Diệp Tô Kỳ, bởi vì quá sinh động, khiến cho không khí ngột ngạt bởi vì nhắc tới Thượng Trình nháy mắt tuyệt tan, toàn bộ mọi người thổi phồng một tiếng cười lớn.

"Haha!" Diệp Tô Kỳ cũng cười, cô rất nhớ chính mình có quyết đoán, Diệp Tô Kỳ yếu đuối hèn mọn cô không muốn gặp lại, cô muốn tìm lại chính mình.

"Nói Nhiều khó có được nói đúng một câu, nào tớ thật sự bị thang máy đưa đi mất. Nhưng cậu yên tâm đi, tớ đã khôi phục độc thân, tên khốn kia không liên quan gì tới tớ rồi." Từ giờ khắc này, cô quyết định những gì đã qua, kiếp trước, tất cả đều vứt ở phía sau, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa.

"Thật sự?" Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường cùng lúc nói ra, trong giọng nói căn bản không giấu được kinh hi.

"Em bỏ tên đó ra phía sau là được rồi... Không phải, chị là nói Tổ Tổ, sẽ có một người đàn ông tốt hơn." Ôn Hân Đồng thiếu chút nữa nói ra không thể nào, bị Lâm Hải Đường lạnh lùng trừng mắt, lập tức chữa lại.

"Tổ Tổ, em nghiêm túc thật sao? Máy ngày hôm trước khi chúng ta trò chuyện, em vẫn kiên trì muốn tự mình xử lý, chúng ta còn tranh cãi rất gay gắt." Tiếng nói của Lâm Hải Đường trong veo mà lạnh lùng.

Bằng son mỹ nhân Lâm Hải Đường khí chất cao nhã, thấy thế nào đều không chút dính dáng với Game Online, nhưng cô ấy lại là người chơi có kỹ thuật cao, ấn tượng của Diệp Tổ Kỳ với Lâm Hải Đường rất khắc sâu, chính là bà chị này đứng bên cạnh nhàn nhạt nói "Hôm nay tớ và bạn đến một quán ăn, món điểm tâm ngọt ăn rất ngon, hôm nào nghỉ tớ lại dẫn cậu đi, mời cậu ăn món điểm tâm ngọt", còn ở trên chiến trường hành hạ kẻ địch đến chết.

Trái lại, bề ngoài tùy tiện, Ôn Hân Đồng lại giống chị cả, là người cẩn thận nhất trong số bọn họ, rất giỏi về lắng nghe, cho lời khuyên, tất cả mọi người đều rất vui khi tâm sự với cô, về chuyện tình cảm.

Bởi vậy mà Diệp Tổ Kỳ cực kỳ sùng bái các cô, muốn suy nghĩ thành thực giống như các cô vậy, về mặt sự nghiệp lại có thành tựu, cô sẽ chủ động đưa ra nghi vấn, hỏi ý kiến các cô, thường xuyên qua lại, cũng bắt đầu dần quen với các nàng, ba người thường thường lên gặp mặt, ăn cơm, cũng do Diệp Tổ Kỳ có mưu tính và lòng cầu tiến đối với tương lai, mới khiến cho Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường đặc biệt chăm sóc cô, mặc kệ là trong trò chơi hay cuộc sống bên ngoài, chỉ cần có chuyện phiền lòng, các cô đều tình nguyện nghe Diệp Tổ Kỳ phun nước đắng, cho cô ý kiến.

Diệp Tổ Kỳ nhìn về mặt lo lắng của hai người chị, cô nhớ lại, vì sao lại cãi nhau với hai người? Sở dĩ hai người không ngừng khuyên bảo cô mau chia tay với Thượng Trình, không phải là bởi vì sợ cô bị thương sao?

Chỉ là các cô nhìn ra tên đàn ông kia không thích hợp, nghĩ phải bảo vệ cô, bởi vì cô nói với hai người, cô và Thượng Trình cãi nhau, một lời không hợp anh ta đã đẩy cô - đây là lần đầu Thượng Trình đánh cô, nhưng cô lại bị tình yêu làm cho mờ hồ, không ý thức rõ tính nghiêm trọng của chuyện này.

"Chị Hải Đường, chị Tiểu Đồng, là em không đúng, em không nhận thấy sự lo lắng của hai chị, mấy ngày nay em một mình suy nghĩ thật lâu, là anh ta làm sai trước, khi cãi nhau ra tay đẩy em, sau còn không quan tâm, em đây cũng không cần để ý người này nữa." Diệp Tổ Kỳ kiên định nói: "Mấy ngày hôm trước em không hiểu hai chị mắng em là muốn tốt cho em, lại còn cãi nhau với hai chị, thực xin lỗi." Ba chữ cuối, cũng bí mật mang theo áy náy của đời trước.

Kiếp trước cô chán ghét tranh cãi không có kết quả, vì thế ở mặt ngoài đáp ứng hai người sẽ không đi tìm Thượng Trình nữa, kỳ thật cô vẫn liên lạc, kết giao với Thượng Trình, nhưng bí mật luôn luôn có một ngày bị phát hiện, đối với chuyện này Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường vô cùng thất vọng, ngoài bất mãn việc cô vì một tra nam (cận bã) mà lừa gạt hai người, cũng cho rằng cô không có để sự quan tâm của hai người ở trong lòng.

"Tam tâm, xin cái gì lỗi, bọn chị cảm thấy mới kết giao một tháng người đàn ông đã ra tay đánh em thì không phải thứ gì tốt, mới ngăn cản em và tên đó kết giao... Không có việc gì thì tốt." Ôn Hân Đồng đại lượng khoát tay, tuyệt không để ý không thoải mái mấy ngày hôm trước.

"Về sau đối với đàn ông em cần phải quan sát nhiều hơn." Lâm Hải Đường nghiêm túc dặn dò: "Chị cũng muốn nói xin lỗi với em, lần trước khẩu khí của chị quả thật không tốt, nói rất nhiều lời khó nghe lại thương tổn người khác."

Đây mới là bạn bè chân chính nha, rõ ràng lúc trước tranh cãi như thế, vừa rồi thấy cô xuất hiện, còn không phải mau mau chạy tới hỏi han ân cần, cô thắng thần giải thích, các chị cũng không so đo, lại còn giải thích với cô.

Diệp Tổ Kỳ, rốt cuộc đời trước này đã bỏ lỡ cái gì, làm sao lại có thể cảm thấy được hai người họ đang can thiệp phá hoại? Thật sự là đầu có lỗ.

May mắn, cô có cơ hội làm lại.

Khuôn mặt Diệp Tổ Kỳ trắng xanh ngậy ngô lộ ra tươi cười như trút được gánh nặng, cô dang hai tay về phía Lâm Hải Đường và Ôn Hân Đồng, gất gao ôm vào trong ngực, một người cũng không buông.

"Mới không, đó là hai chị quan tâm em, cho nên nha, đời này em muốn dán chặt lấy hai chị!" Cô cũng không muốn mất đi bất kỳ người bạn nào.

Tình yêu? Không quan trọng, cô cũng không cần nữa.

"Ai nha, Tổ Tổ bị bệnh một trận, giống như trở nên đáng yêu, lại còn làm nũng, không phải em nói em là nữ hán tử sao?" Lâm Hải Đường kinh ngạc nhìn cô, biểu cảm bất khả tư nghị.

Tính cách Diệp Tổ Kỳ quá mức kiên cường lại kiêu ngạo, chỉ cần là chuyện Diệp Tổ Kỳ nhận định sẽ kiên trì đến cùng, hoàn toàn không để ý người khác nhắc nhở hay khuyên can, nhưng bây giờ cô trở nên mềm mại, có thể buông tay đúng lúc.

"Chị Hải Đường, chị Tiểu Đồng, ta chỉ có một anh trai thô lỗ, không có chị gái, em vẫn muốn có chị gái giống như hai chị vậy, về sau nếu em có chỗ nào không đúng, xin hai chị hãy giống như lần này, mắng em đến khi tỉnh táo lại..." Những lời mắng nhiếc chói tai quả thật sẽ khiến bạn cảm thấy phiền, nhưng đợi đến khi chỉ còn mình bạn cô đơn, bạn mới sẽ hiểu có người nói với bạn những lời chói tai đó chính là một điều hạnh phúc.

Dùng lực nắm chặt tay của hai người, Diệp Tổ Kỳ nói với chính mình, cả đời này, cô sẽ không vì tình yêu mà vứt bỏ bạn bè, sau khi trùng sinh, cô không cần tình yêu làm cho cô trở nên ngu xuẩn, bất hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-1

Mùa xuân vừa qua, một phút trước nắng vẫn còn xuyên qua khe lá, khí lạnh thoải thối, ngay sau đó bầu trời liền mây đen dày đặc, bắt đầu mưa to.

Sau khi ăn xong, Diệp Tổ Kỳ lẳng lặng đứng ở ban công, chị Tiểu Đồng và chị Hải Đường muốn đi lấy xe, bảo cô ở chỗ này chờ, sẽ đưa cô về chỗ ở.

Bầu trời âm u, nhưng tâm tình Diệp Tổ Kỳ lại như được nước tẩy rửa, sạch sẽ trong suốt, cô mỉm cười nhìn màn mưa, cực kì vui vẻ, cô nhìn không được vờn tay, hứng nước mưa...

"Em đừng nghịch nước mưa."

Một giọng nam hung dữ từ phía sau truyền đến, miệng mang theo mệnh lệnh, Diệp Tổ Kỳ ngẩn ngơ, cô thu tay, quay đầu nhìn lại người đã quát cô.

Khuôn mặt kia vừa quen thuộc lại xa lạ, anh cũng không phải một người đàn ông có vẻ bên ngoài xuất sắc - được rồi, đây là quan điểm cá nhân, cô thích ngũ quan sạch sẽ, trắng nõn, khi cười ánh mắt sẽ neho lên, mà nói chuyện khôi hài hài hước, hiểu phải làm gì khiến con gái vui, người đàn ông ở trước mắt làn da là màu đồng cổ, ngũ quan cương nghị, nhếch môi xem ra vô cùng nghiêm túc, khó có thể tiếp cận, mà anh còn nói chuyện lãnh cứng, ngôn từ không thân thiện, đó là kiểu người kiếp trước cô không chịu nổi nhất.

Diệp Tổ Kỳ rất nhanh liền nhớ ra người đàn ông này là ai, cũng là một trong nhóm game, mới vừa rồi mọi người phân ra hai bàn dùng cơm, hai bên mọi người cãi nhau, chỉ có anh ta vẫn an tĩnh không nói lời nào, khiến cho đến bây giờ Diệp Tổ Kỳ mới biết được thì ra anh ta cũng đến đây.

"Thành Uyên." Thấy người đàn ông này, trí nhớ Diệp Tổ Kỳ quên đi đã lâu đều trở lại.

Thành Uyên, hần ở trong trò chơi rất ít nhắn tin, rất ít lên tiếng, nhưng bất luận là đánh PK hay hạ phụ bản, đều có thể chế định đầy đủ kế hoạch tiến công chiếm đóng, mọi người mỗi lần gặp phụ bản làm bằng máy, không biết kỹ năng tính chất chức nghiệp, người đầu tiên nghĩ tới chính là Thành Uyên, anh ta giống như là Bách Khoa Toàn Thư không gì có thể làm khó được.

"Không phải anh có ý quát em." Thành Uyên nhú mày, trên mặt có ảo não, giọng gượng gạo giải thích: "Nghe nói em bị bệnh, còn chưa khỏe, em không nên gặp mưa, sẽ làm bệnh tình nặng hơn."

Người đàn ông ở trước mắt cách cô ước chừng hai bước lớn, nhưng khoảng cách xa như vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được cảm giác áp bách mà Thành Uyên thân cao 1m85 kia mang đến, anh ta chỉ cần đứng ở nơi đó, sẽ làm cho người ta cảm thấy áp lực từ anh ta.

"Em không tức giận." Diệp Tổ Kỳ trả lời, lại có ý nói thêm: "Nói chuyện với em không cần phải cẩn thận như vậy đâu."

Kỳ thật bọn họ cũng từng thử kết giao, vốn là ở trong trò chơi có hiểu ngầm, đã gặp mặt vài lần sau đã thân mật hơn, Diệp Tổ Kỳ có trận luôn luôn hợp tác với Thành Uyên, cô còn nhớ rõ Thành Uyên luôn luôn trầm mặc khiêm tốn, bốn tháng trước đột nhiên thông báo với cô, hỏi cô có nguyện ý kết giao với anh ta hay không, bạn gái anh ta trong hiện thực.

Lúc ấy rất muốn yêu đương, Diệp Tổ Kỳ đáp ứng, nhưng không thể sống quá hai tuần, cô chịu không nổi tính cách Thành Uyên trầm tĩnh, hơn nữa sẽ không dễ cô vui vẻ, liền đề xuất chia tay với anh ta, coi như Thành Uyên không có giữ lại.

Hai tuần ngắn ngủn kia đối với Diệp Tổ Kỳ mà nói không gọi là tình yêu, cũng rất nhanh cô đã quên từng có một khoảng thời gian bên người này, bởi vì không bao lâu sau cô gặp Thượng Trình...

Bây giờ nghĩ lại, tuy Thành Uyên vụng về, nhưng toàn tâm toàn ý đối tốt với cô, sau khi chia tay cũng không nói gì khiến cô không vui, vẫn trao đổi với nhau như trước kia, chuyện cô và Thành Uyên kết giao không phải bí mật ở trong trò chơi, về sau cô và Thượng Trình ở cùng một chỗ, có không ít người ở sau lưng cười Thành Uyên, Diệp Tổ Kỳ tự giác thấy rằng là chính mình phụ anh.

Bởi vì quan hệ với Thượng Trình, cô trở mặt với bạn bè trong trò chơi, Nói Nhiều còn từng kích động mắng cô, nói cô vì một tên cặn bã mà làm chuyện ngu xuẩn, thật sự đã nhìn lầm cô vân vân, còn Thành Uyên, cô chưa thấy anh login, anh giống như bốc hơi, biến mất khỏi nhân gian vậy.

"... Hả." Thành Uyên thấy cô để ý tới mình, còn dùng ngữ điệu ôn hòa như vậy, không có không kiên nhẫn tròn mắt nhìn anh, trên mặt rõ ràng viết cực kỳ thụ sủng nhược kinh: "Thực sự không tức giận?"

Diệp Tổ Kỳ không khỏi thờ dãi, rốt cuộc trước kia cô đã hung dữ thế nào, rõ ràng Thành Uyên mới là lão đại khiến mọi người sợ hãi, ngay cả Nói Nhiều nói như máy hát, chỉ cần thấy Thành Uyên sẽ đánh ra hai chữ "Ngậm miệng", sẽ ngoan ngoãn thích đáng một chữ cũng không dám nói, người đàn ông có uy nghiêm như thế, lại lộ ra biểu tình như vậy với cô.

Vốn dĩ tính cách cô cũng là thẳng thắn, cô như vậy cũng không chỉ một lần bị Thượng Trình đánh tới nhập viện, mà sau lại vẫn bị coi thường ngoan ngoãn trở về tìm anh ta... Không, không cần suy nghĩ tiếp con ác mộng kia, cô cũng không phải Diệp Tổ Kỳ kia, đến ngay cả chính mình cũng khinh thường.

Lắc đầu, Diệp Tổ Kỳ đánh tan suy nghĩ trong đầu, cô nhìn Thành Uyên, dùng ngữ điệu chân thành nói: "Đối với bạn bè thật lòng quan tâm em, bất luận bọn họ làm cái gì, em cũng sẽ không tức giận."

"Uhm... Tốt." Tai tròn mắt Thành Uyên thâm thúy giống có thiên ngôn vạn ngữ, ngó ngàng nhìn Diệp Tổ Kỳ.

Diệp Tô Kỳ bị ánh mắt bao hàm tâm sự kia nhìn đến run lên. Sao lại thế này? Vì sao anh lại dùng ánh mắt đó nhìn cô? Anh có lời gì muốn giải thích với cô sao? Thành Uyên đứng là lấy lời nói ác độc mà nổi tiếng.

Thành Uyên mấp máy môi, đang muốn mở miệng -

"Tô Tô, Tô Tô!" Một chiếc xe Ford màu xanh tím dừng ở ven đường, trên chỗ ghế phụ xuất hiện khuôn mặt minh diễm của Ôn Hân Đồng, ngoác ngoác tay với Diệp Tô Kỳ: "Nhanh lên xe!"

Tiếng gọi này đánh vỡ bầu không khí khàn trương, kỳ thật Diệp Tô Kỳ có phần sợ hãi nghe nói chuyện Thành Uyên, bởi vì hiểu biết đối với Thành Uyên, người đàn ông này nói chuyện thật sự rất không khách khí, mà còn nhất châm kiến huyết (nói trúng tim đen), trái tim nhỏ bé của cô thừa nhận chịu không nổi.

"Đến đây." Diệp Tô Kỳ lên tiếng, quay đầu nhìn Thành Uyên nói: "Em đi trước." Nói xong, cô để tay lên đỉnh đầu, có chút ít còn hơn không che mưa rơi, muốn xông ra ngoài.

"Tô Tô, nếu là bạn, anh có thể tìm em, cùng hạ phụ bản không?" Thành Uyên kiêu lời còn nói, mà còn là một câu thật dài.

Diệp Tô Kỳ hơi giật mình quay đầu, thì ra anh ta có thể nói dài như vậy, thấy anh đã do dự rất lâu, lại là nhắc tới chuyện này?

"A... Uhm, đương nhiên có thể."

"Vậy là tốt rồi, anh đưa em - -" Thành Uyên không có biểu tình gì gật gật đầu, vừa nói vừa cởi áo khoác che trên đỉnh đầu cô, dùng khí thế RL(đội trưởng) nói: "Đi thôi!"

Diệp Tô Kỳ cũng không biết sao, lại cực kỳ nghe lời phủ áo khoác của anh chạy như điên, cứ như vậy bị đưa lên xe Lâm Hải Đường.

Một đoạn đường ngắn, trên người cô một giọt nước mưa cũng không có, ngược lại Thành Uyên lại ướt sũng, chặt vật không thôi.

"Trở về uống chút trà nóng, đừng để bị cảm lạnh, chờ em khỏi bệnh, chúng ta online gặp." Sau khi Thành Uyên đưa cô lên xe, thấy mưa rơi vẫn rất lớn, cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp đóng cửa xe, ở đầu xe vẫy hai lần, quay đầu đi thẳng đến trạm xe điện ngầm.

Diệp Tô Kỳ còn có chút mơ hồ, nhìn Thành Uyên lao vào trong mưa, trong lòng dè dặt áy náy và cảm động, ngoại trừ anh trai, người đàn ông săn sóc đối với cô như vậy, Thành Uyên là người đầu tiên, nhưng cô lại thương tổn tâm của anh...

"Thành Uyên thật sự rất tốt, bộ dáng đẹp trai, tính cách lại tốt. Tô Tô, chị cảm thấy trước đây em và anh ta chia tay cực kỳ đáng tiếc nha, chị rất xem trọng Thành Uyên." Ánh mắt Ôn Hân Đồng tỏa sáng, ánh mắt lóe sáng kích thích bầu không khí bất quá, quay đầu nhìn Diệp Tô Kỳ ngồi ở phía sau, nói ra lời trong lòng: "Bây giờ em độc thân, có thể xem xét Thành Uyên xem sao! Em không biết đâu, Thành Uyên cực kỳ được nữ sinh hoan nghênh, anh ta lại chỉ thân cận với một nữ sinh là em."

"Chị cũng thấy anh ta rất tốt." Ngay Lâm Hải Đường ánh mắt cực kỳ khắt khe cũng ca ngợi Thành Uyên: "Trước khi gặp mặt chị cảm thấy thủ pháp của anh ta tốt, vốn ở trong trò chơi, cao thủ thủ pháp tốt sẽ hấp dẫn nữ sinh, Thành Uyên lại giữ mình trong sạch, không tiếp xúc thân mật với nữ sinh, tính cách cũng cực kỳ ôn trọng, không giống nam sinh khác, nghe thấy giọng chúng ta là điên lên, Thành Uyên vẫn giống trước đây, nên mắng sẽ mắng, nên nói sẽ nói, sau khi gặp mặt chị lại càng giật mình, đẹp trai như thế lại còn tự trọng như vậy, quá khó gặp!"

Thì ra Thành Uyên trong cảm nhận của chị Hải Đường, chị Tiểu Đồng lại được đánh giá cao như vậy nha, lần đầu tiên Diệp Tô Kỳ biết việc này, vậy cô phải lấy câu "Thành Uyên bên ngoài không xuất sắc" này mắng chửi thậm tệ trong lòng mới được - không có biện pháp, ngoại hình Thành Uyên vẫn không phải khẩu vị của cô.

"Thành Uyên là nam sinh tốt, em và Thượng Trình ở cùng một chỗ, bao nhiêu người vì Thành Uyên mà thấy không đáng giá, nói xấu về em, Thành Uyên một chữ cũng không nói em không tốt, nghe thấy trong ban phụ trách có người nói xấu về em, anh ta mở miệng khiển trách, mà anh ta nhìn thấy bọn chị đều khách khách khí khí, dáng vẻ không giống như ngày hôm qua, trên chiến trường chị thấy Thượng Trình vào, tên kia lại coi như không thấy chị, rất không lễ phép, rút lui cũng không nói tiếng cảm ơn, ngay cả hỏi một câu về em cũng không có, chị thật sự muốn đâm anh ta..." Ôn Hân Đồng không nên được giận, mắng một tràng dài.

Thì ra Thượng Trình không có cô, thì đi đánh điện tử, a, quả nhiên là tác phong của anh ta, đòi trước cũng như thế này, cô làm việc mệt đến gần chết, đóng tiền thuê nhà tiền điện tiền nước, trách nhiệm sinh hoạt phí của hai người, Thượng Trình lại ở trong nhà đánh điện tử cả ngày, bởi vì cô mua sai đồ mà còn có thể ra tay đánh cô... Hiểu biết càng nhiều, càng cảm thấy sống lại bản thân lựa chọn không có sai, cô cũng không muốn để ý tới người không đáng kia nữa.

"Chị, em biết hai người lo lắng cho em, em vừa mới chia tay nha... Hơn nữa, gần đây em hơi xoa nhằng việc học, bị rút lại phía sau, sang năm phải tốt nghiệp, tiến độ của em mới được một nửa, mà mắt thấy sắp được nghỉ hè, để em dừng học tập lấp đi khoảng trống mới chia tay, tốt xấu cũng cho em tỉnh dưỡng mấy tháng, để tiếp nhận tình cảm một lần nữa!"

Nói thì nói như thế, nhưng kỳ thật Diệp Tô Kỳ thực sự tình yêu, cô không muốn yêu đương nữa, không muốn phải đi ứng phó, lấy lòng cảm xúc của bất luận một người đàn ông nào nữa.

Lieu quan trọng bây giờ là luận văn của cô, đòi trước cô cũng là vì kết giao Thượng Trình làm chậm trễ tiến độ làm đồ án dẫn tới làm kéo dài thời gian tốt

nghiệp, đối với một người luôn luôn kiêu ngạo như cô mà nói là sỉ nhục, cả đời này cô tuyệt đối không tái phạm, nhất định sẽ thuận thuận lợi lợi tốt nghiệp, bài vở và bài tập, tình bạn và tình thân, mới là chuyện cô chú ý nhất bây giờ.

Tình yêu? Một chút cũng đã không còn quan trọng nữa rồi.

Sau khi tạm nữa, thời tiết dần dần nóng lên, Tháng Nguyệt chính thức nghênh đón mùa hè, Diệp Tổ Kỳ cũng nghênh đón kỳ nghỉ hè cuối cùng của sinh viên.

"Điêm Điêm, bật điều hòa được không? Tớ nóng quá!"

Tám giờ tối, Diệp Tổ Kỳ trở lại phòng trọ thuê cùng bạn.

Đây là phòng chuyên cho hai sinh viên thuê, mọi thứ đều là hai, hai cái giường đơn, hai cái bàn viết, hai cái tủ quần áo, hai cái giá sách. Phòng khoảng hơn hai mươi mét vuông, tuy nhiên không gian hoạt động lại nhỏ, trong phòng nhét đầy đồ, là sinh viên mà, phần lớn thời gian đều ở trường học, không thì cũng đi làm thêm, phòng trọ có chỗ ngủ là được, không cần quá mức thoải mái hoa lệ.

Cũng chính bởi vì hai người cùng ở, chia đều tiền thuê nhà, phí điện nước, cho nên khi bật điều hòa, đều phải được sự đồng ý của đối phương trước, sử dụng điều hòa khi cả hai đều ở nhà, như vậy mới không tạo thành tranh chấp.

"Mở đi! Tớ cũng thấy nóng!" Điêm Điêm cũng chịu không nổi: "Cuối cùng cũng thu phục được thầy Trần, chuyên đề của chúng ta lại qua rồi. Tổ Tổ, cậu thật sự quá mạnh luôn, lại có thể tìm được chuyên đề Bug, may mà đúng lúc tu chính, không thì cứ làm như vậy, đến khi thi chúng ta cũng sẽ không phát hiện, ngày đó khẳng định thầy sẽ giết chúng ta." Cô thề lười, nghĩ đến thầy hướng dẫn liền nhịn không được lộ ra biểu tình sợ hãi.

Diệp Tổ Kỳ bỏ số liệu chuyên đề xuống, ngồi trước máy tính của mình thở dốc, trấn định nói: "Không phải tớ mạnh, chỉ là vừa hay nhìn thấy, thời gian trước tớ thường không tới Meeting, làm chậm trễ đến tiến độ của mọi người, nghĩ muốn làm chút chuyện bồi thường, trùng hợp khi chỉnh sửa tài liệu thì phát hiện."

Kỳ thật là kinh nghiệm đời trước, để cho Diệp Tổ Kỳ biết chuyên đề có một Bug, mà chính theo lời Điêm Điêm, đến trước khi thi cũng không có ai phát hiện, lúc ấy cả tổ đã bởi vì Diệp Tổ Kỳ phụ trách bộ phận làm chậm tiến độ mà có tranh cãi và chia rẽ, trước khi thi lại bị nhóm khác chỉ ra Bug, dẫn đến toàn bộ tâm huyết của cả tổ ngấm nước nóng, tất phải làm chuyên đề một lần nữa, Diệp Tổ Kỳ và tất cả thành viên xác định kéo dài tất.

Vốn tất cả mọi người đều là người nổi bật luôn đứng đầu danh sách, vì thế sinh lòng bất mãn, trơ mắt, Diệp Tổ Kỳ và Điêm Điêm cũng rạn nứt từ đó, Điêm Điêm trách cô quá coi trọng tình yêu, coi trọng đến mức không có ý thức được đối với bọn họ quan trọng nhất trước mắt là bài tập và tương lai sau tốt nghiệp.

Lúc ấy Diệp Tổ Kỳ cũng không để ý đến lời thật lòng thì khó nghe của Điêm Điêm, lại vẫn cảm thấy là do Điêm Điêm ghen tị với tình yêu của cô. Lần đầu tiên cô bị Thượng Trình đánh bị thương nhập viện, Điêm Điêm chảy nước mắt muốn Diệp Tổ Kỳ tỉnh lại, rời xa Thượng Trình, nhưng sau khi xuất viện, Thượng Trình nói một câu xin lỗi, cô liền lập tức trở lại bên người Thượng Trình, từ sau đó, Điêm Điêm liền đóng cửa trái tim đối với cô, không hề để ý tới cô nữa.

Cho tới bây giờ cô mới hiểu được, cô kiêu ngạo tự tin như thế, không nghe người khác khuyên lại khẳng định một mực, muốn bị đâm cho đầu rơi máu chảy mới có thể tỉnh ngộ, trước đây cô đã làm tổn thương nhiều người thật lòng vì tốt cho cô, chỉ tốt với Thượng Trình, nhưng Thượng Trình lại cô phụ, thương tổn tình cảm của cô.

"Loại chuyện nhỏ này chỉ cần đủ thời gian, ai trong tổ chúng ta cũng sẽ phát hiện thôi, cho dù lần này tớ không tìm thấy Bug, lần sau đổi lại là cậu chỉnh sửa, cậu cũng nhất định sẽ phát hiện." Diệp Tổ Kỳ không muốn nhận đó là công lao của mình, cô cũng chỉ hơn người khác chút "Kinh nghiệm" mà thôi.

"Oa." Nghe vậy, Điêm Điêm giống thấy Tân Đại Lục, kinh ngạc nhìn Diệp Tổ Kỳ: "Tổ Tổ, chị Tiểu Đồng và Chị Hải Đường nói không sai nha, cậu thật sự trở lên ôn nhu đáng yêu, nói như vậy, cậu trước kia tuyệt đối sẽ không nói." Bởi vì thường xem Diệp Tổ Kỳ đánh điện tử, Diệp Tổ Kỳ lại thường nhắc tới, Điêm Điêm cũng không xa lạ gì Lâm Hải Đường và Ôn Hân Đồng, thậm chí khi họ nói chuyện phiếm qua mic cô cũng nói chuyện rất nhiều.

"Được, ý của cậu là tớ trước kia không ôn nhu không đáng yêu hả?" Diệp Tổ Kỳ làm bộ cuốn tay áo.

"Là không đáng yêu, còn có chút chán ghét, aaa! Dừng tay! Ha ha ha ha hô hô -"

Diệp Tổ Kỳ lao tới, bắt đầu gãi ngứa cô ấy, Điêm Điêm cũng không khách khí, lập tức xoay tay lại phản kích, hai cô gái ở trong phòng cậu đuổi tớ chạy, hi hi ha ha làm láo loạn cả lên, mãi đến khi Điêm Điêm cười thờ ả ra, cảm đồ giặt quần áo trốn vào trong phòng tắm mới chấm dứt.

Diệp Tổ Kỳ không cướp được phòng tắm, cô trở lại trước bàn học của mình mở máy tính ra, lên mạng liên lạc, đăng vào RC giọng nói, theo thường lệ đi tới phòng hội viên chuyên nói chuyện phiếm của Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường.

"Chị Hải Đường, chị Tiểu Đồng, em thảo luận xong chuyên đề về nhà rồi." Diệp Tổ Kỳ trực tiếp khai Mic lên tiếng.

"Ừ, đã về rồi? Phòng vấn như thế nào?" Lâm Hải Đường đang đánh phụ bản phân tâm hỏi kết quả phòng vấn của cô.

Ngày hôm qua Diệp Tổ Kỳ liền nói cho hai người chị, hành trình cả ngày hôm nay của cô, phỏng vấn mười giờ buổi sáng, buổi chiều có khóa, buổi tối còn thảo luận chuyên đề, cho nên về đến nhà cũng đã khuya.

Về mặt học nghiệp, hai người chị này không lo lắng về cô, nhưng cực kỳ lo lắng cô không tìm thấy công việc làm thêm phù hợp để trả tiền sinh hoạt phí.

Rắc đáp rắc đáp rắc đáp – Từ chỗ Lâm Hải Đường truyền đến tiếng ấn bàn phím, Diệp Tổ Kỳ nghe xong không khỏi mỉm cười.

"Em đã nói chuyện với quản lý, tiền lương 160, bao ăn cơm, ngày mai bắt đầu đi làm." Diệp Tổ Kỳ nói kết quả phỏng vấn hôm nay.

Cô ứng tuyển làm phục vụ cho một nhà hàng, một ngày làm khoảng bảy giờ, sắp xếp ca làm, lương cũng rất tốt, tiền boia còn có thể giữ lấy, tiền kiếm được kỳ nghỉ hè này phỏng chừng đủ cho Diệp Tổ Kỳ trả tiền sinh hoạt phí kỳ sau, sống đến nghỉ đông không thành vấn đề, cộng với làm gia sư, làm thêm trong kỳ học, liền dư dả học phí rồi.

"Tiền lương nghe qua rất tốt, nhưng em không có kinh nghiệm làm việc, OK sao? Làm phục vụ nhà hàng cực kỳ vất vả." Sau khi Lâm Hải Đường nghe xong quan tâm hỏi.

Diệp Tổ Kỳ là sinh viên, trong kỳ học chỉ làm công việc vừa học vừa làm, không thì cũng là gia sư, công việc trong siêu thị cũng không cần phải ứng phó quá nhiều người, nhưng kiếp trước bởi vì hoàn thành chuyện đề trễ, cần tiền trả phí học phần học lại, sinh hoạt phí cùng với tiền thuê nhà, cộng với sau khi kết giao với Thượng Trình rất nhanh bị khủng hoảng kinh tế, bức thiết cần đến tiền, cô không có một chút kinh nghiệm nào, sinh viên cũng chỉ có thể đi làm công việc cô ghét nhất - phục vụ bàn.

Cô bỏ xuống tự tôn, kéo xuống đáng vẻ, mỉm cười đối mặt khách hàng xa lạ, thỉnh thoảng bị ông chủ mắng, bị khách hàng làm khó dễ, bào mòn từng chút từng chút sự sắc sảo và ngạo khí của cô.

Nhưng bây giờ, Diệp Tổ Kỳ sẽ không tự đặt giới hạn cho mình, tích lũy thêm kinh nghiệm, sau khi tốt nghiệp sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc tìm việc làm, mà còn có kinh nghiệm một đời, cô sẽ loại được rất nhiều đường vòng.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-2

"Chỉ là muốn đi thử xem sao, không thì em luôn làm chút công việc thoải mái đơn giản, cứ mãi thoải mái sẽ không có sức cạnh tranh, coi như tôi luyện đi, sang năm sẽ tốt nghiệp, cũng là cho em một lý lịch đẹp chút." Diệp Tổ Kỳ nói vài ba câu giải thích nguyên do cô lựa chọn công việc này.

"Nghe em nói như vậy chị cũng thấy vui, cảm thấy em đã trưởng thành rồi, suy nghĩ tích cực là tốt, không sợ chịu khổ càng tốt." Lâm Hải Đường nghe vậy nhin không được khen ngợi cô một câu.

Diệp Tổ Kỳ cực kỳ vui vẻ, phải biết rằng chị Hải Đường là quản lý một công ty ngoại thương không dễ dàng ca ngợi người khác.

"Lúc chị tuyển nhân sự, ghét nhất gặp những người không chịu nổi khổ, sinh viên không có kinh nghiệm." Lâm Hải Đường còn nói.

Diệp Tổ Kỳ đồng ý điểm ấy, còn muốn nói thêm hai câu nữa, kết quả lại nghe thấy -

"Siêu Nhu, có lừa mau tránh, anh không thấy sao?" Lâm Hải Đường lạnh giọng chỉ trích mang theo mùi thuốc súng: "Đừng cho là tôi và Tổ Tổ nói chuyện sẽ không phát hiện anh phạm sai lầm, tôi không nhắc nhở anh cũng không tránh?" Nhiệm vụ của cô không thể bị phá hỏng bởi tên này.

"Chị Hải Đường, mọi người đánh bản, em không ăm ỉ mọi người, em đến phòng nhỏ phía dưới chờ mọi người đánh xong lại tán gẫu." Diệp Tổ Kỳ biết đánh bản cần chuyên chú, cũng không nói nhiều, nói xong liền chạy đến phòng nhỏ phía dưới gần người.

"Bây giờ làm gì nh?" Tay Diệp Tổ Kỳ cầm chuột, chẳng có mục đích xem trang web, vừa làm bầm lẫu bàu.

"Lên trò chơi."

Cho rằng treo võng trong phòng nhỏ không ai ở đây, đột nhiên xuất hiện giọng nói, Diệp Tổ Kỳ hoảng sợ, cũng mới phát hiện cô chưa tắt Microphone, vừa rồi đều bị nghe thấy.

Lần này bị xấu mặt rồi!

"Thành Uyên, anh ở..." Cô cảm giác xấu hổ sâu sắc, cho dù đối phương không nhìn thấy, người cũng không ở trước mặt cô, cô vẫn cảm thấy cực kỳ thẹn.

"Uhm." Thành Uyên đáp nhẹ một tiếng coi như trả lời, không có cười nhạo cô, thái độ đứng đắn giống nhau trước đây.

"... Em tưởng anh treo võng." Diệp Tổ Kỳ ngượng ngừng viện cớ, không dám nói kỳ thật cô căn bản không phát hiện.

"Không." Thành Uyên rất nhanh phủ nhận, dừng một chút lại nói thêm: "Anh ngồi ở Kỳ Long."

"À." Diệp Tổ Kỳ kinh hô.

Kỳ Long là sủng vật cấp đặc biệt trong trò chơi SR, không chỉ cần tiền để mua, biến thái nhất chính là cần một khoảng thời gian dài tuần tra bản đồ, mà nghe nói tỉ suất xuất hiện cực thấp, có được Kỳ Long sẽ có một danh hiệu và thành tựu đặc biệt, đáng tiếc mười server đến nay không ai có thể nhặt được con sủng vật này, đạt được thành tựu.

"Tổ Tổ, mau online." Thành Uyên tiếp tục thúc giục.

"Làm gì?"

"Không Thần Kỳ Long, xuất hiện Vũ Nghê Tước."

Vũ Nghê Tước, so với Kỳ Long mà nói, độ khó đại khái chỉ có A++, nhưng Vũ Nghê Tước tuyệt trắng xinh đẹp rất được nữ giới hoan nghênh, tất cả mọi người đều muốn có được, một sủng vật khó cầu, trước kia đã bỏ lỡ, Diệp Tổ Kỳ cô vẫn rất muốn có con sủng vật này.

"Em lập tức login!" Trò chơi đã tắt nhiều năm, giờ đang dâng lên trong lòng cô.

Bởi vì lâu lắm không có đăng nhập, Diệp Tổ Kỳ không nghĩ ra mật khẩu trước kia, thử nhiều lần mới đăng nhập được.

"Em lên rồi, em lên rồi đây, lâu lắm không login, cũng quên luôn mật khẩu, bây giờ login được rồi..." Thấy mình tư thế oai hùng hiên ngang, cảm Đả Cầu Bồng uy vũ sinh phong suốt khí, cô rất muốn khóc.

Đời trước, có lần cô lại bắt được Thượng Trình bắt cả hai tay, cô mỗi một muốn tìm một chỗ chữa thương, đã nghĩ tới quay lại trò chơi, thử tìm những người bạn trước kia, xem có thể tìm đến người ta nói chuyện hay không, cô đăng nhập tài khoản của mình, phát hiện không thấy nhân vật nữa, cô tức giận đến hỏi Thượng Trình mật mã tài khoản của cô, Thượng Trình mới lộ ra có lần cãi nhau, anh ta bị tức giận đã xóa bỏ nhân vật của cô, bởi vì không muốn cô lại tìm những người bạn trước kia, muốn độc chiếm cô.

Cái lý do thối nát, độc chiếm cô và xóa bỏ tài khoản của cô là hai việc khác nhau!

Buồn cười chính là khi đó cô lại cảm thấy đó là biểu hiện Thượng Trình yêu cô, bây giờ nhìn thấy nhân vật đã mất mà tìm lại được, Diệp Tổ Kỳ nhớ cô không có thay đổi mật khẩu tài khoản.

Còn kịp, cô thay đổi!

"Em muốn thay đổi mật khẩu." Nói xong cô lại log out, bay nhanh sửa lại mật khẩu tài khoản.

"Uhm, em cứ từ từ, lên thì nói với anh." Thành Uyên khí định thần nhàn nói.

Kỳ thật sủng vật vừa xuất hiện, trò chơi sẽ nhắc nhở, rất nhiều thành viên xung quanh sẽ đồng loạt xông lên, cướp sủng vật, Diệp Tổ Kỳ rời khỏi trò chơi lâu như vậy, Thành Uyên không nói cô cũng đã quên chuyện này, thế cho nên Thành Uyên là nhân vật cấp đại thần trong trò chơi này vậy mà cứ như vậy đứng ở bên cạnh Vũ Nghê Tước nhặt trứng tròn, bất luận người chơi nào lại gần, bất kể là phe đối địch hay phe mình, tất cả đều bị giết rồi trùng sinh...

Đội Diệp Tổ Kỳ thay đổi hảo mật khẩu login mất 2 phút, Thành Uyên cũng không biết giết bao nhiêu người.

"Em được rồi... Đúng rồi, Vũ Nghê Tước còn ở đây không?" Thay đổi mật khẩu xong, Diệp Tổ Kỳ mới nghĩ đến cô nên nhặt trứng tròn trước lại đi thay đổi mật khẩu.

"Vẫn còn, anh dẫn đường cho em qua đây." Thành Uyên sử dụng đạo cụ đặc biệt, triệu hồi nhân vật của Diệp Tổ Kỳ đến bên cạnh.

Diệp Tổ Kỳ di chuyển xong, liền thấy sáng lóng lánh của trứng tròn Vũ Nghê Tước, cùng với "Thành Uyên" đỏ ửng rực.

Thành Uyên này rất thú vị, anh đã dùng tên mình làm ID trò chơi, đương nhiên chuyện này chỉ có người thân thiết mới biết được, rất nhiều người đều nghĩ ID này là do Thành Uyên tùy tiện nghĩ ra.

"Thành Uyên, anh thích giết người như vậy từ bao giờ vậy?" Nhân vật trong trò chơi có màu đỏ, vậy thì đại biểu người này giết quá nhiều người một nhà, mới có thể đỏ đến như vậy: "Em cho rằng chỉ có chị Hải Đường thích PK." Đó chính là Nữ Ma Đầu giết người.

"Luyện tập - cẩn thận, có tặc." Thành Uyên nhắc nhở.

Diệp Tổ Kỳ nhất thời phản ứng không kịp có tặc là cái gì, mãi đến khi thấy máu của mình sụt giảm, cô mới nhớ tới 'tặc' trong lời nói của Thành Uyên là nhân vật mặc định trong trò chơi, một hội đánh lén cận chiến, cô bị theo dõi.

"Ai nha!" Lâu lắm không login, đã quên kỹ năng kiện ở nơi nào, còn cả chiêu thức cô quen dùng, trong lúc này luống cuống tay chân, không kịp giải khổng chế, thiếu chút nữa đã bị đánh chết.

May mắn kiếm sĩ Thành Uyên tới trợ giúp, giờ đại kiếm một nhát đánh xuống tới, đánh đuổi đám tặc từng bước một, mới khiến cho cô có đủ thời gian

giải không chế, hồi máu, mở tính năng tấn công lên.

Hai người liên thủ đánh chết đám tặc kia, người chơi xuất hiện phía sau bị Thành Uyên giết sạch, thừa dịp, hai người nhanh chóng nhặt trứng tròn, sử dụng xoay động điều trở về thành, về tới nơi không thể đánh cái, ác ý PK thành trấn.

"Thủ pháp của em tụt lùi rồi." Đang đợi hình ảnh đọc lam điều, Thành Uyên mở miệng. Không phải ác ý chỉ trích, mà là trần thuật một chuyện thực.

"Uhm, thật sự tụt lùi rất nhiều." Tụt lùi thành vậy, bất kể là ở trong trò chơi hay trong hiện thực, cô cũng không muốn thành gánh nặng của người khác: "Thật có lỗi, vừa rồi đều nhờ anh trợ giúp." Cô cảm thấy cần phải nói một tiếng cảm tạ với chiến hữu.

"... Uhm?" Thành Uyên phát ra âm thanh kinh nghi, trầm nặc một lúc sau, anh mở miệng hỏi: "Em không tức giận?"

Trong giọng nói của Thành Uyên có sự chần chờ khiến cho Diệp Tổ Kỳ chột dạ, kết giao thử với Thành Uyên ngắn ngủn hai tuần lễ, bất luận lời gì Thành Uyên đều nói thẳng, tỷ như thủ pháp sai, tình hình vừa rồi nên phản ứng như thế nào, hoặc thái độ đối với thành viên trong đội phải tốt một chút, không thể tùy ý muốn phát giận liền phát giận, như vậy sẽ phá hoại tình cảm trong đội - những lời này Diệp Tổ Kỳ đều không nghe vào, cảm thấy anh ghét mình, sẽ không nói lời dễ nghe, sẽ không yêu người như vậy, cũng quyết định không kết giao với anh nữa.

Cô thích nghe lời dễ nghe, Thượng Trình ngoại trừ miệng nói ngọt một chút, những cái khác đều không được coi là một người đàn ông, Diệp Tổ Kỳ phát hiện mình rất ngu xuẩn và bất trị, căn bản chính là có bệnh công chúa mà không tự phát giác.

Cô nói với chính mình, ngàn vạn lần đừng giống như trước đây nữa.

"Anh biết em sẽ tức giận mà còn nói?" Diệp Tổ Kỳ bình tĩnh lại sau đó hỏi lại, cô cảm thấy cực kỳ thần kỳ, Thành Uyên biết rõ cô sẽ tức giận, lại vẫn nói ra lời trêu chọc khiến cô tức giận.

"Anh không thể trọn mắt nói dối." Thành Uyên trả lời rất đơn giản, nhưng cẩn thận suy nghĩ, thật sự cực kỳ hiếm.

"... Được rồi, thành thực là phẩm chất đáng quý." Có thể là tâm tình thay đổi, cô không thấy tức giận chút nào, ngược lại cảm thấy Thành Uyên cực kỳ thật, ở chung thấy rất tự tại.

"Em thật sự không tức giận?" Thành Uyên kinh ngạc hoàn toàn không che giấu được.

"Anh hi vọng em sẽ tức giận hay sao?" Diệp Tổ Kỳ cảm thấy phản ứng của anh rất thú vị.

"Đương nhiên không hy vọng." Thành Uyên dừng một chút, lại giải thích: "Kỳ thật anh đã chuẩn bị tốt tâm lý em sẽ trở mặt, cho nên em không tức giận khiến anh cảm thấy..."

"Không thật?" Diệp Tổ Kỳ không nhịn được cười ra tiếng.

"Có một chút." Thành Uyên thừa nhận, anh đã quen Diệp Tổ Kỳ mạnh mẽ rồi.

Khi Diệp Tổ Kỳ và Thành Uyên sử dụng RC nói chuyện phiếm, Diệp Tổ Kỳ hoạt động chuột, làm quen với nhân vật của mình một lần nữa, nhìn thiết lập, bổ sung trí nhớ của cô đối với trò chơi.

Khi đang xem, cô cũng thấy tên Thành Uyên nhiều lần thành nhân vật chính trong 'thế giới', đều nói anh vì trứng tròn Vũ Nghê Tước phòng thủ bên cạnh trọn vẹn năm phút đồng hồ, PK hơn mười người chơi, thật sự hơi quá đáng.

Mà chuyện Thành Uyên thích cô này, trong trò chơi có không ít người biết, cho nên cũng có người nói anh vì một cô gái mà không có đạo nghĩa trò chơi nữa.

Diệp Tổ Kỳ nhìn 'thế giới' nhiều lần, tuy nhiên đối với cô mà nói đã qua bốn năm, kỳ thật cô và Thành Uyên chia tay cũng khoảng bốn tháng rồi, đối với rất nhiều người mà nói, chuyện hai người bọn họ vẫn là bất quá tươi mới.

"Anh... Sao anh phải giết người? Có người tới trước liền cho họ đi, em có thể đợi lát nữa." Cô trong khoảng thời gian ngắn thật sự rất khó đối mặt với Thành Uyên.

Đối với Thành Uyên mà nói, chia tay chỉ là chuyện của mấy tháng trước, nhưng đối với Diệp Tổ Kỳ mà nói, lâu đến nỗi cô cũng đã quên, trước khi cô và Thành Uyên kết giao cô thường nói muốn Vũ Nghê Tước, rất rất muốn, mà Thành Uyên... Vẫn luôn nghĩ biện pháp giúp cô.

"Thứ tự đến trước và sau." Thành Uyên nhàn nhạt nói: "Là anh ngồi ở đó trước, anh muốn cho ai thì cho người đó."

Diệp Tổ Kỳ thật cảm thấy hổ thẹn: "Sao anh lại đối với em tốt như vậy? Em... Hiện tại em chỉ muốn kết bạn."

"Em đang nói cái gì vậy?" Thành Uyên nói thật nhỏ: "Chúng ta vẫn là bạn mà."

Lời này khiến cho Diệp Tổ Kỳ nhất thời tỉnh táo lại, cô âm thầm mắng to chính mình: Diệp Tổ Kỳ mày mắt mù chưa! Thành Uyên chỉ giúp mày giữ sủng vật trong trò chơi, liền tự cho là Thành Uyên vẫn còn tình cảm đối với mày, cũng chỉ là trò chơi trong thế giới ảo sao hay vậy, mày lại coi thật!

Bởi vì là bạn, cho nên sẽ vì cô giết người ở trong trò chơi... Được rồi, lý do này cô tiếp thu, đổi lại là chị Hải Đường hoặc chị Tiểu Đồng muốn súng vật, cô cũng sẽ vì các chị ấy giết người chơi khác.

"Ra vậy, là em hiểu lầm rồi." Như vậy không được, nói không được có bệnh công chúa, loại tự kỷ này cũng là một loại bệnh công chúa.

"Anh trẻ giờ luyện tập với Nói Nhiều rồi, em muốn tới hay không? Muốn tới thì anh sẽ luyện tập với em, em cứ như vậy thì không được." Thành Uyên mời, mời cô đồng thời còn nói lời nói thật đậm tâm

"Được, cũng lâu không luyện tập với anh rồi." Diệp Tổ Kỳ thích nhất tìm Thành Uyên luyện kỹ năng, chỉ cần có thể khiến anh mất một nửa máu, sẽ cao hứng cả buổi, cũng bởi vì luyện tập với Thành Uyên, kỹ thuật của cô tiến bộ rất nhanh, anh đúng là nhân vật nổi danh, đến nay chưa từng bại trận.

Kỳ thật cho tới bây giờ Thành Uyên luôn không có không muốn tiếp tục làm bạn với cô, là chính cô tự xây lên một bức tường, cự tuyệt người khác lại gần, nếu anh không tính đến hiềm khích trước kia, như thế cô cũng đại lượng một chút.

"Tới ngược em đi." Diệp Tổ Kỳ nói chuyện dí dỏm.

Hai người luyện tập trong chủ thành, anh tới tôi đi, đánh cho khí thế ngất trời, mà Diệp Tổ Kỳ cũng một lần lại một lần chiến bại, dần dần tìm về xúc cảm cô đã quên đi, bắt được chút mẹo.

"Bây giờ em có thể chống đỡ 2 phút rồi!" Thời kỳ toàn thịnh cô có thể chống đỡ tấn công của Thành Uyên được 4 phút, hiện tại có thể chống đỡ 2 phút cô đã cực kỳ vui vẻ rồi.

"Uhm, tiến bộ rất nhanh." Ngữ điệu Thành Uyên đậm mạc ca ngợi: "Tổ Tổ."

"Sao vậy?" Trong đầu Diệp Tổ Kỳ tính toán thời gian hồi phục, cả thời gian bị liên tục thương tổn, chỉ có thể tùy tiện đáp lại một tiếng.

"Anh thật sự rất mừng vì em rời xa Thượng Trinh, trong bang tùy tiện chọn một tên cũng mạnh hơn anh ta." Thành Uyên nhẹ nhàng băng quơ nói, sau đó thập phần tàn nhẫn sử dụng đại chiêu liên tục trong ba giây, khiến máu của nhân vật Diệp Tổ Kỳ nháy mắt về không: "Em xứng đáng với người tốt hơn."

Em xứng đáng với người tốt hơn... Diệp Tổ Kỳ thật không ngờ sẽ nghe thấy những lời này từ trong miệng Thành Uyên, người này kỳ thật cực kỳ âm áp, tuy nói chuyện rất khó nghe, nhưng kỳ thật đều mang theo thiện ý, ngay cả cô dùng phương thức chia tay tệ như vậy với anh, anh vẫn đối cô như trước kia, vì sao trước kia cô bị quý che mắt không có thấy?

Diệp Tổ Kỳ nhìn màn hình máy tính, cảm lấy tai nghe lên nói: "Thành Uyên, anh dám nhắc đến đồ bỏ kia làm em phân tâm, nhất định là Ngũ Hoa Nguyệt dạy hư anh rồi!" Ngũ Nguyệt Hoa là một người chơi có sở thích nói chuyện làm phân tâm trong lúc đấu, cũng là một tên khôi hài: "Trận này không tính, quay lại!"

"Được, trận này không tính, chúng ta quay lại." Anh cười nói, giọng điệu bao hàm sùng nịch.

Lần đầu tiên Diệp Tổ Kỳ nghe thấy anh cười đến vui vẻ như vậy, mà tiếng cười Thành Uyên nghe qua còn... Lại còn có sức quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-1

Kỳ nghỉ hè cuối cùng của thời đại học, là khoảng thời gian bận rộn lại phong phú của Diệp Tổ Kỳ chơi game, làm chuyên đề, làm thêm

Chuyên đề tiến triển vượt mức quy định, có cơ hội thi trước, chính là một tin tức cực tốt, ở chung với bạn cùng phòng cũng hòa hợp, không đầy khúc mắc như kiếp trước.

Trong trò chơi, Diệp Tổ Kỳ phát hiện vận may của mình không tệ, luôn rơi ra trang bị cực kỳ đặc biệt, mà công việc, bởi vì có kinh nghiệm và từng trải kiếp trước, cô thể hiện thực lực vượt trội, nụ cười chân thành đẹp ngọt ngào, giữ được rất nhiều khách, cũng có thể xử lý những vị khách khó tính, bởi vì năng lực công tác, tiền lương của cô cũng được điều chỉnh, còn được chủ nhà hàng mời, hi vọng sau khi tốt nghiệp cô có thể tiếp tục công việc ở đây, cũng hứa cho cô vị trí quản lý.

Diệp Tổ Kỳ thay đổi tính cách chính mình, trở nên mềm mại, sẽ lắng nghe người khác nói, dần dà, tất cả mọi người trở nên cực kỳ thích nói chuyện với cô, tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi, ngay cả khi không có tình yêu, cô cũng sống càng ngày càng... vui vẻ hơn, bề ngoài cũng mỗi ngày một xinh đẹp hơn.

Chín giờ đến mười giờ tối thường là thời gian online nhiều nhất, ở thanh tiểu quái, mọi người nói chuyện phiếm qua RC: "Ai, mọi người đã tới chỗ làm việc của Tổ Tổ chưa? Ngày hôm qua tôi và bạn ở gần đó, liền tiện đường đến xem một chút, kết quả hoảng sợ, Tổ Tổ lại mặc váy còn trang điểm, ông trời của tôi ơi, thì ra cô ấy cũng có điểm nữ tính!" Ngữ khí phô trương, ngay cả hành động cũng vậy.

"Thật sao?" Không chỉ có một người kinh ngạc, lấy Diệp Tổ Kỳ không có ở đây ra nói đùa.

"Thật sự thật sự, chuyện kinh người nhất chính là, khi tôi đi qua, có nam sinh muốn xin số điện thoại của cô ấy! Trời ạ, ánh mắt tên đó làm sao vậy, không sợ bị đánh chết sao?"

"Ác ác ác ác, từ từ hỏi xem đến gần Tổ Tổ bị đồng tính có cảm giác gì..."

Diệp Tổ Kỳ tan tâm về đến nhà, cô vừa tháo trang sức vừa mở máy tính ra, chưa vào trò chơi tới phòng hội viên RC trước, cô còn chưa kịp lên tiếng, liền nghe thấy mọi người thảo luận về cô rất hóm hờ.

"Cảm giác chắc cũng không tệ lắm, tôi nhìn mà bọn tôi muốn cười thành khoe miệng nữ (-_-|||)). Đúng vậy, chưa từng tiếp xúc với nam sinh đẹp trai như thế, Tổ Tổ nhất định vui đến chết mất."

"Tôi đánh cậu thành khoe miệng nam, tôi cũng sẽ vui về đến chết." Khi mọi người con đang cười nói cực kỳ vui vẻ, Diệp Tổ Kỳ sâu xa nói, dọa đối phương nhảy dựng.

"Ai, Tổ Tổ cô tan làm rồi à? Aha, a ha ha ha ha..." Cậu bạn đó cười gượng.

"Tiểu Cửu cậu ở đâu? Qua đây cho tôi, tôi đảm bảo không đánh chết cậu." Khẩu khí Diệp Tổ Kỳ nửa đùa nửa thật.

"Sao lại như vậy, chúng ta là anh em tốt, phải cùng gánh vác chứ - -"

"Ít nói nhảm, đánh bản cái gì? Đánh tanhg tôi sẽ cho cậu đánh bản, chết đi!" Diệp Tổ Kỳ giọng điệu hung ác.

Kỳ thật cô cũng không tức giận, chỉ là tóm được cơ hội nên muốn chơi đùa một chút, mãi đến khi làm cho Tiểu Cửu thu hồi lời nói của mình mới tha cho anh ta một lần.

"Miệng hồng, xứng đáng!" Tan ca trẻ, khi Ôn Hân Đồng trở về, vừa lúc nghe thấy mọi người đang đại hỗn chiến, cười lắc đầu: "Thời gian không sai biệt lắm, ra đoàn đi, tiểu quái cũng sắp hết rồi? Tổ Tổ, em có muốn cùng ra không? Chúng ta khuyết một chân."

"Không được, hôm nay em muốn đi ngủ sớm một chút." Diệp Tổ Kỳ cự tuyệt cùng hạ phụ bản với mọi người: "Ngày mai em có ca sớm."

Mấy ngày nay trong nhà hàng có hoạt động, Diệp Tổ Kỳ cũng tham gia kế hoạch, ông chủ đề cho cô đảm nhiệm, muốn cô đến sớm một chút làm công tác chuẩn bị.

"Mọi người đánh bản, tôi đi tắm rửa một cái, sau đó xuống phòng nhỏ treo vớng làm chuyên đề."

Mỗi ngày về đến nhà, bất kể mệt mỏi thế nào, Diệp Tổ Kỳ cũng sẽ dành ít nhất một giờ để làm chuyên đề, kế hoạch là kết thúc thuyết trình, như thế học kỳ sau có thể chuẩn bị vào nghề, không cần vì chuyên đề mà phiền não.

Tắm sạch sẽ, Diệp Tổ Kỳ mặc áo ba lỗ quần đùi, cầm khăn mặt lau tóc, nhìn không được nhìn ảnh ngược của mình trong gương.

Khuôn mặt trắng trong thuần khiết, nhưng không thể che hết hào khí, làn da bóng láng không có một chút mỹ phẩm, hai mắt tràn ngập thần thái, so sánh với hai mươi lăm tuổi tiêu tụy trong trí nhớ, vẻ mặt ngũ quan không vui vẻ của kiếp trước, chênh lệch quá xa.

"Tôi thích bộ dáng hiện tại của mình." Học tập, làm việc bận rộn mà lại phong phú, thật sự rất tuyệt.

Hôm nay làm việc cả ngày, thân thể của cô cực kỳ mệt mỏi, nhưng tinh thần lại phong phú, Diệp Tổ Kỳ vừa hát, vừa dùng khăn mặt quấn tóc kỹ lưỡng xong, bước ra phòng tắm.

Ngồi trước máy tính, cô đeo ống nghe điện thoại, vừa nghe treo vớng trong phòng nhỏ, vừa nghe những người bạn không đánh bản đang nói chuyện phiếm, xem lại chuyên đề của mình.

Một giờ sau, tinh thần Diệp Tổ Kỳ đã ở vào trạng thái mơ hồ, sắp ngủ thiếp đi, nhưng cô vẫn chống đỡ lưu chuyên đề lại, lên trò chơi mở nhân vật, du đang không có mục đích trong chủ thành...

"Tổ Tổ, em còn chưa ngủ?" Giọng nói trầm thấp của Thành Uyên từ đầu kia RC truyền đến.

Mí mắt Diệp Tổ Kỳ vừa khép lại lập tức mở ra: "Ukm, vừa mới làm chuyên đề. Anh đánh phụ bản xong rồi hả?"

Kẻ cao thủ Thành Uyên này, tăng cấp độ không phải do đánh bản với thành viên trong nhóm, mà là giành được từ các cao thủ cùng server khác, mỗi ngày giống như đi làm vậy, cố định thời gian đánh bản khai hoang.

"Hôm nay tiến độ chậm, không đánh." Thành Uyên nói xong, tạm dừng một chút như là đang tự hỏi, nói tiếp: "Hôm nay Tiểu Cửu đến chỗ em làm thăm em, nghe nói em bị bắt chuyện, cần hỗ trợ không?" Giọng nói của anh không nghe ra cảm xúc gì, như là đang nói chuyện phiếm vậy, nhưng câu cuối cùng tràn ngập sát khí.

"Không! Không có gì đâu." Diệp Tổ Kỳ bị câu nói kia dọa sợ tới sâu ngủ bị đánh bay: "Kỳ thật không phải bắt chuyện."

"Không phải bắt chuyện? Đó là..."

"Là giới thiệu việc làm." Trong giọng nói của Diệp Tổ Kỳ không giấu được hưng phấn: "Anh đã nghe qua khoa học công nghệ Mặc Kỳ chưa? Một công ty trò chơi."

Lần này Thành Uyên tạm dừng lâu hơn, mới dùng ngữ điệu có chút phức tạp nói: "Uhm, làm sao vậy?"

"Gần đây quản lý của bọn họ thường tới nhà hàng bọn em dùng cơm, đều do em phục vụ, xem như khách quen, hôm nay anh ấy đưa danh thiếp cho em, hi vọng sau khi tốt nghiệp em sẽ đến khoa học công nghệ Mặc Kỳ làm việc, anh ấy cảm thấy em thích hợp làm ở bộ phận quan hệ xã hội và kế hoạch." Diệp Tổ Kỳ chậm rãi giải thích.

"Vậy em nghĩ như thế nào?"

"Em muốn thử xem sao." Hai mắt Diệp Tổ Kỳ sáng lên.

Quy mô khoa học công nghệ Mặc Kỳ không tính là lớn, nhưng ba năm trước đây thôi đã cho ra đời một trò chơi trên điện thoại lấy chủ đề Sơn Hải Kinh*, doanh thu tháng đầu lên tới ba triệu, trò chơi này đặc biệt ở nhân vật, không chỉ người chơi Hồng Kông thích, ngay cả Nhật Bản, Âu Mỹ cũng yêu thích không buông tay, ngoài bản thân trò chơi tinh xảo, đồ họa trò chơi được kết hợp đẹp đến chân thật, đến nay vẫn được rất nhiều người chơi yêu thích, đối với tuổi thọ ngắn ngủi của trò chơi trên điện thoại mà nói, thì đúng là trường thọ.

*Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vũ thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại

Nhưng khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ không chỉ tập trung vào phát triển trò chơi, bọn họ còn khai phá rất nhiều mã hóa kỹ thuật cùng với APP thể thức, Diệp Tổ Kỳ nhớ sau này không lâu, bọn họ sẽ hợp tác với tập đoàn Internet lớn nhất hiện tại, từng bước một thành công ty khoa học kỹ thuật nổi danh quốc tế.

Đời trước, lẽ ra cô cũng có cơ hội vào khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, tại cô không hoàn thành chuyên đề, đến kỳ nghỉ đông năm sau mới lấy được bằng tốt nghiệp, bởi vì khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ muốn mở rộng nghiệp vụ, cử hành một đợt tuyển nhân sự, cô cũng đi ứng tuyển, mà còn có cơ hội rất lớn trúng tuyển.

Nhưng bởi vì Thượng Trình tự ti, nói sau khi cô vào công ty lớn, anh ta cũng không xứng với cô, cô nghe xong chuyện mà quý này vậy mà thật sự không tham dự cuộc phỏng vấn cuối cùng, đó là một chuyện hối tiếc của cô.

"Được rồi, em muốn hỏi anh chuyện gì? Hỏi xong nhanh đi ngủ." Giọng điệu thô lỗ.

Diệp Tổ Kỳ nở nụ cười, từ sau lần Thành Uyên giúp cô nhặt súng vật mà giết rất nhiều người, mỗi ngày cô đều tán dóc vài câu với Thành Uyên, cô phát hiện người đàn ông này tuy trầm mặc không nói nhiều, kỳ thật rất am hiểu, mặc kệ là trong trò chơi hay hiện thực, rất nhiều sinh viên gặp vấn đề khó khăn về việc học đều hỏi Thành Uyên, nhất là phương diện kinh doanh, ngay cả chị Hải Đường muốn tìm kiếm khách hàng, hoặc có nhà máy hiệu buôn hợp tác, chị sẽ đi hỏi Thành Uyên về bối cảnh công ty kia cùng với tình hình tài chính, mà Thành Uyên cũng đều có thể tìm được thông tin chính xác.

Diệp Tổ Kỳ tìm thấy rất nhiều điều thú vị trên người người này, cô chống lại cơn buồn ngủ tới tận bây giờ, chính là đang đợi Thành Uyên xong việc, thảo luận chuyện này với anh.

"Em muốn hỏi quan điểm của anh đối với công ty này..."

Thành Uyên cũng không phụ Diệp Tổ Kỳ chờ đợi, tin tức về công ty khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ này anh có thể hạ bút thành văn, hai người thảo luận, bất tri bất giác đã qua một giờ.

"Đã muộn vậy rồi sao? Em mau đi ngủ đi, còn mấy công ty rất được, trước khi em tốt nghiệp còn một đợt tuyển dụng mới, anh sẽ chỉnh lại tài liệu, đúng lúc ngày mai anh có việc đi qua nơi em làm việc, anh sẽ mang đến cho em."

Dưới sự thúc giục hung ác của Thành Uyên, Diệp Tổ Kỳ đành phải ngoan ngoãn logout, không hỏi nhiều nữa, kỳ thật cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Thành Uyên, cũng muốn nói chuyện với Thành Uyên, tính ra đã ba ngày cô không nói chuyện phiếm với Thành Uyên rồi.

"Được, em đi ngủ trước đây, ngủ ngon." Kỳ thật cô còn muốn tán gẫu thêm một lúc nữa, có quá nhiều chuyện muốn làm cùng với mọi người, cô không muốn giống như đời trước, đến cuối cùng chỉ còn một mình cô độc...

Nhưng bây giờ cô vẫn nên đi ngủ thôi, không thì Thành Uyên sẽ mắng chết, hi hi.

Ngày mùa hè nắng hè chói chang, muốn tụ hội với bạn bè, có gì khiến khách hàng thoải mái đây? Nếu lại có phục vụ đáng yêu vậy thì càng tốt rồi.

Mặc tạp dề màu hồng đáng yêu, cùng với tất dài màu đen, chân đi hài hồng phấn, gọi cơm, đưa cơm cho khách, thỉnh thoảng bày ra nụ cười ngọt ngào, để cho khách hàng nhìn khiến tâm trạng vui tươi hơn.

Nhà hàng này thành lập được hơn hai năm, rất hoan nghênh thanh niên trẻ tuổi và sinh viên đại học tới làm việc, nhất là nam giới, bởi vì phục vụ nơi này

đều được tuyển chọn cẩn thận, hơn nữa những món ăn đều rất có trình độ, không khí trong nhà hàng luôn vui vẻ, so với mỹ thực còn quý hơn, khách cũng luôn luôn đông nghịt.

Khi Thành Uyên vào trong nhà hàng, liền thấy rất nhiều nữ phục vụ xinh đẹp đáng yêu, đương nhiên nhiều hơn cả là nam phục vụ, bọn họ không gọi com cho tốt đi, lại đều đến gần nữ phục vụ, không ngừng muốn nói chuyện phiếm với các cô.

Nghĩ đến Diệp Tổ Kỳ đi làm trong nhà hàng như vậy, chân mày anh cau lại.

"Hoan nghênh đã đến, anh đi một người sao?" Một cô gái trẻ mặt trái xoan ngửa đầu nhìn anh, trên mặt tươi cười ngọt ngào sáng lạn.

Thành Uyên nhú mày, theo bản năng lui về phía sau một bước, đối với những cô gái quá phận nhiệt tình kỳ thật anh có chút phản cảm, nhưng khuôn mặt này của anh lại cứ dễ dàng dẫn tới sự chú ý của các cô gái.

"Em giúp anh tìm vị trí nha? Lần đầu tiên tới sao? Đã nếm thử tôm hùm sandwich của nhà hàng chúng em chưa? Ăn rất ngon đó ạ!" Ánh mắt cô gái lấp lánh tỏa sáng, nhìn chằm chằm nhìn gương mặt đẹp trai kia của Thành Uyên, nhìn không được lại gần anh, làm cho Thành Uyên không ngừng rút lui.

"Tiểu Di, đó là bạn của tớ."

Diệp Tổ Kỳ vốn đang bận, phát hiện ánh mắt của những người phục vụ khác trong nhà hàng đều không tự giác nhìn về phía cửa, công việc liên tiếp bị phân tâm, cô tò mò thăm dò, muốn biết chuyện gì khiến tâm mắt những cô gái xinh đẹp đáng yêu này không rời đi được, kết quả cô vừa thấy, lại là Thành Uyên.

Thấy Thành Uyên cau mày, lấy hiểu biết về Thành Uyên, anh sắp phát hỏa, sợ tâm hồn những cô gái trẻ này bị tổn thương, cô vội vã cứu giá.

"Thành Uyên, anh tới rồi à."

"Em đang bận sao?" Thành Uyên thấy Diệp Tổ Kỳ xuất hiện, bộ mặt biểu tình hòa hoãn xuống, không khó thân cận nữa.

"Có một chút." Diệp Tổ Kỳ cười nói, hiện tại tuy không phải thời gian dùng com, nhưng nghỉ hè mỗi ngày đều là ngày nghỉ, tự nhiên bận không ngừng.

"Em cứ làm việc trước đi, anh ăn chút gì đó chờ em - - anh muốn ngồi ở khu vực em phụ trách." Thành Uyên trực tiếp biểu lộ: "Có vị trí hay không?"

"Có, đi theo em." Diệp Tổ Kỳ cười nói, ý vị thâm trường nhìn bốn phía một chút, lại nhìn nhìn anh, biểu tình cực kỳ khách khí, nhưng trong mắt lóe sáng Thành Uyên thấy rõ ràng.

Bạn bè trong trò chơi, nhất là bọn con trai, thường dùng giọng điệu oán hận nói mỗi khi Thành Uyên ra ngoài được con gái hoan nghênh bao nhiêu, chỉ cần là nữ phục vụ, sẽ đối anh đặc biệt thân thiện, được hưởng những phúc lợi người khác không có, chỉ cần đi cùng Thành Uyên, những nam sinh khác giống như không tồn tại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2

Dưới ánh mắt ghen tị của đồng nghiệp, Diệp Tổ Kỳ dẫn Thành Uyên tới khu vực chính mình phụ trách, vừa lúc có một bàn hai người hủy bỏ đặt bàn nên có bàn trống, Diệp Tổ Kỳ liền sắp xếp anh ngồi đây, tiếp theo hỏi anh muốn ăn gì.

Giúp Thành Uyên gọi món, Diệp Tổ Kỳ đi đưa đơn, nhưng ở cửa phòng bếp lại bị đồng nghiệp vây quanh, các cô bầy miệng tám lời hỏi cô và Thành Uyên có quan hệ gì, lại vẫn có không ít người muốn cô giới thiệu giúp, quả thực Diệp Tổ Kỳ thấy phiền muốn chết, lấy cớ đi đưa com mới thoát khỏi các cô.

Nhân thời cơ đưa đồ ăn cho Thành Uyên, cô nhìn chằm chằm mặt Thành Uyên, cẩn thận nhìn, muốn biết được rốt cuộc anh có sức quyến rũ gì.

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Cô thật sự rất muốn dụi mắt, cô thật sự không biết là khuôn mặt này của Thành Uyên có chỗ nào mê người nha: "Tất cả đều ở đây." Thành Uyên nghĩ cô bận, cũng không chậm trễ: "Anh ăn xong liền đi, còn có việc, cũng không chờ em tan ca được."

"Cảm ơn." Diệp Tổ Kỳ cầm lấy túi giấy dai Thành Uyên mang đến, cảm ơn anh đến đây một chuyến: "Đúng rồi, anh nói có việc ở gần đây, là có công việc liên quan sao?" Thành Uyên hơn cô bốn tuổi, đã không phải sinh viên rồi.

Nhìn quần áo của anh, tây trang, quần âu, phối hợp với thân hình cao 1m85 của anh, Diệp Tổ Kỳ nghĩ, khó trách những cô ấy ấy lại điên cuồng như vậy, tây trang không thôi.

"Thảo luận một chút việc." Thành Uyên không nói thêm gì.

Diệp Tố Kỳ lúc này mới nhớ tới, ngay từ đầu cô đã không biết Thành Uyên đang làm cái gì, anh rất mạnh, cái gì cũng biết, nhưng không ai biết anh làm gì, làm ở đâu, anh có rất nhiều thời gian ở trên trò chơi, có đôi khi ngay cả ban ngày cũng online, khi cô chia tay với Thành Uyên, kỳ thật cũng có một phần nguyên nhân là cho rằng Thành Uyên không có công việc, mà cô không thích đàn ông không có lòng cầu tiến.

Mà lúc này xem ra, người này một chút cũng không giống như không có công việc.

"Rốt cuộc anh làm việc gì vậy? Cũng chưa nghe anh nói quá." Cô thật sự rất tò mò hỏi.

Ánh mắt thâm thúy của Thành Uyên nhìn cô, sau cùng chỉ nói: "Có cơ hội em sẽ biết."

Cái quý gì?

Lời này khơi dậy sự hiếu kỳ của Diệp Tố Kỳ, đang muốn hỏi đến cùng thì bản cô phụ trách gọi cô, cô không thể không đi làm việc.

Cô quyết định, muốn tìm thời gian ép hỏi Thành Uyên! Không thì anh lại giống kiếp trước đột nhiên bốc hơi, nhưng không ai biết nên đi tìm anh ở đâu.

"Anh chờ chút, em nhất định phải hỏi được, anh đừng nghĩ có thể giấu diếm!" Diệp Tố Kỳ đi lên, trao cho Thành Uyên một ánh mắt "anh chết chắc rồi".

Thành Uyên cứ nhìn chằm chằm Diệp Tố Kỳ như vậy, tầm mắt không chịu rời đi.

Anh thích Diệp Tố Kỳ, ở trong trò chơi vốn là có thiện cảm, với thiện cảm đó sau khi gặp mặt càng không ngừng phát triển, cho dù trong mắt bạn bè trong trò chơi, Diệp Tố Kỳ khó ở chung, khó trị, tùy hứng, tính tình hư hỏng, lại có một chút bệnh công chúa, nhưng anh vẫn thích cô.

Thành Uyên hạ quyết tâm phải quý trọng cô gái này cũng có nguyên nhân, có một ngày Diệp Tố Kỳ nhận một cuộc điện thoại, mà cô quên tắt Microphone, mà vừa lúc khi đó chỉ có Thành Uyên đang online, nghe thấy người luôn luôn mạnh mẽ, thích tranh thắng lại có một mặt yếu ớt.

Cô khóc nói với anh trai bên kia điện thoại: "Anh là anh của em, trên đời này em chỉ còn lại một người thân là anh, anh làm việc bị thương không nói cho em biết, vậy muốn ai tới nói cho em biết? Cảnh sát sao? Nếu không phải em nhìn thấy tin tức, biết nhà xương của các anh gặp chuyện không may gọi điện thoại hỏi anh, có phải anh cũng sẽ không nói cho em biết anh bị thương hay không?"

"Cái gì mà khiến em phiền phức hơn? Em bị bệnh nằm viện không nói cho anh, anh sẽ không tức giận sao? Trước khi mẹ mất muốn chúng ta chăm sóc cho nhau thật tốt, anh khách khí như vậy làm gì, chúng ta là anh em mà! Em mặc kệ, sáng mai em sẽ đến Cao Hùng thăm anh. Đúng, buổi sáng ngày mai em có khóa... Không quan trọng, anh mới quan trọng! Diệp Vĩnh Kỳ, anh là heo sao? Học phần bị ngừng thì có thể học lại, đối với em chỉ có một người anh, anh tên đại ngọc này!"

Đó là lần đầu tiên Diệp Tố Kỳ khóc, mà mấy câu nói ngắn ngủn đã đủ để lộ ra tất cả mọi chuyện, khiến cho Thành Uyên hiểu rõ vì sao Diệp Tố Kỳ phải mạnh mẽ như vậy.

Ba mẹ cô đều đã mất, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, hai anh em bị chia cắt nam bắc, không có một ngôi nhà của mình, bình thường vì công việc và bài tập bận rộn, không có biện pháp thường xuyên gặp mặt, nhưng hai người quan hệ rất tốt, sẽ vì nhau mà trả giá, mà sở dĩ Diệp Tố Kỳ muốn trở nên nổi bật, là muốn cho người mẹ đã mất được nở mày nở mặt.

Còn ba của cô... Diệp Tố Kỳ không muốn mọi người biết, ba của cô cũng không phải người đàn ông tốt, nhiều năm say rượu rồi đánh đập mẹ vô, khiến cho cô nhìn mà sợ hãi và khát cầu, mãi đến khi ba cô uống rượu quá lượng còn trúng độc mà chết, mẹ cô mới chính thức giải thoát, nhưng cuộc hôn nhân này khiến cho thể xác và tinh thần mẹ Diệp mệt mỏi, vết sạch khỏe mạnh của bà, trước khi Diệp Tố Kỳ phải học đại học, mẹ Diệp vĩnh biệt cõi đời.

Chính là bởi vì thấy Diệp Tố Kỳ không muốn người khác biết mặt yếu ớt này, Thành Uyên đau lòng không thôi, muốn quý trọng cô đáng tiếc làm bạn bè thì cực kỳ dễ dàng, nhưng làm tình nhân anh hoàn toàn không hợp, anh chưa kinh nghiệm ở chung với con gái, cũng không biết phải làm thế nào khiến Diệp Tố Kỳ vui vẻ, mỗi lần chỉ cần nói mấy câu liền khiến cô nổi giận, bởi vậy cô đối với anh có rất nhiều bất mãn, trình tự ngôn ngữ có quy luật cùng với hình thức, nhưng Diệp Tố Kỳ không có, anh lại vẫn chưa kịp tìm ra phương thức ở chung với Diệp Tố Kỳ, cô đã kêu ngừng, điều này làm cho Thành Uyên rất khổ sở, nhưng cũng biết không thể cứu vãn, nhớ lại chỉ cần có thể xa nhìn cô cũng đủ.

"Em là heo sao? Sao anh lại có một đứa em như thế này chứ?" Biết được anh thất tình, anh trai hơn anh chín tuổi hung hăng đùa cợt: "Em để cho một cô gái mạnh mẽ hơn em, cô ta dễ mất tới em mới có quý, em phải mạnh hơn cô ta, cô ta mới có thể sủng bái em, không thể tách rời em - - mẹ nó, đi ra ngoài đừng nói là em trai anh, quả thực khiến anh mất mặt! Làm anh trai nhân từ cái gì chứ, anh là anh trai thối nát rồi!"

Đối với sự yên lặng bảo vệ của anh, anh trai cười nhạt, bạn bè bên cạnh cũng không đồng ý, cảm thấy anh có thể buông tha Diệp Tố Kỳ, chọn một cô gái tốt hơn.

Nhưng anh chỉ muốn Diệp Tố Kỳ.

Phản ứng nhất anh này cũng không hiểu, chỉ là muốn cô hạnh phúc, cho dù mình không thể trở thành người khiến cô hạnh phúc, chỉ cần nhìn cô hạnh phúc, bảo vệ hạnh phúc của cô, vậy cũng được - - Khi Diệp Tố Kỳ mới vừa chia tay với anh, anh quả thật nghĩ như vậy.

Nhưng sự thực chứng minh, anh không thể cứ nhìn như vậy, khi anh biết được Diệp Tố Kỳ và Thượng Trình xác định kết giao, anh nhốt mình ở nhà năm

ngày, đầu cũng không đi, càng không có login, bởi vì sợ login sẽ thấy nhân vật của Diệp Tổ Kỳ và Thượng Trình ở cùng một chỗ, sẽ khiến anh nghĩ đến trong hiện thực, Diệp Tổ Kỳ cũng dựa vào người đàn ông khác như vậy.

Anh không thể chịu đựng được, nhưng vì đoàn đội hài hòa, anh nhịn xuống, làm bộ như không có chuyện gì vẫn tiếp tục login, khiển trách những người nói xấu Diệp Tổ Kỳ ở trước mặt anh, cho dù cô chọn người khác, anh cũng không muốn nghe thấy bất cứ lời không tốt nào về cô.

Làm anh trai nhân từ thật sự rất vất vả, phải trơ mắt nhìn cô gái mình thích cùng một chỗ với người đàn ông khác, cười vì người đàn ông kia, khóc vì người đàn ông kia, khi phát hiện tên đó đối với cô không tốt, anh rất tức giận, rất muốn đi tìm Thượng Trình, đánh cho cái tên thân ở trong phúc mà không biết phúc.

Nhưng anh biết Diệp Tổ Kỳ kiêu ngạo tuyệt đối sẽ không để cho anh nhúng tay, nếu anh thực tìm tới Thượng Trình, Diệp Tổ Kỳ sẽ hận anh, so với Diệp Tổ Kỳ yêu người khác, anh càng đề ý chính mình trở thành đối tượng Diệp Tổ Kỳ oán hận.

Cuối cùng anh quyết định nhắm mắt làm ngơ, ngay khi anh tính toán vô thanh vô tức rời khỏi trò chơi, đột nhiên lại có chuyển biến lớn, Diệp Tổ Kỳ quyết định không cần Thượng Trình, cô trở lại bên cạnh bọn họ, sẽ không vì tên kia mà bỏ rơi bọn họ.

Không chỉ như vậy, Diệp Tổ Kỳ sức chiến đấu vẫn mười phần như trước, không thua kém châm chọc thành viên trong đội, nhưng cô trở nên mềm mại, sẽ thay người khác suy nghĩ, cũng sẽ cho người ta bậc thang xuống, không giống như trước luôn mang theo gai, đối với anh cũng có tính nhẫn nại hơn trước kia, cô trở nên trầm tĩnh, thành thực, càng khiến người thích hơn, bọn họ cũng hồi phục hình thức ở chung, cách vài ngày cũng nói mấy câu với đối phương... anh thích loại cảm giác này.

Ngày hôm qua nghe thấy thành viên trong đội nói, Diệp Tổ Kỳ mặc váy rất đẹp, nhưng lại có con trai đến gần cô, anh nhất thời không có tâm tư khai hoang, nhớ lại muốn đến xem hoàn cảnh cô làm việc, xác định có phiền toái hay không, còn có, rốt cuộc là tên nào muốn xin số điện thoại của Diệp Tổ Kỳ?

Mới nhớ lại, Thành Uyên liền thấy Diệp Tổ Kỳ bụng thức ăn đưa đến bàn cách vách, cô tươi cười ngọt ngào, khuôn mặt cười rộ lên rất đẹp, khiến cho một người đàn ông trong đó gọi cô dừng lại.

"Hắc, tên em là gì? GaiCia, tên này cực kỳ hợp với em."

Tên gần Diệp Tổ Kỳ lại có khuôn mặt trắng nõn, chính là loại mỹ nam trong miệng con gái hiện nay, mang theo chút âm nhu, cười rộ lên ánh mắt nheo nheo, ăn mặc phong cách, điều này làm cho trong lòng Thành Uyên chuông báo động kêu mãnh liệt, bởi vì Thượng Trình chính là loại hình này.

Quả nhiên, người đàn ông kia đến gần không có để cho Diệp Tổ Kỳ lộ ra biểu tình ghét bỏ, cô tươi cười rõ ràng nhiều hơn, mỉm cười nói: "Cảm ơn, tôi cũng thấy rất hợp."

Nói xong nhanh nhẹn rời đi.

Ánh mắt Thành Uyên nhìn không được nheo lại, nhìn tên mỹ nam kia sau khi Diệp Tổ Kỳ đi rồi, quay đầu không biết nói gì đó với bạn bè của mình, mọi người đột nhiên cười lẫn cười lộn.

Mây Thành Uyên nhú lại có thể giết chết muỗi, anh rất không vui, đều là người đàn ông, anh rất quan tâm khi một đám đàn ông đến gần một cô gái nói gì đó không tốt, đám bạn trong công việc kia của anh, cũng đều là như vậy.

"Sách." Phi một tiếng, vừa lúc thức ăn của anh đưa lên, Thành Uyên dung khí thế cắt nuốt kẻ thù, cắn tôm hùm salad sandwich mới vừa đặt trên bàn.

Diệp Tổ Kỳ không có lưu ý đến sự thay đổi của Thành Uyên, hôm nay khách rất nhiều, cô vội vàng đến quanh vòng vòng.

Nhưng khi cô đang vội vàng, còn có người đến trêu chọc cô: "Em rất được nha, có anh chị em gì hay không?" Mỹ nam thừa dịp Diệp Tổ Kỳ đưa đồ, lại mượn cơ đáp lời.

"Có một anh trai." Diệp Tổ Kỳ mỉm cười, ánh mắt lấp lánh phát sáng, thái độ khác thường trả lời vấn đề riêng tư.

"Oa, em gái xinh đẹp như thế, anh trai nhất định cũng rất tuần tú?"

"Tôi cảm thấy không tồi nha." Diệp Tổ Kỳ nén cười.

Lời này vừa nói ra, bạn bè bên cạnh người đàn ông kia không biết vì gì, toàn bộ cũng nhìn không được cười ha ha.

"Từ từ dừng." Diệp Tổ Kỳ tao nhã lại có chút đắc ý xoay người, chuẩn bị rời đi.

Một giây sau, người đàn ông kia lại kéo cổ tay Diệp Tổ Kỳ lại, không cho cô đi.

Thấy thế, gân xanh trên trán Thành Uyên đều đã hiện lên, anh vút hai miếng tôm hùm salad sandwich còn lại trên tay, đứng lên trực tiếp đi tới bàn cách vách.

"Mấy giờ em tan ca? Anh ở đây chờ em..."

"Sao phải đợi? Bây giờ chúng ta liền đi." Thành Uyên trực tiếp xách người đàn ông kia lên: "Cô ấy là bạn tôi, cô ấy đang làm việc, anh muốn nói chuyện thì nói với tôi là được rồi."

"Ôi, bạn." Người đàn ông cũng không sợ, thái độ vẫn lưu manh như cũ, đáy mắt lại hiện lên ánh sáng, nhưng thịnh nộ khiến Thành Uyên vẫn chưa phát hiện chỗ khả nghi.

"Ra đây." Thành Uyên không khống chế lực đạo, vừa lời vừa kéo muốn xách người ra khỏi nhà hàng.

Anh không quen nhìn người đàn ông mang vẻ mặt cột nhà này, sẽ để cho anh nghĩ đến Diệp Tổ Kỳ thích loại đàn ông này, nhưng đời này anh như thế nào cũng không làm được như vậy, anh chính là mặt thối tha, nghiêm túc, nói chuyện khó nghe, không hiểu cách ăn mặc.

Bạn bè người đàn ông nháy mắt thay đổi sắc mặt, nhao nhao đứng lên, mắt thấy xung đột hết sức căng thẳng, người đàn ông để cho bạn bè ngồi xuống, chính mình nhưng lại cười cười đối mặt Thành Uyên, tuyệt không để ý chính mình đang bị người ta túm áo, chỉ là nắm chặt tay Diệp Tổ Kỳ, thế nào đều không buông ra.

"Buông tay." Thành Uyên thấy vậy, giọng điệu anh hung ác, nếu là người quen của anh, đã sớm dọa đến lập tức nghe lời, bởi vì biểu hiện này đại biểu anh cực kỳ tức giận.

"Bọn tôi nói chuyện, cậu quan nhiều như vậy làm chi?" Mĩ nam lại vẫn khiêu khích.

Thành Uyên cũng chẳng muốn vô nghĩa, trực tiếp muốn động thủ xoa sạch sắc mặt lưu manh của người này.

"Dừng tay!" Diệp Tổ Kỳ bị hành động của Thành Uyên dọa, nhất thời phản ứng không kịp, mãi đến cảm giác Thành Uyên tỏa ra sát khí, cô mới vội vàng ngăn cản: "Thành Uyên, anh ấy đùa em thôi, anh ấy là anh trai em!"

Cái gì? Tên hiện tại bị anh níu chặt áo, là người nhà quan trọng nhất của Diệp Tổ Kỳ?

Tay Thành Uyên giờ lên đỉnh chỉ ở giữa không trung, anh không cần soi gương cũng biết biểu tình hiện tại của mình có bao nhiêu kinh ngạc, dưới ánh mắt cười mỉa của Diệp Vĩnh Kỳ, anh xấu hổ buông tay.

"Thật có lỗi, hiểu lầm." Thành Uyên hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào.

"Không quan hệ." Diệp Vĩnh Kỳ vẫn chưa tức giận, chỉ dùng xem kỹ từ trên xuống dưới đánh giá Thành Uyên: "Diệp Vĩnh Kỳ." Anh chủ động vuron tay.

Thành Uyên dừng một phen, cảm: "Thành Uyên."

"Nha, thì ra là cậu, Tổ Tổ đã từng nhắc tới cậu, em gái tôi chuyện gì cũng nói với tôi." Ngụ ý đó là anh biết hai người bọn họ đã từng kết giao.

Diệp Vĩnh Kỳ lộ ra răng trắng, cười đến phi thường sáng lạn, ánh mắt đều đã không nhìn thấy: "Tôi và em gái tôi quanh năm xa cách nam bắc, một năm khó có được vài lần gặp mặt, bình thường em gái tôi ở Đài Bắc một mình, may mà có cậu người "bạn tốt" "chăm sóc", thật sự cực kỳ cảm ơn cậu."

"... Tôi có việc đi qua đây, vào đưa một số tài liệu cho Tổ Tổ." Thành Uyên không quen đối mặt với trường hợp như vậy, cũng không biết xử lý, chỉ có thể cố tình không có việc gì gật đầu: "Nếu không có việc gì, tôi đây an tâm, tôi có hẹn người bàn bạc công việc, đi trước đây."

Thành Uyên biết nội tâm anh đối với Diệp Tổ Kỳ nghĩ cách chạy trốn ánh mắt Diệp Vĩnh Kỳ, anh trai này có thể trực tiếp nói tình hình thực tế cho Diệp Tổ Kỳ hay không?

Hiện tại cô chỉ muốn kết bạn, không muốn có tình cảm, nếu nói toạc tâm tư của anh ra, tư cách nhìn cô cũng không còn hay không?

Thành Uyên bất an, lấy cớ còn có việc, bỏ lại bữa ăn còn chưa ăn xong, cũng như chạy trốn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-1

"A, không hổ là em gái Diệp Vĩnh Kỳ của anh, giá thị trường bán chạy nha."

Sáu giờ chiều, Diệp Tổ Kỳ tan anh, cởi bỏ bộ trang phục đáng yêu, áo T-shirt trắng cùng quần bò sáng màu nhẹ nhàng, balo màu đỏ, trên mặt vẫn còn lớp trang điểm nhẹ nhàng, cả người có nét thanh thuần của học sinh, cũng có sự tươi mát của một cô gái nhỏ, cách ăn mặc đơn giản dưới ánh chiều tà ngày mùa hè chiếu rọi xuống khiến người kinh diễm.

Một bước ra khỏi cửa tiệm, thấy anh trai lại lộ ra bộ dáng lưu manh kia, lại còn huyýt sáo giống loại thanh niên hư hỏng, Diệp Tổ Kỳ cảm thấy vừa bức

mình vừa buồn cười, nhin không được trọn mắt nhìn.

"Anh có phiền hay không hả." Anh trai đứng trước mặt, nhìn sắc mặt tươi cười trên khuôn mặt đẹp kia, nội tâm cô hết sức phức tạp.

Bọn họ vốn là anh em tình cảm tốt, anh trai vẫn luôn chăm sóc tốt cho cô, bảo vệ cô, khi ba đánh bọn họ, là anh trai che trên người cô, đỡ quả đấm và dây lưng của ba, khi cô khóc đến đau lòng, cũng là anh trai ở bên cạnh cô không ngừng nói giỡn nói đùa cho cô vui vẻ, sau khi ba mẹ lần lượt qua đời, anh trai là người thân duy nhất trên đời này của cô, là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời này của cô.

Khi yêu đương, cô theo bản năng sẽ tìm người giống anh trai, cho nên khi cô nhìn thấy Thượng Trình, cảm thấy chính mình quả thực đã gặp được 'chân mệnh thiên tử', khờ dại cho rằng Thượng Trình sẽ che chở cho cô, đau lòng cho cô giống anh trai, không nghĩ tới Thượng Trình chỉ có bề ngoài giống với anh trai, còn lại thì lại giống người ba đã mất của cô.

Diệp Vĩnh Kỳ cười xoa mặt cô: "Anh là anh trai của em đây, chê anh phiền? Nhưng vì thấy giờ ánh mắt của em không tề, anh không so đo với em. Mặc dù mọi người đều nói ngựa tốt không ăn cỏ sau lưng, nhưng nếu là cây cỏ có tiềm lực Thành Uyên này, em nhất định phải quay đầu lại nhổ lên ăn sạch! Cậu ta so với tên Thượng Trình gì kia tốt hơn rất nhiều."

Tuy nhiên cô cũng hiểu Thượng Trình rất tồi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt ghét bỏ của anh trai nhắc tới Thượng Trình đó, Diệp Tố Kỳ vẫn không nói gì, nhớ tới lúc trước khi mình dẫn Thượng Trình đến gặp anh trai, anh trai cũng nghi ngờ ánh mắt cô - -

Từ ngày đó, anh liền cực kỳ phản đối cô kết giao với Thượng Trình, nhưng Diệp Tố Kỳ cố chấp kiên trì quyết định của chính mình, cảm thấy cô và Thượng Trình nhất định sẽ có kết quả tốt, hai anh em vì thế mà nhiều lần cãi nhau.

Mà chuyện khiến quan hệ hai người bị đập đổ hoàn toàn, là khi anh trai bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng, là thời điểm cần cô nhất, bởi vì Thượng Trình bắt nạt bị cô lạnh nhạt mà cấu kình, vì thế cô bỏ anh trai lại đi làm bạn với Thượng Trình, cho nên không ký giấy phẫu thuật của anh trai, khiến cho vốn có thể cứu chữa, biến thành bị thương không thể cứu vãn.

Nhớ tới kiếp trước anh trai thất vọng với cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, về sau càng oán hận, nụ cười trên mặt Diệp Tố Kỳ tối sầm lại, cô tuyệt đối sẽ không để cho anh trai lộ ra biểu tình đó với cô nữa.

"Anh rất phiền, cứ kêu chít chít, đã bao lâu rồi anh không gặp em gái đáng yêu của anh, kết quả vừa gặp mặt liền lại nhai nói mấy chuyện không quan trọng, rất phiền đó!" Diệp Tố Kỳ chớp chớp mắt, nháy mắt che đi cảm xúc phức tạp trong mắt, đưa tay nhéo eo anh trai nhà mình, để cho anh ngậm miệng.

"Ai nha, lại động thủ động cước, rốt cuộc em có ý kiến gì với anh trai tuần tú đẹp trai này của em." Diệp Vĩnh Kỳ ăn đau mau tránh ra, tiếp tục làm loạn.

Anh em hai người ở ngay đầu đường anh đuổi em chạy, bởi vì hai người diện mạo đều rất xuất sắc, hơn nữa còn tươi cười rực rỡ, rất nhanh khiến những người khác chú ý.

"Được, không trêu em nữa, đoàn xe của anh đứng lúc đi qua Đài Bắc, nhớ đến thăm em, Tố Tố, anh rất lo lắng cho em." Vui đùa qua đi, tươi cười trên tức khoa trương trên mặt Diệp Vĩnh Kỳ biến mất, về mặt nghiêm túc.

Anh đánh giá em gái nhà mình lần thứ N, phát hiện tinh thần cô phấn chấn, tinh thần sáng láng, không có kiểu thất tình nửa chết nửa sống, ngược lại trở nên xinh đẹp hơn, anh mới chính thức yên lòng: "Em thích Thượng Trình như thế, thích đến mất đi bình tĩnh và tự tin, anh vẫn rất lo lắng em sẽ lại ngốc..." Diệp Vĩnh Kỳ đưa tay vuốt tóc mềm mại của cô, thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh trai nói đúng, cô rất ngốc, đời trước mới ngây ngốc duy trì tình yêu vừa đau khổ vừa ngu ngốc kia.

"Anh..." Về mặt Diệp Tố Kỳ áy náy: "Thực xin lỗi, khiến anh lo lắng, anh yên tâm, em và Thượng Trình đã không còn liên lạc nữa rồi." Sau hi cô trùng sinh chuyện thứ nhất chính là xóa bỏ phương thức liên lạc với Thượng Trình.

"Nói gì đấy, người một nhà chính là phải quan tâm lẫn nhau... Nhưng anh nói Tố Tố, ánh mắt em thật sự có vấn đề." Diệp Vĩnh Kỳ cười thoải mái, rồi sau đó nháy mắt ra hiệu với Diệp Tố Kỳ.

"Gi?" Sao lại liên quan đến ánh mắt cô có vấn đề rồi.

Diệp Vĩnh Kỳ thoải mái ôm cổ em gái, để cho cô dựa vào chính mình, hai anh em nói chuyện thân mật: "Sao em lại bỏ Thành Uyên mặt hàng tốt như vậy, đi theo tên Thượng Trình ngu ngốc kia? Người đàn ông bình tĩnh ôn trọng như vậy em không thích, lại đi thích một tên chỉ có cái miệng, em muốn anh nói gì cho phải đây? Nhưng may mắn, cậu ta vẫn còn tình ý với em, đại biểu em còn cơ hội - -"

"Anh, anh rất phiền." Diệp Tố Kỳ trừng mắt nhìn anh, không nghĩ tới anh trai lại bất quái như vậy: "Sau khi em và Thành Uyên chia tay chính là bạn tốt, anh ấy chỉ đến đưa tài liệu cho em thôi."

"Hả, bạn tốt?" Diệp Vĩnh Kỳ cười lớn một tiếng: "Đó chính là lấy lùi làm tiến, dùng danh nghĩa bạn tốt, cậu ta có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh em, chẳng những có thể chăm sóc em, cũng có thể đuổi đám ruồi bọ bên cạnh em, biện pháp hay nha biện pháp hay, anh phải học hỏi!"

Diệp Tố Kỳ nghe Diệp Vĩnh Kỳ nói những lời không có dinh dưỡng này, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười: "Anh trai, anh nói thật!"

"Đương nhiên anh nói thật. Tố Tố, phải biết rằng đàn ông không có gì tốt, ngay cả anh trai em khi trước mặt con gái, cũng sẽ nghĩ tới chuyện hạ lưu."

Diệp Vĩnh Kỳ nhìn em gái ngờ ngác, nói lời thăm thía: "Nhất định là em cảm thấy Thượng Trình giống anh nên mới thích cậu ta đúng không? Tổ Tổ, ngàn vạn lần đừng tìm kiếm bóng dáng một người đàn ông trên người một người đàn ông khác, em sẽ thất vọng."

Diệp Tổ Kỳ ngẩn ngơ, kiếp trước lại thêm kiếp này, đây là lần đầu tiên anh trai nói với cô những lời này, vẫn chưa tiêu hóa được những lời này, liền nghe thấy anh trai lại không đứng đắn nói - -

"Thành Uyên cho anh cảm giác không tệ, em bỏ cậu ta, cậu ta lại không nhớ những hiềm khích trước kia, thấy em bị sỗ sàng liền lập tức đứng ra bảo vệ em, bằng vào điểm ấy, giao em cho cậu ấy anh cực kỳ yên tâm."

Càng nói càng giống cô và Thành Uyên có gì vậy, Diệp Tổ Kỳ chắc một tiếng, cường điệu nói với anh trai nhà mình: "Bọn em chỉ là bạn!"

"Tin tưởng anh." Diệp Vĩnh Kỳ vươn ngón trỏ ra, quơ quơ trước mặt Diệp Tổ Kỳ: "Ánh mắt cậu ta nhìn em, tuyệt đối không chỉ muốn làm bạn với em."

Diệp Tổ Kỳ nghe vậy tâm căng thẳng. Thật vậy chăng? Thành Uyên đối với cô vẫn còn tình cảm sao?

Nhưng bây giờ cô rất sợ tình yêu, nếu người khác theo đuổi, cô còn có thể nhẫn tâm cự tuyệt, nhưng nếu là Thành Uyên...

Bọn họ là bạn tốt, đối với tình huống hiện giờ cô rất vừa lòng, Diệp Tổ Kỳ cũng thói quen có vấn đề tìm anh, Thành Uyên tựa như một gốc cây đại thụ đáng tin cậy, cô cực kỳ thích bầu không khí như vậy, nhưng nếu Thành Uyên vẫn thích mà nói... Cô không biết nên xử lý tình hình như vậy như thế nào.

Khi Diệp Tổ Kỳ vẫn còn đang nghĩ loạn, Diệp Vĩnh Kỳ nói: "Em phải quan sát nhiều hơn, nhìn xem người này có đáng giá để em bỏ tình cảm ra hay không, em đó! Làn sau yêu đương thì ánh mắt phải mở to ra cho anh biết không." Nói xong, hai tay anh lại lôi kéo, kéo khóc mắt Diệp Tổ Kỳ biến thành mắt phượng.

"Diệp Vĩnh Kỳ!" Vẫn còn ở ngoài đường lại bị anh trai nhà mình phá hoại hình tượng, cô bị chọc tức, co chân đuổi theo anh trai: "Anh đừng chạy, quay lại đây cho em! Anh rất xấu đó!"

Diệp Vĩnh Kỳ cười ha ha, chạy cho cô đuổi, hai anh em lại chạy đuổi thành một hàng, Diệp Tổ Kỳ rất nhanh quên chuyện Thành Uyên còn tình cảm với cô.

Đi dạo phố, hai anh em ăn bữa cơm, Diệp Vĩnh Kỳ liền chuẩn bị phải rời khỏi rồi.

"Anh phải đi, đoàn xe đang đợi anh." Trước khi sắp chia tay, anh lại nhìn hai mắt em gái nhà mình, còn không tha xoa xoa đầu cô: "Trước khi em tốt nghiệp, anh xem có thể tới Đài Bắc hay không, cũng không thể để em ở một mình trong phòng thuê mãi được, không có nhà của mình, phải hay không? Chúng ta ở cùng một chỗ, có thể chăm sóc cho nhau, như vậy khi em lập gia đình, mới có nhà mẹ đẻ đẻ về."

Một câu "có nhà mẹ đẻ đẻ về" thiếu chút nữa khiến Diệp Tổ Kỳ rơi nước mắt, nhưng cô nghe thấy từ máu chốt, nhớ tới đam mê của anh trai, nháy mắt nuốt nước mắt trở về.

Anh trai thích lái xe motor, không phải thi đấu, mà là lên núi xuống biển, chinh phục đường dài với bạn bè.

Đời trước, anh trai vì ngã xe mà hủy dung, để cho cô không khỏi lo lắng.

"Anh, anh phải cẩn thận." Hai tay cô bưng khuôn mặt hoàn hảo của anh trai, dung giọng bắt đầu nói: "Buổi tối đừng lái xe một mình, tuyệt đối không thể!"

Chỉ vì lái xe một mình, người gây ra tai nạn đã bỏ chạy, hai anh té rớt ở trong sơn cốc một đêm không ai phát hiện, khi tìm được tình huống đã cực kỳ nghiêm trọng rồi.

"Không cho phép chạy xe đêm, muốn lái xe phải đi cùng mọi người, phải nón bảo hộ loại tốt cho em - - không, đợi em lấy tiền lương, em mua đưa cho anh." Nón bảo hộ tốt có thể giảm bớt thương tổn khi tai nạn xe cộ phát sinh: "Có nghe thấy không? Tuyệt đối tuyệt đối không cho phép lái xe ban đêm!" Cô luôn mãi cường điệu, nếu có thể cô rất muốn anh đừng lái xe nữa, nhưng cô hiểu không có khả năng, lái xe là phương pháp anh trai phát tiết áp lực và cảm xúc, giống như cô chơi trò chơi vậy.

"Em gái đang yêu của anh biết đau lòng anh, đương nhiên anh sẽ nhận quà của em rồi. Em yên tâm, anh sẽ chú ý an toàn." Diệp Vĩnh Kỳ cười cười, xoa mặt Diệp Tổ Kỳ: "Có việc thì liên lạc với anh, không có việc gì cũng phải gọi điện cho anh, biết không?"

Nói xong, lại vỗ vỗ đầu cô, Diệp Vĩnh Kỳ mới rời đi với nhóm bạn.

Nhìn bóng dáng anh trai nhà mình leo lên xe phân khối lớn, Diệp Tổ Kỳ lo lắng trùng trùng, anh trai nói muốn đến Đài Bắc, bởi vậy, anh em họ sẽ sống chung, có phải cô chỉ cần nhìn chăm chăm, có thể tránh cho phát sinh tai nạn xe cộ hay không?

Suy tư xong, Diệp Tổ Kỳ quyết định, vẫn phải nhắc nhở anh trai, đến khi anh đến Đài Bắc mới thôi!

Ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng, chiếu lên người đàn ông đang gõ bàn phím laptop trong phòng.

Anh thật sự chuyên chú đến quên thời gian, xem nhẹ mặt trời về tây, phòng dần dần tối sầm xuống, đến cuối cùng còn sót lại ánh sáng màn hình máy tính, nổi bật lên gương mặt nghiêm túc không có biểu tình kia của Thành Uyên.

Cả căn phòng chỉ có tiếng gõ bàn phím quy luật, hai tròng mắt Thành Uyên chuyên chú nhìn chăm chăm màn hình, thật lâu mới nháy mắt một lần, chuyên tâm làm việc.

Chợt đột nhiên, căn phòng an tĩnh truyền ra giọng nữ tinh tế: "Anh Uyên, anh ở đâu?"

Cho dù trong lúc làm việc, Thành Uyên vẫn mở trò chơi treo võng, RC cũng thế, anh không có thói quen khi làm việc đeo tai nghe, lại không muốn bỏ qua Diệt Tổ Kỳ login, liền bật nhỏ loa, để anh có thể tùy thời nghe thấy.

Nhưng lần này Thành Uyên không có dừng động tác gõ bàn phím, ngay cả tạm dừng cũng không có, vẫn chuyên chú tiếp tục công việc.

"Anh Uyên anh Uyên anh Uyên, anh có ở đây hay không?" Hàm Tu Thảo mười bảy tuổi dùng tiếng nói ngây thơ không ngừng gọi Thành Uyên, Thành Uyên coi như không có nghe thấy, mười ngón tay thon dài gõ bàn phím, anh đều như vậy, phải làm xong chuyện trên tay, mới để ý tới chuyện trong trò chơi, có thể để cho anh gián đoạn công việc cũng không có nhiều người.

Thành Uyên có thể chịu, nhưng người khác đã không có thể chịu được.

"Tớ nói này, cậu xử lý cô ta đi." Dựa vào cửa phòng Thành Uyên, người đàn ông mặc tây trang màu nâu sẫm, nghe thấy giọng một cô gái không ngừng kêu gọi, đều có chút không đành lòng: "Cô ấy gọi đến như vậy mà cậu cũng không đau lòng sao?"

Thành Uyên rốt cục nguyện ý dừng hai tay lại, nâng mắt nhìn ra cửa phòng: "Cậu tới làm gì?"

Hình Từ Dương nhếch miệng, cười nói: "Vội tới đưa tài liệu cho ông chủ nha. Ài, người nào đó rõ ràng có thư ký, lại muốn tôi một người quản lý làm chân chạy." Sắc mặt biến hóa rất nhanh, một giây trước khuôn mặt tươi cười, một giây sau liền thờ dài.

Thành Uyên không hưởng ứng Hình Từ Dương, bày tỏ anh chỉ muốn phân tài liệu kia, với tiếng thờ dài của anh ta, anh không có hứng thú hưởng ứng.

Hình Từ Dương sớm quen mặt lạnh của anh, cũng bất giác bị lạnh nhạt, cười hi hi đưa số liệu cho Thành Uyên.

Lúc này, trong loa truyền ra tiếng đối thoại.

"Tiểu Thảo, em tìm Thành Uyên làm gì? Anh ấy treo cả ngày, hôm nay giống như có việc không có ở đây." Đây là tiếng Ôn Hân Đồng.

Ánh mắt Hình Từ Dương sáng lên, anh lộ ra ánh mắt hưng phấn, dùng giọng điệu hưng phấn hỏi: "A Uyên, em gái này muốn theo đuổi cậu nhưng không đuổi tới?"

Thành Uyên mặc kệ anh ta, chỉ nói câu "Ngậm miệng" liền cúi đầu xem tư liệu.

Dựa vào phản ứng này của anh liền biết, nói chuyện không phải cô gái Thành Uyên để ý, Hình Từ Dương cũng không có hứng thú, nhưng bởi vì Thành Uyên xem số liệu không để ý tới anh, anh chỉ có thể đi nghe nhóm người đối thoại.

"Em muốn tìm anh Uyên dẫn em đi làm nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ gì, chị có không, có thể giúp em."

"Không có việc gì, em muốn cùng anh Uyên." Giọng Hàm Tu Thảo ngượng ngùng.

"Nhiệm vụ gì mà nhất định phải là Thành Uyên? Em lại còn không có măn cấp, nên sẽ không gặp nhiệm vụ khó hay phụ bản cần Thành Uyên giúp em đi." Ôn Hân Đồng nhủ mảy. Thành Uyên là quân sư trong đội, phụ bản khó đều tìm anh làm đội trưởng dẫn đội đánh.

"Em, em, em..." Hàm Tu Thảo áp ứng, không nói vì sao muốn tìm Thành Uyên, chỉ là kiên trì vấn đề của cô chỉ có Thành Uyên có thể trả lời, sau đó tiếp tục thể công "anh Uyên" của cô, khiến cho cơn tức của Ôn Hân Đồng sắp bùng nổ.

Nghe thấy đối thoại này, Hình Từ Dương nhịn không được cười ra tiếng, nhớ lại cái tình trạch này (chỉ thích ở nhà) của người anh em, nhưng nhân duyên với con gái cũng không tệ, nhìn xem, dù như vậy cũng không ngăn được sức quyến rũ của anh, Hình Từ Dương cảm thấy mình không cần lo lắng cuộc sống tình cảm của bạn bè, sớm muộn gì cũng có mùa xuân mới.

"Hôm nay họp cậu đi quá sớm, tớ vốn định tìm cậu cùng ăn một bữa cơm, cũng cho cậu gặp một người, tớ cảm thấy cô gái kia không tệ, tuy còn chưa tốt nghiệp, nhưng cực kỳ thích hợp ở bộ phận quan hệ xã hội công ty chúng ta, tớ đang tính bồi dưỡng - -"

"Lại lại muốn đưa mấy cô gái cậu thích vào công ty." Thành Uyên cắt ngang lời Hình Từ Dương, dùng giọng điệu trách cứ nói: "Lấy việc công làm việc tư."

"Như vậy cũng bị cậu phát hiện? Cô bé kia không tệ nha, bộ dáng xinh đẹp, năng lực cũng tốt, tớ quan sát cô ấy thật lâu, cảm thấy dẫn cô ấy đến bên cạnh trước là chủ ý không tệ. Chờ cô ấy làm việc ba năm, cũng không sai biệt lắm có thể chuẩn bị kết hôn rồi..." Hình Từ Dương đã tính toán thật tốt.

Thành Uyên rờ tằm mắt từ tài liệu trong tay, trừng về mặt đặc chí kia của Hình Từ Dương, nói thật, đây cũng không phải lần đầu tiên Hình Từ Dương nói như vậy, người này từ trung học đã luôn nói muốn kết hôn với ai đó, nhưng về sau đều đã chứng minh anh chỉ nói vậy thôi, chưa từng có một cô gái nào

anh ta kết giao mà có thể đi tới cuối cùng.

"Đáng tiếc cậu không có cơ hội rồi." Thành Uyên nhàn nhạt trần thuật.

"Đúng vậy." Hình Từ Dương than thở một hơi thật lớn: "Điều tại cậu tên trạch này, nói gì đều không muốn đi đàm phán với người Pháp, nhưng vụ này lại rất quan trọng, tớ đành phải ra tay - - cậu biết rõ trước khi tốt nghiệp tớ đã quyết định không viết chương trình nữa, chỉ muốn đổi ngoại cho tốt! Mà chuyến đi này ít nhất phải một năm, một năm sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, nói không chừng cô gái tớ theo đuổi sẽ bị cướp mất!"

Tên bạn hoa đào này của anh, có thể nói là thiên tài, nhưng cực kỳ ghét người khác tiếp xúc, bởi vậy rõ ràng thân là kỹ sư cấp cao, lại luôn luôn ở trong nhà làm việc.

"Đó chính là do hai người không có duyên phận." Thành Uyên tuyệt không đồng tình Hình Từ Dương, lạnh lạnh nói.

Hình Từ Dương bị những lời này làm bị thương, bạn bè này thật sự là ở nhà làm việc lâu lắm rồi, lâu đến nhân tính cũng không còn, khi anh đang muốn nói rõ với Thành Uyên nghĩa khí bạn bè là gì, thì trong truyền đến một giọng nữ khác.

"Oa, tất cả mọi người đều ở đây nha!"

Đó là một giọng nữ êm tai, mà còn cực kỳ rõ ràng, giọng nữ kia vừa vang lên, tay cầm tư liệu của Thành Uyên liền căng thẳng, ngón trỏ tay trái không ngừng ma xát với ngón cái, đó là hành động lúc anh lo âu.

Thành Uyên khác thường không có tránh được ánh mắt sắc bén của Hình Từ Dương, ánh mắt anh nhất thời sáng lên, tóm được rồi!

"Đây mới đúng là cậu muốn theo nhưng không có đuổi tới!"

Giọng điệu Hình Từ Dương hưng phấn kéo tới tận quăng tám "Uhm, giọng nói nghe qua rất êm tai, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái... Uhm? Kỳ quái, sao tớ cảm thấy được giọng nói này nghe qua ở đâu, rất quen tai đó..."

"Chỉ cần là nữ, cậu đều rất quen tai." Thành Uyên ngoan độc trừng mắt nhìn anh, hạ lệnh đuổi khách: "Cút."

"Ai! Còn nói tớ lấy việc công làm việc tư, cậu còn không phải thấy sắc quên bạn sao!" Hình Từ Dương oa oa gọi bậy, nhưng vẫn chuẩn bị rời khỏi chỗ ở của Thành Uyên, phải biết rằng người này bình thường không mở miệng thì thôi, nhưng anh đã mở miệng, thì tốt nhất phải nghe lời của anh, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-2

Thấy Thành Uyên coi cô gái kia như bảo bối vậy, anh nhớ lại Thành Uyên người này thật sự khác anh, là người đàn ông nhiều hoa đào lại chung tình! Nghĩ vậy, Hình Từ Dương không khỏi bật cười: "Đúng rồi, lão Tống nói, từ sau khi cô gái kia đá cậu, tiền độ của cậu cũng chậm rồi. A Uyên, những ngày sau tớ phải đi công tác, không thể ở cùng cậu giống như lần trước, tớ nói thật, nếu đuổi không kịp thì buông tha ra, thế giới đâu chỉ có một mình cô gái đấy là con gái, hiện tại là thời điểm quan trọng nhất đối với công ty, cậu nên đặt tâm tư trên công tác, chờ cậu công thành danh toại, muốn loại con gái như thế nào còn sợ thiếu sao?" Nói xong, cũng không quản biểu tình Thành Uyên có bao nhiêu đáng sợ, Hình Từ Dương liền bay nhanh rời khỏi.

Hình Từ Dương đi rồi, để lại Thành Uyên, anh bình phục hô hấp chính mình, điều chỉnh cảm xúc của mình, không muốn để cho tên Hình Từ Dương kia nhiều loạn tâm tình của anh, tiến tới ảnh hưởng đến anh và Diệp Tổ Kỳ.

"Tổ Tổ, hôm nay em tan ca tương đối trễ đó." Bởi vì hành động của Hàm Tu Thảo mà khiến Ôn Hân Đồng trợn trừng mắt với máy tính, nhưng vừa nghe thấy giọng Diệp Tổ Kỳ, lập tức vứt chuyện Hàm Tu Thảo qua một bên.

"Hôm nay anh em đến thăm em, sau khi tan ca ăn một bữa cơm với anh ấy mới trở về, mọi người đang nói chuyện gì vậy?" Sao lại có mùi thuốc súng? Diệp Tổ Kỳ yên lặng bỏ sung một câu ở trong lòng.

Tuy nhiên giọng chị Tiểu Đồng và bình thường không có gì khác, nhưng cô cực kỳ hiểu biết chị Tiểu Đồng, biết nhất định có chuyện gì khiến chị ấy mất kiên nhẫn, nhưng cô nghe ra trong giọng chị Tiểu Đồng giấu sự châm biếm.

"Thì ra là như vậy." Ôn Hân Đồng gật gật đầu: "Đúng rồi, Tổ Tổ, khi nào em có thời gian rảnh? Chị thấy cả kỳ nghỉ hè đều không có nhìn đến em, chị muốn hỏi thời gian rảnh của em, chị và Hải Đường đi tìm em, nhìn xem có phải vì học tập và công việc mà em cô gái này trở thành da bọc xương rồi.

"Nào có khoa trương như thế, em ăn rất nhiều, em cũng rất nhớ hai chị, ngày mai em xem có thể chuyển ca hay không, để ra ngày nghỉ cùng ăn cơm với hai chị." Diệp Tổ Kỳ nghe thấy hai chị muốn hẹn cô gặp mặt, cũng cực kỳ chờ mong.

"Ăn com, hện!" RC vốn yên lặng lại vì mấy cô gái nói chuyện hện ăn com mà não nhiệt hẳn lên.

"Con trai đều cút cho hết cho tôi!" Diệp Tổ Kỳ cổ tình hung ác quát những cậu bạn nam đang làm loạn, khiến đám con trai kêu ầm ĩ, nói bắt công, kỳ thị, còn có người nói anh ta có thể trà trộn vào...

"Em về đến nhà rồi." Thành Uyên giống như không để ý đã mở miệng.

"Uhm, đúng vậy, em về đến nhà rồi." Diệp Tổ Kỳ nghe thấy giọng Thành Uyên, lập tức nói lời cảm ơn: "Em đã xem tài liệu rồi, cảm ơn anh, những tư liệu này rất hữu dụng, có một số chức vụ khuyết em cực kỳ có hứng thú, em sẽ sớm chuẩn bị lý lịch."

"Uhm, có cần giúp đỡ thì nói với anh."

"Được."

"Anh Uyên, sao anh đối xử với chị Tổ Tổ tốt như vậy?"

Giọng Hàm Tu Thảo vẫn ôn nhu, nhưng không ai nghe được trong giọng nói của cô ta có vị chua: "Khiến em rất ghen tị!"

Vốn không có gì để nói chuyện, nhưng Diệp Tổ Kỳ nghĩ tới chuyện phát sinh ở trong tiệm hôm nay, khi Thành Uyên cho rằng cô bị khách nhân quấy rầy thì muốn ra tay, còn có lời anh trai trước khi đi, cô cũng rất không được tự nhiên, ngay cả pha trò cũng không có, nháy mắt RC yên lặng.

"Anh Uyên, em chờ anh đã lâu nha! Anh quay lại cũng không nói một tiếng, em vẫn gọi anh anh không có nghe thấy sao?" Hàm Tu Thảo cũng không có phát hiện RC yên tĩnh bất thường, vẫn nói chuyện với Thành Uyên.

Khác với sự hung phấn của cô ta, Thành Uyên phản ứng lạnh lùng: "Có việc?"

"Có có, nhiệm vụ đêm thất tịch hôm nay bắt đầu, em muốn tìm anh cùng làm nhiệm vụ." Hàm Tu Thảo cũng hoàn toàn không bị tổn thương do giá rét, giọng nói lộ ra làm nũng, rõ ràng khiến những người ở đây muốn không nghe ra cũng không được: "Nếu hôm nay anh Uyên không rảnh, chúng ta có thể hện khi nào anh thời gian rảnh." Căn bản không cho người ta cơ hội cự tuyệt.

"Nha - - thì ra là thế, khó trách nhất định phải cùng Thành Uyên, nhiệm vụ này đúng thật là chị không thể giúp được, ài, Tiểu Thảo em không nói sớm chút, hại chị nói hồi lâu, miệng cũng đã khát rồi." Giọng Ôn Hân Đồng ý vị thâm trường, mang theo chút nói móc, chỉ những người ở chung với cô lâu ngày mới nghe ra.

"Em nghĩ muốn nói với anh Uyên đầu tiên thôi." Đáng tiếc Hàm Tu Thảo không hiểu ý của Ôn Hân Đồng, có phần thẹn thùng nói.

Vì hấp dẫn người chơi, mỗi trò chơi đều thiết kế một số nhiệm vụ hạn định cùng với khen thưởng đặc biệt, nhiệm vụ đêm thất tịch liền là một nhiệm vụ trong trò chơi công ty thiết kế, có thời gian hạn chế, hoàn thành còn có khen thưởng đặc biệt.

Diệp Tổ Kỳ nghĩ, nếu nhớ không lầm, hoàn thành nhiệm vụ đêm thất tịch người chơi sẽ có một trạng thái "tình đầu ý hợp", về sau ở mục thông tin của người chơi, sẽ thấy hai người đó tình đầu ý hợp, giống như một loại yêu đương trong game vậy.

Diệp Tổ Kỳ nghĩ đến về sau tin tức của nhân vật Thành Uyên, sẽ thấy trạng thái của anh là "tình đầu ý hợp với Hàm Tu Thảo", cô liền cảm thấy có chút không cảm giác không rõ, không mấy vui vẻ... Từ từ, cô không vui cái gì? Thành Uyên muốn tình đầu ý hợp với Hàm Tu Thảo thì sao, có quan hệ gì với cô?

Sắc mặt tái nhợt đóng Mic, cô không phải cô gái chưa từng yêu, biết loại cảm giác kia gọi là ghen.

Chuyện này rất không đúng rồi, cô rõ ràng không muốn yêu đương gì, nhưng đối với Thành Uyên... Chuyện này bắt đầu từ khi nào, sao cô lại không có phát hiện?

Diệp Tổ Kỳ đối với chuyện mình ăn đám chua của Thành Uyên và Hàm Tu Thảo cảm thấy chấn kinh, cô nghe Ôn Hân Đồng nói.

Không biết ai cho Tiểu Thảo xem ảnh tự hợp kỳ nghỉ xuân của bọn họ, vốn cô ấy đã cực kỳ thân thiện với Thành Uyên, sau khi nhìn thấy ảnh thật thì lại càng không thể giấu được, nhưng đối với sự theo đuổi này Thành Uyên miễn dịch rồi, khả khả.

Diệp Tổ Kỳ chỉ có thể không nói gì, đúng lúc này - -

"Tôi có hện với người khác rồi." Giọng Thành Uyên cực kỳ lạnh nhạt, như là nói hôm nay thời tiết rất tốt.

"Cái gì?" Hàm Tu Thảo sợ ngây người.

Không chỉ cô kinh ngạc, những người khác trong RC nghe thấy Thành Uyên nói như vậy cũng đều kinh ngạc vạn phần, vốn mọi người đều không nói chuyện lại thành mồm năm miệng mười??? Đều hống bát quái.

"Anh Uyên có đối tượng rồi hả?"

"Chuyện khi nào? Cũng không nói."

Tất cả mọi người biết Thành Uyên có danh hiệu "cuồng thành tích", chỉ có duy nhất một nhiệm vụ không làm đó chính là nhiệm vụ đêm thất tịch, bởi vì sẽ có rất nhiều phiền toái không cần thiết, có rất nhiều cô gái muốn tình đầu ý hợp với anh, tuyệt đối sẽ có người vì cái danh này mà đánh tới đầu roi máu chảy, bởi vì nhiệm vụ không có hạn chế giới tính, cũng có thành viên nam muốn làm nhiệm vụ đêm thất tịch với Thành Uyên, lại bị Thành Uyên một câu "Tôi lại càng không muốn làm cơ" trực tiếp cự tuyệt rồi.

Anh đã có hẹn? Hẹn ai?

Nghe vậy, tâm Diệp Tổ Kỳ trầm xuống, cô cảm thấy sợ hãi.

"Anh Uyên anh hẹn ai?" Hàm Tu Thảo không nghĩ tới có người nhanh chân đến trước, kiên trì muốn hỏi rõ ràng đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại đi trước giành phần thắng: "Là người em biết sao?"

"Mắc mớ gì đến cô?" Thành Uyên không kiên nhẫn đáp lại. Đối với người không quen cũng rất không khách khí, anh luôn luôn không có gì tốt: "Cô dựa vào đâu hỏi chuyện của tôi? Cô là ai của tôi?"

Hàm Tu Thảo bị Thành Uyên làm cho nói không ra lời, cũng bởi vì Thành Uyên đột nhiên làm khó dễ, RC âm ỹ nháy mắt an tĩnh, vốn tò mò cũng không dám hỏi.

"Tổ Tổ." Thành Uyên mở miệng giữa không gian yên tĩnh.

"A?" Lại vẫn mất hứng đắm chìm trong chuyện Thành Uyên đã có hẹn, cũng không phải tư vị với người hẹn Thành Uyên, Diệp Tổ Kỳ nhất thời phản ứng không kịp, mở mic ngơ ngác đáp lại.

"Chờ em thật lâu, nhảy xuống 'chữ sáu người truyền đạt', anh có lời muốn nói với em." "Chữ sáu người truyền đạt" là tên phòng nhỏ RC, đã khóa lại, chỉ có cán bộ mới có thể đi vào nói chuyện phiếm phòng.

"Oh." Diệp Tổ Kỳ mơ mơ màng màng nhảy xuống phòng nhỏ, khi quay lại nhìn thì kinh ngạc thấy chị Tiểu Đồng gửi cho cô một hàng trái tim.

Thành Uyên cũng quá Man rồi! Đủ tư cách đủ tư cách! Người đàn ông nên như vậy! Chị đây chúc phúc hai người.

"Cái gì với cái gì?" Nhìn đến những lời này, đầu tiên Diệp Tổ Kỳ còn cảm thấy không hiểu, nhưng chờ cô hồi tưởng chuyện vừa mới xảy ra, liền hiểu vì sao chị Tiểu Đồng lại hưng phấn gửi cho cô những lời này.

Nghĩ thông suốt Diệp Tổ Kỳ đối với người đàn ông vừa mới tiến phòng nhỏ nói: "Anh hẹn em làm nhiệm vụ đêm thất tịch bao giờ vậy?" Căn bản không có chuyện này!

"Anh có hẹn sao?" Giọng Thành Uyên cũng lộ ra nghi hoặc.

Uhm? Không có sao? Vậy vừa rồi kêu cô nhảy xuống là có ý gì? Diệp Tổ Kỳ nhớ lại, nhưng nháy mắt tiếp theo nghe thấy Thành Uyên nói, cô rất muốn tìm cái hang chết mình vào, bởi vì cô lại nói ra suy nghĩ trong lòng!

"Đây là hiểu lầm, gọi em xuống là muốn nói xin lỗi với em, hôm nay đã không lễ phép với anh trai em." Giọng Thành Uyên rất chân thành, nửa điểm không đứng đắn cũng không có: "Thật có lỗi, khiến em thêm phiền toái, anh quá xúc động, nên không hỏi rõ ràng trước."

"Nha, là chuyện này à, không sao ạ." Diệp Tổ Kỳ nghe vậy, rất muốn cho chính mình hai cái tát.

Khi Thành Uyên gọi cô cũng không nói gì thêm, là chính cô miên man suy nghĩ - - đều là anh trai làm hại, nói cái gì Thành Uyên không chỉ muốn làm bạn.

"Anh trai em không có tức giận, ngược lại cực kỳ vui vẻ vì em có bạn tốt chăm sóc, em cũng cần phải cảm ơn anh đã ra tay, anh thật sự là bạn tốt." Diệp Tổ Kỳ muốn mình thanh tĩnh chút, lý trí hướng ứng giải thích của Thành Uyên, sự tức nuối nhỏ nhỏ vì Thành Uyên không có hẹn cô, cô lựa chọn xem nhẹ.

"Anh em không nói gì sao?" Thành Uyên nghe cô nhẹ nhàng đáp lại, hồ nghi hỏi.

Diệp Tổ Kỳ tạm dừng một phen, nhưng đáp cực kỳ nhanh chóng: "Không có nha, muốn nói gì?"

Thành Uyên trầm mặc, tay trái anh vô ý thức ma xát, tuy trên mặt bình tĩnh, kỳ thật nội tâm cực kỳ lo âu.

Cùng là người đàn ông, anh của cô nên nhìn ra tâm tư của anh đối với Diệp Tổ Kỳ chứ, vì sao cũng không nói, như vậy bình thường sao?

Ngăn cách internet, Thành Uyên không nhìn thấy mặt Diệp Tổ Kỳ, không thể qua nét mặt của cô phỏng đoán lòng của cô.

Thôi, nếu không thể phỏng đoán vậy thì đừng phỏng đoán, so với để cho cô biết được tâm ý của anh qua miệng người khác, không bằng chính anh mở miệng trước, loại chuyện này vẫn là chính mình nói thì tốt hơn, mới có thể biểu đạt tâm ý của anh, không phải sao?

"Anh nghĩ anh trai em sẽ nói với em, anh thích em." Thành Uyên cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói luôn.

Nghe vậy, Diệp Tô Kỳ sợ ngây người, Thành Uyên thỉnh thoảng thông báo khiến cô trở tay không kịp, càng khiến cô kinh hoàng chính là sau khi nghe thấy Thành Uyên thông báo, nội tâm lại nhảy nhót.

"Anh còn rất thích em." Thành Uyên thông báo không có hoa ngôn xảo ngữ, cũng chỉ đơn giản nói ra tình cảm của mình.

Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, trái tim Diệp Tô Kỳ nhảy lên thật nhanh, so với viêm cơ tim cấp tính kiếp trước còn nhanh hơn... Trong nháy mắt trong lòng Diệp Tô Kỳ lạnh xuống, nhớ tới vì sao cô lại bị viêm cơ tim cấp tính, rồi sau đó cô lờ lờ chết đi.

Bởi vì muốn ở lại bên cạnh Thượng Trình, cô bán mạng làm việc kiếm tiền, trách nhiệm sinh hoạt phí hai người, mới có thể bởi vì quá mức mỗi một khi sức chống cự giảm xuống, nhưng cô vẫn làm việc, căn bản không có biện pháp nghỉ ngơi tốt, mới khiến cảm vật biến thành viêm cơ tim cấp tính.

Không được, tình yêu đối với cô mà nói quá nguy hiểm, cô không thể bảo đảm có thể không chế được chính mình, không lại biến thành Diệp Tô Kỳ mà ngày cả chính mình cũng khinh thường kia.

"Thành Uyên, em..." Cổ họng Diệp Tô Kỳ khô khốc, cô khó khăn nhớ lại nên ưu tiên chuyển cự tuyệt Thành Uyên như thế nào.

Đây là lần thứ hai cô cự tuyệt Thành Uyên, nhưng cô sẽ không giống lúc trước như vậy nói một đồng lời làm tổn thương người khác, không phải vì muốn giữ Thành Uyên làm một người dự phòng, mà là cô không muốn giẫm đạp chân tâm một người, tình cảm của ai cũng nên được tôn trọng, không có ai có vẻ cao quý hơn.

"Thích, không nhất định phải ở cùng với em." Trước khi cô mở miệng, Thành Uyên đã nói trước: "Em đừng cự tuyệt anh, chúng ta vẫn là bạn tốt, chỉ là anh muốn em hiểu tâm tình của anh."

Nghe vậy, Diệp Tô Kỳ phải cắn chặt môi dưới, mới có thể nhìn xuống ghen ngào.

Sao người đàn ông này có thể tốt như vậy? Nhìn anh như đối với mọi thứ đều không thêm để ý, lại phát hiện khó xử của cô, không muốn khiến cô lại yêu phải người xấu, mới đột trước nói với cô không cần phải đồng ý lời anh.

Nếu lúc ấy cô nhẫn nại hơn một chút, đừng có kiểu công chúa bệnh như thế, chỉ muốn nghe lời dễ nghe, cô có phải sẽ phát hiện Thành Uyên rất tốt hay không?

Cô nhẹ giọng nói: "Thành Uyên, em không biết em có chỗ nào đáng để anh thích. Khi em cự tuyệt anh đã nói rất nhiều lời khó nghe, lại còn xả vào vòng ôm của người khác, em biết có rất nhiều người đang nói xấu em, ngay cả em cũng cảm thấy em là một cô gái không tốt..."

"Anh không cần." Anh cắt ngang cô, không muốn nghe cô nói những lời hối hận: "Anh chỉ muốn em hạnh phúc."

Anh xứng đáng với cô gái tốt hơn - những lời này đảo quanh đầu lưỡi Diệp Tô Kỳ, nhưng cô nói không nên lời, cảm thấy nói như vậy càng khiến người khác tổn thương, mặt khác... Cô cũng không muốn đẩy anh cho cô gái khác.

Diệp Tô Kỳ cảm thấy mình ích kỷ mà chột dạ không thôi.

Hai người trầm mặc, Thành Uyên đối mặt với bầu không khí như vậy không hề cảm thấy khẩn trương, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thật tốt quá, anh nghe thấy lời của Diệp Tô Kỳ không phải trực tiếp cự tuyệt, mà là trầm mặc, điều này chứng tỏ giữa bọn họ còn có khả năng, ngay cả làm bạn bè cũng tốt hơn rất nhiều, trước kia Diệp Tô Kỳ chính là cô gái rất quyết tuyệt.

"Tình cảm không thể miễn cưỡng, em khoogn có tình cảm khác phái với anh, anh hiểu." Thành Uyên phá trầm mặc, thấp giọng nói lời săn sóc: "Chúng ta là bạn, em có khó khăn gì đều có thể nói với anh, có thể giúp anh nhất định sẽ giúp, em không cần áy náy."

"Làm sao có thể không đau lòng?" Diệp Tô Kỳ thở dài một hơi, cảm thấy Thành Uyên thật sự là một tên đại ngốc: "Em thật sự rất xin lỗi anh..."

Thành Uyên không muốn khiến Diệp Tô Kỳ có cảm thụ như vậy, liền nhớ lại phải làm thế nào để cô không còn áy náy nữa - "Nếu thực sự cảm thấy có lỗi với anh, vậy thì tìm Tiểu Đồng và Hải Đường, mời anh ăn cơm đi." Nói xong anh liền hối hận, trời mới biết đời này anh còn chưa để cho con gái mời ăn cơm bao giờ.

Yêu cầu như vậy khiến Diệp Tô Kỳ nở nụ cười, Thành Uyên thật sự rất dễ dãi với người khác, sẽ không đưa ra yêu cầu khiến cô khó xử, cũng chỉ đơn thuần là để cho cô mời bữa cơm, còn không phải hai người một chỗ, mà là kéo chị Tiểu Đồng cùng chị Hải Đường đi cùng.

Sao lại ngốc như vậy nha, đàn ông như vậy thật sự có thể theo đuổi con gái hay sao? Một chút cơ hội cũng không biết nghĩ cách tạo cho mình, ngược lại có thể hiển hiện chân tâm anh, Diệp Tô Kỳ càng áy náy, nếu dựa vào tính cách trước kia, đối mặt với loại người theo đuổi bị cự tuyệt, cô nhất định sẽ cách thật xa, nhưng Thành Uyên... Cô không nhớ làm như vậy.

"Được, mời anh ăn cơm, bạn tốt." Tâm trạng Diệp Tô Kỳ rất tốt, nhưng ở trong lòng yên lặng cảnh cáo chính mình, phải giữ khoảng cách với Thành Uyên, ngàn vạn đừng để Thành Uyên hiểu sai ý, càng đừng để người ngoài cảm thấy cô đang lợi dụng tình cảm của Thành Uyên, cô sẽ nắm chắc chừng mực.

Chỉ là bây giờ còn có một vấn đề, mọi người đều cho rằng Thành Uyên muốn tìm cô làm nhiệm vụ đêm thất tịch, cô nên đối mặt với sự tò mò của những người khác như thế nào?

Tức giận mắng mỏ khẳng định là không làm được, cô phải bình tĩnh thành thực xử lý vấn đề này, giống như Thành Uyên từng nói với cô, không ai phải gánh vác mặt trái cảm xúc ai cả.

Thở sâu, Diệp Tố Kỳ quyết định phải đối mặt, coi như là cho chính mình một vấn đề để giải quyết vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-1

Diệp Tố Kỳ vốn tưởng rằng chuyện nhiệm vụ đêm thất tịch này sẽ khiến cho phong ba rất lớn, dù sao Thành Uyên cũng không phải là người chơi không tiếng tăm, nhưng trên thực tế, cũng không có bị quá nhiều người giáp mặt hỏi quan hệ của cô với Thành Uyên, bởi vì Thành Uyên đã sớm giúp cô giải quyết rồi.

"Tôi cho rằng Thành Uyên là người ngoài công việc ra sẽ không nghĩ tới chuyện gì khác, kết quả... Tôi thật sự là nhìn lầm anh."

Ngày hạ đã kết thúc, trải qua mùa thu, hiện giờ đã là mùa đông ẩm ướt lạnh buốt.

Phóng nghỉ đông trước, Diệp Tố Kỳ rút cái hồ sơ không, gặp mặt Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường, ba người cùng đi ăn lẩu cay Diệp Tố Kỳ chờ mong đã lâu.

Hơi nóng bốc lên, hương cay tê dại, dạ dày bò, gân bò, miếng thịt bò tươi ngon, cùng với hương nước dugf bốc lên, khiến ba cô gái ăn ngấu ăn nghiền.

Ôn Hân Đồng ăn đến nước mắt giàn giụa cũng không dừng chiếc đũa, cô liếm liếm môi hồng nhuận, lắc đầu thở dài: "Người này thật khiến người ta dễ hiểu lầm! Ngay cả chị cũng cho rằng anh ấy gọi Tố Tố nhảy phòng nhỏ là muốn thương lượng nhiệm vụ đêm thất tịch, kết quả là chúng ta hiểu lầm lời anh ấy, sách, người này."

"Chỉ có ngu ngốc mới có thể tin tưởng Thành Uyên kia không có gì." Lâm Hải Đường tao nhã giơ chiếc đũa lên, kẹp thịt bò được cắt mỏng lên, nhúng hai lần vào nồi: "Em không hiểu gì về anh ấy hay sao? Suy nghĩ kỹ thì, hiểu biết tính chất chuyên ngành, có ai PK với anh ấy mà chiếm được tiện nghi chưa? Hơn nữa, rõ ràng là trạch nam, lại biết rõ tình hình tài vụ, tiềm năng phát triển rõ của nhiều công ty lớn như lòng bàn tay, hỏi anh cái gì đều có thể được giải đáp, đây là người bình thường sao?"

Cô tao nhã đem nhúng miếng thịt ăn, mới tiếp tục mở miệng: "Nhiều người đổ mắt với anh ấy như vậy, lấy việc anh ấy không có công việc cả ngày treo ở trên trò chơi công kích anh ấy, tuy Thành Uyên không giải thích, nhưng chị đã sớm hoài nghi, người này nhất định có lai lịch lớn."

Nghe qua như là người rất lợi hại, khác xa Thành Uyên cô biết... Diệp Tố Kỳ yên lặng tiến công nắm kim châm và sùi cào cô yêu nhất, hoàn toàn không nói lời nào.

Bởi vì theo kinh nghiệm của cô, lúc này nói chuyện khẳng định lại thêm phiền toái.

"Đúng vậy, anh ấy làm gì vậy?" Ôn Hân Đồng hậu tri hậu giác nhớ tới cô chưa từng hỏi về công việc của anh: "Anh ấy chắc mới 25, 26 tuổi đi? Đã từng đi lính hoặc vào sở nghiên cứu hay không? Quen biết hai năm, cũng không biết được mấy chuyện của anh ấy, rốt cuộc anh ấy có làm việc hay không?"

"Chỉ nghe Thành Uyên nói qua ở nhà viết chương trình, không cần đi làm, theo tình hình bây giờ, ở nhà viết chương trình thì có thể có thu nhập bao nhiêu? Kỹ sư chỉ bị nhiều áp bức thôi. Mà hiện tại chị mới nhớ tới, chúng ta cũng không có phương thức liên lạc của anh ấy, mỗi lần mọi người hẹn nhau ăn cơm, đều là trong trò chơi hoặc bên trong RC, mọi người nói xong thời gian địa điểm, Thành Uyên mới tự động đi tới nơi hẹn, ngay cả số điện thoại cũng không cho người ta." Lâm Hải Đường càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, không khỏi nhíu mày trầm ngâm.

"Tố Tố, quan hệ của em và Thành Uyên tốt như vậy, đã nghe anh ấy nói qua gì chưa? Trước kia hai người đã từng kết giao, chắc là có phương thức liên lạc của anh ấy đi?" Ôn Hân Đồng chuyển hướng Diệp Tố Kỳ, lòng tràn đầy chờ mong có thể biết được nhiều thông tin về Thành Uyên.

Diệp Tố Kỳ chột dạ nói: "Em xóa hết rồi..."

Cô có phương thức liên lạc của Thành Uyên, nhưng sau khi chia tay với Thành Uyên, cô đã không lưu luyến xóa số điện thoại của Thành Uyên.

Càng nghĩ lại càng thấy bản thân trước kia căn bản chính là tra (căn bã) nữ! Cô lòng đầy áy náy.

"Chẳng lẽ trừ em, không ai có phương thức liên lạc của anh ấy? Thần bí như vậy." Diệp Tố Kỳ nhớ tới kiếp trước cũng bởi vì cái dạng này, cho nên anh đột nhiên biến mất cũng không có ai liên hệ được với anh: "Em phải xin số điện thoại của anh ấy mới được." Nếu cô mở miệng, chắc Thành Uyên sẽ không cự tuyệt đi?

"Thật sự là cái đũa ở trong phúc mà không biết phúc."

"Thật sự là cái đũa ở trong phúc mà không biết phúc."

Lâm Hải Đường hít sâu một hơi, nhìn Diệp Tổ Kỳ thờ dài thật dài.

Diệp Tổ Kỳ không dám đón nhận ánh mắt chị Hải Đường, từ lúc đầu, chị Hải Đường chính là người có thể hiểu rõ toàn bộ, cô sợ lộ ra cái gì bị chị Hải Đường phát hiện. Giống kiếp trước chính là chị Hải Đường phát hiện cô vụng trộm quay lại với Thượng Trình, hiện tại cô cũng sợ bị chị Hải Đường nhìn ra bản thân có chuyện gì gât các chị.

Đối với những lời Thành Uyên nói với cô, cô chỉ muốn một mình cô biết, trở thành bí mật.

"Tổ Tổ, năm nay em tốt nghiệp rồi? Nhớ khi mới quen em, em mới năm hai." Ôn Hân Đồng cũng không có phát hiện dị trạng, chuyển sang đề tài khác, nghĩ đến Diệp Tổ Kỳ sắp tốt nghiệp, cảm thán một phen thời gian chạy thật nhanh.

"Chuyên đề làm thế nào rồi? Gần đây em rất ít login, đều nói bận làm chuyên đề, cũng ok rồi chứ?" Cô quan tâm hỏi han.

"Giải quyết bug xong, lợi dụng nghỉ đông chỉnh sửa lần cuối, khai giảng là có thể thuyết trình." Nói đến chuyên đề tiến độ vượt mức quy định, Diệp Tổ Kỳ liền mặt mày hớn hờ, khoe miệng nhếch lên, rõ ràng đổi thành quả cực kỳ vừa ý.

"Hành động nhanh đấy, học kỳ sau em cũng chỉ phải chuẩn bị tốt thi tốt nghiệp và đi làm?" Ôn Hân Đồng thấy cô tươi cười đầy mặt, cũng cực kỳ vui vẻ vì cô.

"Đúng vậy, trước khi thuyết trình chuyên đề và chuẩn bị vào nghề, em còn một chuyện quan trọng cần giải quyết." Hôm nay Diệp Tổ Kỳ ăn com với hai chị, cũng là muốn chia sẻ tin tức tốt này với hai người: "Cuối năm nay anh em được phân công công tác từ Cao Hùng về Đài Bắc, cho nên, em muốn bắt đầu đi xem nhà cửa, trước khi tốt nghiệp chuyển ra phòng mới, sống với anh trai."

"Thật sao? Chúc mừng em!"

Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường nghe xong đều vui vẻ vì cô, các cô biết Diệp Tổ Kỳ bởi vì trong nhà không có bất động sản, sau khi học đại học vừa học vừa làm lại ở trong nhà thuê, nghỉ đông và nghỉ hè đều ở trong cái phòng nhỏ kia, mà bốn năm trước anh trai cô làm kỹ sư tại một công ty bán ô tô ở Cao Hùng, đến nay đã làm đến chức quản lý, hai anh em sống xa nhau nhiều năm, hiện tại có thể sống cùng nhau, đó là một chuyện cực kỳ vui.

"Một mình đi tìm nhà sao, anh của em không đi cùng em? Một mình đi lại còn là cô gái trẻ xem nhà cửa phải cẩn thận một chút." Lâm Hải Đường bình tĩnh lại trực tiếp nói: "Nếu thời gian cho phép, chị và Tiểu Đồng có thể đi cùng với em, nhưng nếu thời gian không được mà nói, em phải tìm những người khác đi cùng, tuyệt đối không thể một mình đi xem nhà, biết không?"

Chị ấy quan tâm Diệp Tổ Kỳ cảm nhận được, cô nhu thuận trả lời: "Được, em biết rồi."

Sau khi ăn com xong, tin tức Diệp Tổ Kỳ muốn tìm nhà được mọi người trong trò chơi biết được, đương nhiên, cũng truyền tới tai Thành Uyên.

"Em có yêu cầu gì với nhà cửa? Anh lưu ý giúp em." Thành Uyên trực tiếp hỏi Diệp Tổ Kỳ.

"Em còn chưa tốt nghiệp, cũng vẫn chưa tìm được công việc, cho nên tìm nhà ở gần chỗ anh trai đi làm, anh đi làm ở chỗ mới, nhà cửa sẽ tìm ở chỗ mới, ngày hôm qua chị Tiểu Đồng và chị Hải Đường đã giúp em tìm ba gian, ngày mai lại muốn hẹn xem một gian, nhưng hai người bọn họ không có thời gian, bạn cùng phòng của em cũng không rảnh."

"Cho nên, ba giờ chiều ngày mai, anh có thể đi cùng em xem nhà được không? Anh trai em còn có chị Hải Đường không chịu để cho một mình em đi, nhưng xem ảnh chụp gian phòng này em rất thích, nếu ngày mai xem, OK em sẽ đặt cọc tiền, năm mới là có thể chuyển nhà, em cũng không cần phiền toái mọi người giúp em"

Hôm nay Diệp Tổ Kỳ không có vừa làm vừa học, cũng không có chuyên đề phải thảo luận, ở phòng trọ lên mạng chơi trò chơi, treo võng đợi cho Thành Uyên trở về, lập tức thoải mái nói chuyện phiếm với mọi người.

Tiếp theo cô mới dừng một chút, oán trách nói: "Anh trai em nói anh ấy không ý kiến, chuyện chọn nhà giao cho em, anh ấy chuyên tâm làm việc chuẩn bị trả tiền là được. Phu, mới không phải không ý kiến, anh ấy chính là không muốn bên ba chung quanh mà thôi." Nói đến anh trai lười, Diệp Tổ Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười.

"Ba giờ ngày mai anh có thể, gặp ở đâu?"

"Trạm xe điện ngầm, nhà ở gần đó. Đúng rồi Thành Uyên, cho em phương thức liên lạc của anh, LINE hoặc điện thoại đều được." Diệp Tổ Kỳ lần thứ hai thẳng thắn hỏi phương thức liên lạc của Thành Uyên.

Về phần tại sao trước có, về sau lại không có, tin tưởng không cần phải nói Thành Uyên cũng sẽ hiểu.

Thành Uyên cực kỳ rõ ràng tạm dừng một chút, rồi sau đó mở miệng: "Được." Đơn giản trầm thấp một chữ, không có lời dư thừa.

"Em cũng muốn." Đúng lúc này, có một giọng nói trẻ con truyền tới, đó là Nói Nhiều trong đội sùng bái Thành Uyên.

"Em cũng muốn số điện thoại của anh Uyên, LINE cũng được, em đảm bảo tuyệt đối không quấy rầy anh."

"Tôi cũng muốn... Tôi cũng muốn..."

Trong phòng nói chuyện phiếm sôi động hẳn lên ai cũng 'tôi cũng muốn' Diệp Tổ Kỳ nghe xong không khỏi mỉm cười, cô biết sẽ có tình huống như vậy.

Kỳ thật đây đều là kế hoạch của cô, Thành Uyên sẽ không cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của cô, nhưng cô không muốn lén hỏi phương thức liên lạc của anh, cố ý lớn tiếng nói ra.

Bởi vì cô quá hiểu mấy người trong đội quen biết Thành Uyên, nếu nghe thấy Thành Uyên cho cô phương thức liên lạc, nhất định sẽ nhân cơ hội hậu trừ kiểm bí (mặt dày mày dạn) bám chặt vào, quần quít làm phiền, khóc rống lăn lộn, không muốn Thành Uyên lạnh nhạt với họ.

"Chị cũng muốn, đừng quên chị, cũng quen biết lâu như vậy, cậu còn chưa cho chị số điện thoại liên lạc!" Ôn Hân Đồng cũng nhiệt tình nói: "Yên tâm, tuy bộ dáng cậu đẹp trai, nhưng tính tình cậu cổ quái, không phải hợp khẩu vị chị, chị sẽ không quấy rầy cậu tiểu thịt tươi này. Chị muốn có phương pháp liên lạc, miễn cho cậu đột nhiên biến mất, không ai tìm được cậu, nếu xuất chuyện gì, chúng ta cũng có thể giúp đỡ nhau."

Dù sao cậu cũng từng biến mất. Ôn Hân Đồng cực kỳ thông minh không nói ra câu này.

"Đúng đó, đúng đó!"

Mọi người anh một lời, tôi một câu, ngay cả Lâm Hải Đường cũng đã nói chuyện.

Anh không quen cho quá nhiều nhiều biết số điện thoại cá nhân, người có phương thức liên lạc của anh không quá mười người, anh cũng không thích điện thoại của mình không ngừng nhảy ra tin tức chưa đọc, bạn bè anh cũng đều hiểu tình tình cổ quái này của anh, đều trực tiếp dùng mail liên lạc, cũng không muốn cắt ngang thời gian làm việc của anh.

Cho nên, bây giờ muốn cho nhiều người không phải người nhà cũng không phải người có liên quan đến công việc phương thức liên lạc của mình, Thành Uyên cực kỳ do dự.

Đây không phải điều anh mong muốn...

"Cho đi, mọi người cũng chỉ muốn giữ liên lạc với anh." Thành Uyên trầm mặc khiến Diệp Tổ Kỳ phát hiện anh chần chờ, lập tức mở miệng: "Đừng thẹn thùng." Tiếng 'thẹn thùng' kia được nâng cao, phát âm chẳng phải tiêu chuẩn, có phần ý tứ hàm xúc.

Cực kỳ may mắn, những lời này đã kích thích Thành Uyên.

"Anh mới không có thẹn thùng!" Anh khấn trương phủ nhận, có phần ngạo kiều.

+ Ngạo kiều: Ý nói ngoài mặt thì tỏ vẻ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong là tuýp người ôn thu, có phần ngại ngùng, xấu hổ. Có thể hiểu đơn giản là "Ngoài lạnh trong nóng"

"Vậy thì giao số điện thoại và ID LINE ra đây, không thì chị cho cậu cũng được, nếu cậu không xấu hổ thì thêm vào." Ôn Hân Đồng tóm được cơ hội, lập tức gửi phương thức liên lạc của mình vào cửa sổ RC.

"Tôi cũng vậy! Thêm tôi thêm tôi!"

Liên tiếp mấy hàng số điện thoại và ID, khiến Thành Uyên nhìn cực kì bất đắc dĩ, anh trầm mặc đồng thời còn nghe thấy tiếng những người khác hô quát.

"Chị Tiểu Đồng, em cũng không có điện thoại của chị, có thể thêm không?"

"Thêm, đều thêm hết."

"Tổ Tổ và chị Hải Đường cũng thêm đi!"

Cứ như vậy, mọi người mở đại hội trao đổi số điện thoại.

Thành Uyên thờ dãi thật dài, ngay cả anh không thích xã giao, cũng biết trường hợp như vậy anh không thể cự tuyệt, nếu không sẽ khiến mọi người lạnh tâm, khiến cho cực kỳ cục diện bế tắc, vì thế anh nhận mệnh cầm lấy điện thoại của mình, lưu số điện thoại và ID LINE của từng người một vào.

"Oa oa, thêm tôi, anh Uyên thêm tôi rồi! Thì ra Thành Uyên là tên thật, trời ạ, tôi có LINE của anh Uyên, tôi không chơi trò chơi cũng được rồi." Nói Nhiều kích động.

"Làm trò, ngay mai cậu lại quay lại ngay chứ gì, cậu mới không thể rời xa khoái cảm ngược người khác."

Ngày này, trong RC vẫn náo nhiệt ầm ỹ như cũ, một đám người chơi đùa cười hi hi ha ha, mãi đến khuya mới chịu đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5-2

Buổi chiều hôm sau.

Đáng người thon dài của Thành Uyên đứng ở trạm xe điện ngầm, anh mặc quần đen dài, áo khoác đen, áo len cao cổ màu vàng nhạt, quần áo rõ ràng cực kỳ bình thường, nhưng mặc trên người Thành Uyên thì lại rất đặc biệt cho dù ngũ quan Thành Uyên góc cạnh rõ ràng không phải loại hình Diệp Tổ Kỳ thích, cô cũng nhìn thấy đáng người Thành Uyên rất cao, bên ngoài là cực kỳ khiến người chú ý, anh chỉ là lẳng lặng đứng ở trạm xe điện ngầm, đã có rất nhiều cô gái nhìn không được quay đầu nhìn anh nhiều một cái, bất kể tuổi tác.

"Thành Uyên, thật có lỗi để anh phải đợi, đợi lâu chưa?" Diệp Tổ Kỳ mỉm cười đi tới phía anh, hai mắt sáng ngời, khoe miệng mang theo ý cười.

Nhìn thấy cô, mày đẹp của Thành Uyên giãn ra, cũng không trả lời cô loại lời khách sáo 'có phải đợi lâu hay không' này, mà là mang theo ngữ điệu chất vấn nói: "Em có ý?"

Diệp Tổ Kỳ biết Thành Uyên đang nói cái gì, anh đang hỏi chuyện ngày hôm qua cô buộc anh cho mọi người phương thức liên lạc.

"Hắc nha." Cô tươi cười lớn hơn nữa thừa nhận rồi.

"Vì sao?"

"Bởi vì không muốn anh biến mất không ai có thể tìm thấy anh, như vậy rất cô đơn."

Nghĩ đến chính mình kiếp trước đến chết cũng không có ai quan tâm, loại khủng hoảng này đến bây giờ vẫn như vừa xảy ra, cô không muốn Thành Uyên cũng cảm thấy như vậy.

Vì sao muốn quan tâm anh biến mất sẽ cô đơn?

Thành Uyên nhìn hai mắt trong suốt của Diệp Tổ Kỳ, nơi đó không có bất an và chán ghét khi họ thù kết giao, cô sẽ suy nghĩ vì người khác, chuyển biến lớn như vậy, như thay đổi thành người khác.

Nhưng Thành Uyên càng thích Diệp Tổ Kỳ như vậy, anh không có kích động hỏi cô vì sao quan tâm sau khi anh biến mất sẽ cô đơn, chỉ là bình tĩnh nhìn cô, nở nụ cười.

"Như vậy, vậy được rồi." Nếu là ý tốt của cô, như thế anh sẽ đại lượng nhận lấy, tuy nhiên bởi vậy khả năng lại có chút quấy nhiễu - ví như ngày nào đó Diệp Tổ Kỳ tìm được hạnh phúc của mình, anh không thể im hơi lặng tiếng cách xa bạn bè trên game.

Nhưng giờ phút này Diệp Tổ Kỳ quan tâm anh, hi vọng anh và mọi người có liên quan, điều này làm cho anh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, cho dù quan tâm như vậy không phải tình yêu.

"Ách, nha." Diệp Tổ Kỳ thật không ngờ Thành Uyên luôn luôn mặt không chút thay đổi lại đột nhiên nở nụ cười, nhất thời có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Khi Thành Uyên cười với cô kia, Diệp Tổ Kỳ cảm thấy mặt anh đang tỏa sáng, giống như nam chính tuần mỹ vậy, sau lưng còn có cách hoa hồng tung bay... Nụ cười kia đã mềm hoá khuôn mặt nghiêm túc cứng nhắc của anh, khiến cô đột nhiên cảm thấy anh rất tuần tú.

Mà đáng sợ nhất chính là, anh cười nhìn cô, trong ánh mắt mang theo thâm ý không rõ, khiến cô cảm thấy có chút thẹn thùng..

"Phòng ở đâu? Địa chỉ." Thành Uyên khẽ hỏi.

Diệp Tổ Kỳ vội vàng đưa địa chỉ cho anh, cô đi ở bên tay trái của anh, nói cho anh nên đi nơi nào.

"Cẩn thận." Ở vạch cho người đi bộ qua đường, một chiếc xe có rèm che vội vã quẹo trái thiếu chút nữa đụng vào Diệp Tổ Kỳ, Thành Uyên khẩn trương ôm cô lại.

Hôm nay Diệp Tổ Kỳ đi giày cao gót, bị lôi kéo như vậy trọng tâm của cô bất ổn, ngã vào người anh, trên thân người đàn ông sạch sẽ hương vị xông vào mũi, bàn tay theo bản năng chống đỡ trước ngực anh để cho cô cảm nhận được người đàn ông này có bờ ngực rắn chắc.

"Không có việc gì chứ?" Thành Uyên quan tâm lo lắng hỏi: "Có bị thương hay không? Chân? Đụng đến chỗ nào?"

"Em không sao." Cô lắc đầu, mặt đỏ không ngừng.

Thình thịch, thình thịch, tim đập rất nhanh, cô biết đây không phải vì vừa rồi thiếu chút nữa bị xe đụng vào mà sợ hãi, mà là vì người đàn ông trước mắt

này.

Diệp Tố Kỳ cảm thấy được cô xong đời rồi.

Thời gian trôi thật nhanh, rét lạnh mùa đông qua đi, đất đai bắt đầu sống lại, nhánh cây trụi lụi đang nảy mầm, đại biểu sắp tốt nghiệp rồi.

Một năm sau khi Diệp Tố Kỳ sống lại, thuận lợi lấy được bằng tốt nghiệp, kiếp trước không được tốt nghiệp ở khóa này, tốt nghiệp với thành tích ưu tú của đại học thương nghiệp chính quy, trở thành thành phần trí thức mới của xã hội.

Sau khi tốt nghiệp vừa khẩn trương lại lo âu tìm kiếm công việc, Diệp Tố Kỳ khéo léo từ chối làm quản lý ở nhà hàng cô làm trước đó, cô bắt đầu nộp lý lịch khắp nơi, phỏng vấn, nhất là kiếp trước cô cũng rất hứng thú với khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, cứ như vậy hai tháng trôi qua.

"Diệp tiểu thư, xin chào, xin bbaay giờ cô có thể nói chuyện hay không?"

Chạng vạng, giữa hè trời chiều bao phủ đất đai thành một mảnh màu da cam, mặt trời xuống núi vẫn chưa khiến nhiệt độ giảm xuống, vẫn là 34 độ cực nóng.

Toàn thân Diệp Tố Kỳ là trang phục phỏng vấn, áo sơ mi trắng, váy đen, giày đen, mới vừa trải qua một cuộc phỏng vấn thuận lợi, theo lý thuyết, thời gian này đường đi về nhà thượng, cô hẳn là tao nhã lại mỹ lệ, tràn đầy tự tin.

Nhưng cô vừa mới chen lấn trong dòng người đông đúc, trên tay cầm túi lớn túi nhỏ, hơn nữa lúc này điện thoại lại vang lên, cô chạy loạn về phía trước.

Thời gian này, cô tuyệt sẽ không sẽ không bỏ qua bất kỳ cuộc điện thoại nào, bởi vì cuộc gọi đó rất có thể là về công việc của cô.

"Có thể, mời nói." Diệp Tố Kỳ đặt đồ đạc ở gần đó, không yên nói.

Kỳ thật cô đã trúng tuyển ở ba công ty, kêu cô ngày một tháng tám đi làm, so với bạn học còn đang tại tìm việc, tốc độ của cô rất nhanh, thậm chí có chút công ty phi thường thưởng thức chuyên đề của cô, muốn sau khi tốt nghiệp thì cô đi làm luôn, nhưng đến nay cô vẫn chưa nhận lời bất cứ công ty nào.

Cô đang đợi điện thoại của bộ phận nhân sự khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ.

Năm trước vị khách thường đến nhà hàng ăn kia, về sau không trở lại trong quán, mà cô lại không cẩn thận đánh mất danh thiếp vị khách kia, lại càng không muốn đi cửa sau làm cho người ta có chuyện để nói, cho nên cô dựa theo những điều khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ cần chuẩn bị tư liệu.

"Đây là khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, không biết Diệp tiểu thư tìm được công việc chưa?"

"Có mấy công việc còn đang trong đánh giá." Diệp Tố Kỳ nhin xuống hưng phấn, để cho mình tỉnh táo lại, cô chưa nói còn đang tìm, mà dung giọng điệu cho thấy mình đã có mấy cửa công việc, còn đang suy nghĩ.

"Như thế, không biết cô có hứng thú đến phòng kế hoạch của chúng tôi, nhận chức vị trợ lý? Tôi cảm thấy cô cực kỳ thích hợp với công ty chúng tôi, nếu có thể, ngày một tháng tám báo lại cho chúng tôi, có thể chứ?"

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn."

Rất cuộc cũng nhận được cuộc điện thoại chờ đợi đã lâu, tâm trạng Diệp Tố Kỳ thật tốt, cô hoàn toàn không thể che giấu ý cười trên mặt, vui vẻ không nhịn được, vì mua đồ ăn khiến cô thờ hồn hên, lúc này lại không thờ hồn hên, giống như nữ lực sĩ mỗi tay một túi đồ ăn thật lớn vui vẻ tung tăng về nhà.

Cầm chìa khóa mở cửa sắt nhà trọ ra, Diệp Tố Kỳ nhanh chóng đi lên, đi tới lầu hai.

Căn nhà này có một phòng lớn và ba phòng nhỏ, tuy không lớn, nhưng đối với hai anh em mà nói đã rất vừa lòng rồi.

Bước vào cửa, Diệp Tố Kỳ thấy tủ giày, nơi đó có giày của cô và anh trai, vừa đi vào phòng khách, bên trong có một bộ sôpha, TV, phía trên tủ TV treo tấm ảnh chân dung gia đình khi mẹ cô còn sống.

Từ tháng ba, Diệp Vĩnh Kỳ chính thức về Tổng Công Ty nhận chức, Diệp Tố Kỳ cũng lục tục dời đồ đạc của chính mình qua, mỗi ngày nhìn căn nhà này, cô lại có thêm động lực và dung khí.

Kiếp trước, anh trai không về Đài Bắc sớm như vậy, mà trước khi cô mất hai năm thì mới đến đây, vẫn luôn ở trong kí túc xá của công ty, không có nhà ở ngoài, đương nhiên hai anh em cũng không có cùng sống chung, bởi vì trước khi Diệp Tố Kỳ tốt nghiệp đã dọn tới phòng nhỏ của Thượng Trình.

Nhưng một đời này, cô và Thượng Trình không cùng xuất hiện, cho nên toàn bộ đều đã thay đổi, bạn bè bên người, anh trai trở lại, còn có công việc có tính khiêu chiến, cô cũng chiếm được.

Diệp Tố Kỳ nhìn đồng hồ, sáu giờ, anh trai sắp tan tầm, cô phải mau mau nấu cơm, để anh trai đi làm vất vả về nhà sẽ có cơm canh nóng hổi để ăn.

"Nấu cơm nấu cơm!"

Hai tháng này cô vội vàng tìm việc, anh trai cũng cho phép cô làm sấu gạo, thậm chí còn cho cô tiền để cô và bạn cùng phòng Diễm Diễm đi Khẩn Đình chơi ba ngày, nghỉ ngơi một chút.

Diệp Tố Kỳ theo thói quen lấy gạo, vo gạo, rửa rau, thái rau, rất nhanh, trong phòng bếp truyền ra mùi thức ăn.

Ước chừng hơn bảy giờ, Diệp Vĩnh Kỳ về nhà.

"Thịt kho tàu! Thơm quá!" Anh thấy trên bàn cơm đơn giản bốn mặn một canh, hơn nửa thịt kho tàu kia, làm tay anh ngứa ngáy: "Anh đói quá!"

Diệp Vĩnh Kỳ cũng bất chấp nóng, đưa tay bốc một miếng bỏ vào miệng, thịt ba chỉ mềm mềm, không ngấy, ngược lại răng môi sinh hương, hương vị này có thể khiến anh ăn liên tục ba chén cơm.

Diệp Tố Kỳ từ phòng bếp đi ra, đã thấy ông anh nhà mình đang ăn vụng đồ ăn, lập tức đi qua "bóp" một tiếng, đánh vào mu bàn tay anh: "Rửa tay đi rồi hãy ăn, sao lại không vệ sinh như vậy."

Tuy bị giáo huấn, nhưng Diệp Vĩnh Kỳ không tức giận, mà là cảm động, ánh mắt phức tạp, nhìn cô em nhà mình: "Không có biện pháp, đây chính là thịt kho tàu của mẹ, đã rất lâu rồi anh chưa ăn, đương nhiên là rất khoái niệm."

Nhìn vẻ mặt anh trai nhà mình ăn nhẩn, Diệp Tố Kỳ nhìn không được mỉm môi nở nụ cười.

"Đương nhiên, mẹ đã dạy em một lần em liền nhớ rõ, ăn ngon đúng không? Đi rửa tay, không được dùng tay."

Diệp Vĩnh Kỳ sờ sờ mũi, lập tức tiến vào phòng tắm, nhưng chờ anh đi ra ngồi xuống - -

"Oa, món này ăn quá ngon rồi! Em gái của anh thật giỏi."

Diệp Vĩnh Kỳ điên cuồng khen.

Diệp Tố Kỳ không có hưởng ứng anh trai ca ngợi, cô nhú mày, ăn của mình.

"Mẹ nói không có sai, trong nhà một người phụ nữ có khả năng, cuộc sống sẽ không giống nhau. Tố Tố, em có thể gả đi được rồi."

"Bồn hoa ngoài ban công kia không phải đã chết sao? Sao em chỉ tưới nước ba ngày đã sống lại? Xem ra em có ba đầu sáu tay nha."

"Em gái của anh không chỉ càng ngày càng xinh đẹp, lại còn hiền tuệ như vậy, mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho anh ăn, anh thật sự rất hạnh phúc." Nghe Diệp Vĩnh Kỳ nói càng ngày càng khoa trương, Diệp Tố Kỳ vẫn không đáp lại, ăn xong cô một chén cơm, cô múc thêm một chén canh, chậm rãi uống, không nóng nảy chút nào.

"Quả nhiên em lau nhà sẽ đặc biệt sáng bóng, sao anh lau lại không sáng như vậy nhỉ..." Lần này Diệp Vĩnh Kỳ thay đổi nhìn sàn nhà sạch bóng không có bụi bẩn.

Diệp Tố Kỳ liếc anh trai một cái, thờ dãi, đặt chén canh xuống: "Nói đi, anh muốn gì?"

Tuy cô lớn lên trong lời khen tặng của anh trai, nhưng anh trai chưa bao giờ phô trương như vậy, anh có thể nói cô rất tuyệt, rất có dũng khí, thông minh, nhất định sẽ có tương lai tốt, tuyệt đối sẽ không khen ngợi những thứ hiển nhiên xung quanh như vậy?

Bình thường anh trai nói chuyện như vậy, đều là anh làm chuyện thật có lỗi với cô, hoặc là anh muốn làm chuyện thật có lỗi với cô - - nghĩ vậy, hai tay Diệp Tố Kỳ ôm ngực bày ra tư thế phòng vệ, hí mắt trừng anh.

"Không hổ là em gái anh, hiểu anh như vậy." Diệp Vĩnh Kỳ cười gượng hai tiếng, cũng buông bát cơm xuống.

Hình như sau khi chia tay tên Thượng Trình kia, tính cách Tố Tố có thay đổi, không nóng nực như trước, kiêu ngạo cũng giảm, còn có, đối với người bên cạnh cô càng ngày càng quan tâm, ví như trước đây, anh phải nói rõ, Tố Tố mới có thể phát hiện ý đồ của anh.

"Anh có chuyện cần em giúp đỡ, mà chuyện này trừ em ra, người khác không thể giúp anh." Thái độ Diệp Vĩnh Kỳ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Diệp Tố Kỳ bị thái độ nghiêm túc của anh trai ảnh hưởng, cũng nghiêm túc theo.

"Phải làm người bảo lãnh sao? Kí tên ở đâu?" Diệp Tố Kỳ có trực giác chuyện liên tưởng đến anh trai có thể là muốn làm đầu tư cần vay vốn, thiếu người bảo lãnh.

"Phốc - - không phải vay nợ, yên tâm đi." Nhưng nói thật, chuyện anh muốn nhờ chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn làm người bảo lãnh, nghĩ vậy, anh lập tức cười không nổi: "Nhưng làm người bảo lãnh cũng không sai."

Diệp Tố Kỳ nhú mày: "... Không phải vay nặng lãi chứ? Diệp Vĩnh Kỳ, anh làm cái gì?"

"Không phải vay nặng lãi, không phải vấn đề kinh tế!" Diệp Vĩnh Kỳ cảm giác bị nói xấu, cao giọng nói.

"Vậy anh có chuyện gì cần em giúp?" Về mặt Diệp Tô Kỳ nghi hoặc.

"Trên vấn đề tình cảm cần em giúp đỡ."

Diệp Vĩnh Kỳ gần từng tiếng nói.

Diệp Tô Kỳ nháy mắt mấy cái, hoài nghi chính mình nghe lầm "Gì?"

Chuyện tình cảm của anh sao lại cần cô giúp đỡ?

"Ngày em tốt nghiệp ấy, không phải có hai người tới chúc mừng em, sau đó còn cùng nhau đi ăn cơm đấy." Diệp Vĩnh Kỳ có phần xấu hổ, khụ một tiếng: "Cô gái tên Tiểu Đồng nên còn độc thân đúng không? Không bài xích con trai nhỏ tuổi hơn cô ấy? Nếu không bài xích mà nói... Em gái, hạnh phúc của anh phải dựa vào em, giúp anh theo đuổi cô ấy."

Nghe vậy, Diệp Tô Kỳ nháy mắt hóa đá, cô thật không ngờ, anh trai sẽ đưa ra yêu cầu này.

"Anh suy nghĩ thật lâu, từ ngày em tốt nghiệp đến bây giờ, anh vẫn không thể quên được cô ấy, anh là thật lòng, em gái, em nhất định phải giúp anh, ài, nếu là anh có phương thức liên lạc của cô ấy, anh đã vui lắm rồi..."

Trời ạ, anh trai lại nhất kiến chung tình với chị Tiểu Đồng, thật sự là quá ngoài ý liệu của cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-1

Cao ốc văn phòng Lâm Lập Tín Nghĩa Thương Nghiệp, đến thời gian giữa trưa, ở quán ăn gần đó, tốp năm tốp ba một chỗ, lợi dụng một giờ nghỉ trưa ngắn ngủn để ăn trưa.

Lúc này ở một bàn ăn, bữa ăn mỹ vị không dầu mỡ, trong phòng ăn trang hoàng thời thượng đơn giản, đột ngột truyền ra tiếng cười lớn.

"Ha ha ha ha ha ha ha....."

Tiếng cười lớn kia khiến khách chung quanh không khỏi nhìn lại, chỉ thấy là hai cô gái ngồi đối diện nhau, hai người đều mặc đồ công sở, một người vừa nhìn là biết nhân tài mới của xã hội, người còn lại một thân Versace màu trắng, ôm lấy dáng người thanh mảnh đẹp đẽ, tản mát ra hơi thở mãnh liệt anh khí.

Mà cười đến dừng không được, chính là co gái anh khi kia.

"Ha ha ha ha, buồn cười quá, em nói lại lần nữa xem!" Cô cười, nắm chặt đĩa ăn, một tay kia không tự chủ được vỗ liên tục vào bàn, nước mắt cũng chảy ra rồi.

"Chị Hải Đường, hình tượng của chị..." Diệp Tô Kỳ nhìn chị Hải Đường vừa cười vừa nói, cô chống cằm, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Cô biết nói chuyện anh trai thích chị Tiểu Đồng, muốn theo đuổi chị Tiểu Đồng ra, chị Hải Đường nhất định sẽ như vậy.

"Nhưng thật sự quá buồn cười, anh em và tiểu Đồng không phải chỉ gặp nhau một lần trong ngày em tốt nghiệp, cùng ăn một bữa cơm mà thôi sao? Nhìn tính cách phô trương của anh em, chị thật sự không nghĩ tới cậu ấy sẽ thích tiểu Đồng." Lâm Hải Đường nói ra tiếng lòng mình, bởi vì Diệp Vĩnh Kỳ nói chuyện không đứng đắn và Ôn Hân Đồng thật sự rất không hợp.

"Em cũng cảm thấy như vậy." Diệp Tô Kỳ bỏ tay chống cằm xuống, tán thành gật đầu: "Chị Tiểu Đồng và kiểu người anh trai em thích trước đó khác nhau quá nhiều."

"Hả?" Lâm Hải Đường đầy hưng trí, ánh mắt cô tỏa sáng, tò mò hỏi: "Anh trai em thích kiểu nào?"

Diệp Tô Kỳ suy nghĩ, anh thích khiêu chiến, cho nên những cô gái anh ấy theo đuổi thường đều là tính cách đậm mạc cao lãnh, không quá thích cười, nhất là loại hình băng sơn giống chị Hải Đường này.

Nhưng tình yêu đến cũng ngăn không được, trái tim anh hướng về chị Tiểu Đồng, cô gái thẳng tính kiêu ngạo.

Diệp Tô Kỳ nhìn Lâm Hải Đường, nở nụ cười âm u: "Giống chị."

"Phốc - -" Lâm Hải Đường đang muốn uống ngụm trà nóng nhuận nhuận họng, lại bị lời này làm cả kinh một miệng trà thiếu chút nữa phun ra: "Đây, đây

thật đúng là cảm ơn trời đất."

Suy nghĩ cho tới hôm nay nếu người ngồi ở vị trí này là Tiểu Đồng - - cô sẽ không nghi ngờ, cô gái ấy nhất định sẽ cười càn khoa trương hơn cô.

Chơi đủ rồi, Lâm Hải Đường thu hồi tâm tình xem kịch vui, nghiêm mặt nói: "Về chuyện này, em nghĩ như thế nào?"

"Ta có thể nghĩ như thế nào đây..." Diệp Tổ Kỳ dụng dao nĩa gây thức ăn trên đĩa, vừa suy nghĩ.

Công việc mới đã làm được gần một tháng, anh trai cũng âm ỉ bên tai cô gần một tháng, mỗi ngày đều bày khốn khổ sở vì tình kia ra, muốn cô giúp đỡ hẹn chị Tiểu Đồng ra ngoài, khiến cho người chưa từng làm bà mối như cô cũng khó xử.

Nhìn chằm chằm đùi gà nướng vàng giòn, tản mát ra mùi hương mê người kia, Diệp Tổ Kỳ bỏ đồ ăn trong tay, cầm lấy cái đùi gà kia, tưởng tượng đó là chân Diệp Vĩnh Kỳ anh cô, dùng lực cắn xuống.

Không hổ là mỹ thực chị Hải Đường mạnh mẽ tiến cử, thật sự siêu siêu siêu ăn ngon, Diệp Tổ Kỳ được mỹ thực an ủi lo âu buồn phiền vì công việc và anh trai thời gian này.

"Tổ Tổ, em không cần buồn phiền như vậy, có chuyện gì chúng ta cùng nghĩ biện pháp." Lâm Hải Đường thấy bộ dáng Diệp Tổ Kỳ nảy sinh ác độc gặm thịt, bị dọa sợ.

"Hô, em cần phát tiết một chút, không thì về nhà em sẽ muốn cắn chết anh trai em." Diệp Tổ Kỳ thỏa mãn, biểu tình nghiêm túc: "Em hi vọng anh trai em có thể hạnh phúc."

Một đời trước anh trai vẫn độc thân, anh xảy ra tai nạn xe cộ, diện mạo hủy tính cách cũng thay đổi, tự nhiên càng khó tìm đối tượng, cho đến khi cô chết cũng chưa nghe nói bên người anh trai có ai.

Cả đời này thay đổi rất nhiều, Diệp Tổ Kỳ cảm thấy hạnh phúc hơn kiếp trước, nhưng cô vẫn cảm thấy chưa đủ, cô muốn anh trai cũng hạnh phúc, cô muốn tìm một chị dâu.

"Là như thế này hả." Lâm Hải Đường gật gật đầu, lại khôi phục tư thái cao lãnh thường ngày: "Vậy em muốn tác hợp anh của em và Tiểu Đồng như thế nào?"

"Ài?" Diệp Tổ Kỳ sững sờ nhìn Lâm Hải Đường, lần này lời thuyết phục của cô đến bên miệng đều nuốt tất cả trở lại trong bụng.

"Em hẹn chị ăn cơm, không phải vì chuyện này sao? Nói đi, kế hoạch của em là gì?" Lâm Hải Đường mỉm cười nói.

"Em cho rằng chị Hải Đường sẽ phản đối." Diệp Tổ Kỳ ngờ ngác trả lời, "Chị và chị Tiểu Đồng tốt như vậy..."

"Cho dù tốt, thấy một người tốt đối xử tốt với Tiểu Đồng, lại ở đó phản đối?" Lâm Hải Đường cảm thấy buồn cười.

Diệp Tổ Kỳ bắt được từ mấu chốt, ánh mắt sáng lên: "Chị Hải Đường cảm thấy anh trai em tốt?" Cự nhiên có thể khiến chị Hải Đường nghiêm khắc tán thành, cô cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo.

"Đúng vậy, tuy nhiên hơi khoa trương thích âm ỉ, nhưng nhiều nữ sinh ở đó như vậy, ánh mắt anh em lại không liếc loạn, hơn nữa dựa trên quan hệ anh trai của em - - Nay, em bày ra vẻ mặt đặc ý như thế làm cái gì?" Bởi vì biểu cảm của Diệp Tổ Kỳ mà khiến Lâm Hải Đường cảm thấy buồn cười.

Diệp Tổ Kỳ có phần xấu hổ sờ sờ đầu: "Đương nhiên đặc ý, nếu chị Hải Đường cảm thấy tốt, vậy chị Tiểu Đồng biết em muốn tác hợp chị ấy với anh em mà nói, chắc cũng sẽ không muốn bóp chết em đâu."

"Em muốn chế tạo cơ hội cho bọn họ ở chung như thế nào?"

Lâm Hải Đường hỏi chi tiết.

Nói đến anh trai, biểu tình của Diệp Tổ Kỳ cũng rất nghiêm túc, còn nghiêm túc hơn làm chuyên đề: "Muốn kéo anh ấy và chị Tiểu Đồng cùng một chỗ, thật là vấn đề khó khăn, anh trai em không có tính nhẫn nại mà chơi Game Online, mà ở trong game chị Tiểu Đồng đặc biệt nghiêm khắc đối với con trai, anh em không có cơ hội, cho nên anh ấy đưa ra một chủ ý..."

"Chủ ý gì?" Lâm Hải Đường rất tò mò Diệp Vĩnh Kỳ sẽ dùng phương pháp gì tới theo đuổi chị em tốt của cô.

"Anh nói... Để em ra mặt, nói em thử việc thành công được một chút tiền thưởng, nên muốn đi chơi, chúc mừng một chút." Diệp Tổ Kỳ muốn nói lại thôi.

"Ba tháng, anh trai em có tính nhẫn nại như vậy?" Lâm Hải Đường kinh ngạc không thôi.

"... Vốn anh ấy tính đợi em làm được một tháng thì lấy cớ hẹn chị Tiểu Đồng ra ngoài, là em cứng rắn kéo dài tới ba tháng." Chị Hải Đường quả nhiên hiểu rõ tính cách người khác, anh cô căn bản không có tính nhẫn nại.

"Em cũng muốn dùng phương pháp này để quan sát anh trai của em, nhìn cậu ấy có phải thật sự có thể chờ hay không." Lâm Hải Đường hiểu rõ gật gật đầu: "Chính xác, ba tháng mới chúc mừng cũng càng danh chính ngôn thuận."

"Chị Hải Đường rất hiểu em." Nói chuyện với người thông minh đúng là bớt việc.

"Chúc mừng thôi, sao có thể thiếu Tiểu Đồng và chị." Lâm Hải Đường gật gật đầu.

"Nhưng tìm chị Hải Đường tới, chị Tiểu Đồng nhất định sẽ dính cùng một chỗ với em và chị, còn anh em..." Bởi vì vấn đề này Diệp Tổ Kỳ mới cảm thấy khó xử, anh trai thật đáng ghét!

"Rất đơn giản, đến lúc đó chị lấy cớ có công việc không đi là được." Lâm Hải Đường rất hào phóng nói, chuyện này lại không có gì, chỉ là đáng tiếc bỏ qua cơ hội xem kịch vui.

"Nhưng chị không có ở, chị Tiểu Đồng cũng sẽ quán lấy em." Anh muốn có cơ hội ở riêng với chị ấy á, không có cửa đâu.

"Vậy ý anh em thì sao?" Lâm Hải Đường cũng cho rằng điểm ấy cực kỳ khó giải quyết.

Diệp Tổ Kỳ lại bày ra vẻ mặt sống không có ý nghĩa, thờ dãi: "Em cũng không biết anh trai em lại thấy sắc quên em gái như thế, bảo ta giúp anh ấy hẹn chị Tiểu Đồng ra ngoài, còn không cho làm bóng đèn, chỉ sợ chị Tiểu Đồng ở cạnh em, anh ấy sẽ không có cơ hội, anh ấy lại đưa ra chủ ý ôi thiêu, bảo em tìm đàn ông tới, thành hai cuộc hẹn."

"Quả thật là chủ ý ôi thiêu, cậu ấy không sợ người đàn ông tìm tới cũng thích Tiểu Đồng? Tự tạo tình địch." Lâm Hải Đường thiệt tình cảm thấy chủ ý này cực kỳ thối nát.

"Cho nên anh ấy chỉ đưa ra chủ ý, nhưng không tìm người, anh ấy có chết cũng không chịu tìm đồng nghiệp hay bạn bè của anh ấy giúp đỡ, ngược lại bảo em đi tìm, vấn đề là em phải đi đâu tìm người này đây? Người đàn ông này vừa không thể biến thành tình địch của anh ấy, cũng không thể bởi vì em mời tới mà gây ra hiểu lầm không cần thiết, không thì đến lúc đó phiền toái chính là em... Trời ạ, đầu em đau quá." Diệp Tổ Kỳ chính là một đầu hai nòng.

Nghe thấy Diệp Tổ Kỳ nói, đáy mắt Lâm Hải Đường xẹt qua tia sáng, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy, cô cười càng thêm sâu, dùng ngữ điệu đương nhiên nói: "Nếu muốn tìm đàn ông khiến cho anh trai em an tâm, chỗ này của chị có một người, Tiểu Đồng tuyệt đối sẽ không có bất cứ suy nghĩ gì khác với người này, chỉ coi cậu ta như em trai, người này em cũng quen, anh trai em cũng đã gặp."

"Người nào?" Giống như thấy cứu tinh, hai mắt Diệp Tổ Kỳ phát sáng, vội và muốn biết người hoàn mỹ như vậy là thần thánh phương nào.

"Thành Uyên đó." Lâm Hải Đường lộ ra nụ cười cực đẹp: "Ngày em tốt nghiệp, chị với Tiểu Đồng còn có Thành Uyên đều đến, chị thấy thái độ anh trai em đối với Thành Uyên cũng không tệ lắm, không giống như lần đầu tiên gặp mặt."

"Em... Vậy..." Diệp Tổ Kỳ ngây người, cô không nghĩ tới chị Hải Đường lại nghĩ đến Thành Uyên.

Vì sao dùng "Vậy"? Bởi vì vừa bắt đầu, người đàn ông trong kế hoạch của Diệp Tổ Kỳ chính là Thành Uyên, hưng trí bừng bừng muốn cô đi hẹn người ta, hoàn toàn coi như không nhìn thấy cô nội tâm xoắn xuýt và khó xử.

"Chuyện này không tốt lắm đâu... Quá phiền toái anh ấy rồi."

"Làm sao? Nói rõ ràng chuyện này với cậu ấy, Thành Uyên sẽ giúp vội, không phải em có phương thức liên lạc của cậu ấy sao? Loại chuyện này không cần chờ tan tầm về nhà mở RC hỏi, trực tiếp gọi điện thoại nói rõ tình huống với cậu ấy."

"Nhưng..." Diệp Tổ Kỳ vẫn do dự.

"Không nhưng nhị gì hết, em có muốn anh của em yêu đương, kết hôn hay không?" Lâm Hải Đường nhìn thấu nhược điểm của Diệp Tổ Kỳ, Diệp Tổ Kỳ yêu thương anh trai mình, muốn anh trai hạnh phúc, vì thế cô nguyện ý trả giá toàn bộ cố gắng.

"Em ngắm lại tính cách Tiểu Đồng, kế hoạch cuối năm muốn đi nước Pháp chơi nửa tháng, ai biết cậu ấy có thể nhất kiến chung tình với người Pháp ở nơi đó, kết hôn chớp nhoáng hay không, chẳng lẽ em còn chưa hiểu rõ cậu ấy sao?"

Đúng vậy, gần đây chị Tiểu Đồng luôn nói muốn gặp soái ca nước Pháp, đến lúc đó chị ấy muốn dẫn một người về nhà -- nghĩ đến chị Tiểu Đồng yêu người khác, mà anh trai cô rất không dễ dàng động tâm, thất tình âm thầm, bộ dáng cô đơn... Diệp Tổ Kỳ liền quên mất chút ái muội và khó mở miệng giữa mình và Thành Uyên.

"Được rồi, ta gọi cho Thành Uyên hỏi anh ấy." Diệp Tổ Kỳ đã bình tĩnh rất nhiều, bởi vì Hải Đường nói mấy câu, lại kích thích, cô cầm điện thoại, trực tiếp gọi cho Thành Uyên.

"Thành Uyên, là em, chúng ta hẹn hò đi!"

Chuông điện thoại vang lên, Thành Uyên đang ở trong phòng làm việc nhà mình, đang họp với đồng nghiệp ở nước ngoài.

"A Uyên, buổi trưa hôm nay cậu ăn cái gì?"

Trên tường chia ra chiếu nấy khuôn mặt, trong đó một khuôn mặt đặc biệt ẻo lả, còn buồn ngủ chính là Hình Tử Dương, ánh mắt anh uẩn, một bên hỏi Thành Uyên.

"Com đùi gà." Thành Uyên nhìn lướt qua di động chấn động trên bàn, thấy điện thoại hiện là Tổ Tổ, không khỏi phân tâm.

Cô gọi điện thoại cho anh vào giờ này làm cái gì? Là có việc gì gấp sao?

Nghĩ vậy, Thành Uyên cầm lấy điện thoại, lập tức tiếp: "Làm sao vậy?"

Thành Uyên hành động, đương nhiên khiến đồng nghiệp khác chú ý, mọi người còn đang trêu ghẹo Hình Từ Dương nhớ thương đồ ăn quê nhà bị phải đến châu Âu, nhưng thấy Thành Uyên luôn luôn nghiêm túc, vĩnh viễn ưu tiên công việc, lại nghe điện thoại trong lúc họp, đều kinh ngạc trừng mắt.

Phải biết rằng, đại ca của bọn họ có việc gọi cho Thành Uyên, anh cũng sẽ để cho đại ca đợi đến khi anh rảnh mới gọi điện trả lời.

"Ai? Là ai? Nhất định là nữ!" Ánh mắt Hình Từ Dương sáng rực, mỗi một vì phải dậy họp từ rạng sáng cùng với nỗi nhớ thức ăn Đài Loan lập tức bị anh ném lên chín tầng mây.

Thành Uyên nhớ lại khả năng Diệp Tổ Kỳ tìm anh sẽ có chuyện quan trọng, từ mấy tháng trước đi xem nhà với cô, cô bận rộn vì bài tập và công việc, giữa hai người hiếm khi liên lạc, thời gian Diệp Tổ Kỳ login cũng ngày một ít, lần gần đây nhất Thành Uyên nhìn thấy Diệp Tổ Kỳ, là ở lễ tốt nghiệp của cô, cách đây cũng đã hai tháng rồi.

Sau đó Diệp Tổ Kỳ bận rộn đi làm, cũng không lên trò chơi, thời gian nói chuyện phiếm với mọi người trên RC cũng ít, tin tức của cô Thành Uyên biết đại bộ phận đều từ chỗ Ôn Hân Đồng và Lâm Hải Đường.

Cô đang trốn anh.

Thành Uyên không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng cực kỳ rõ ràng Diệp Tổ Kỳ đang trốn anh, cũng trốn tránh được một thời gian, thế cho nên Diệp Tổ Kỳ rất lâu không liên lạc đột nhiên gọi điện thoại cho anh, anh mới có thể tiếp mà không để ý trường hợp.

"Thành Uyên, là em, chúng ta hẹn hò đi!" Diệp Tổ Kỳ một hơi nói ra mục đích.

Yêu cầu này giống như may mắn trên trời rơi xuống, khiến Thành Uyên trở tay không kịp, bàn tay to của anh run lên, thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại di động xuống đất.

Trong nháy mắt trên mặt Thành Uyên xuất hiện bối rối, anh khẩn trương bình phục nhịp tim của mình, ra vẻ trấn định hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, muốn anh giúp đỡ không?"

Quả nhiên, Diệp Tổ Kỳ giải thích xong, Thành Uyên biết đây không phải hẹn hò chân chính, mà là muốn anh tạo cơ hội giúp Diệp Vĩnh Kỳ và Ôn Hân Đồng ở chung.

Bởi vì anh cực kỳ an toàn.

Thành Uyên không khỏi cười khỏ, đối với Diệp Vĩnh Kỳ mà nói anh không phải tình địch, cho nên anh an toàn, đối với Ôn Hân Đồng mà nói anh là em trai, như vậy đối với Diệp Tổ Kỳ thì sao?

Thành Uyên không dám suy nghĩ sâu xa, nói cho chính mình phải suy nghĩ theo hướng tốt, cô cần giúp đỡ, người đầu tiên nghĩ đến là anh, điều này đại biểu địa vị anh ở trong cảm nhận của cô khác biệt.

"Được, anh biết rồi, bao giờ cũng được, nhưng giờ anh đang họp - - Được, vậy nói chuyện sau." Còn muốn nói chuyện đại biểu Diệp Tổ Kỳ còn có thể liên lạc với anh, cho dù cô vội vàng, anh cũng có thể nghe thấy giọng Diệp Tổ Kỳ, nghĩ vậy, khoe miệng Thành Uyên không tự giác dương lên.

"Ác ác, lâu lắm rồi tôi không thấy A Uyên cười, cười đến hạnh phúc như vậy, xem ra người gọi cuộc gọi này thật sự như A Dương nói, là nữ." Một người trong đó trêu tức nói.

"Có thể thấy vẻ mặt này của A Uyên, cũng không uổng chúng ta họp được một nửa lại phải chờ cậu ấy nói chuyện điện thoại!" Tên còn lại cũng nhin không được cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-2

Bị trêu chọc, Thành Uyên có phần quẫn, lập tức đứng đắn: "Thật có lỗi để đợi lâu. Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi?"

"Vừa rồi nói tới bên cậu." Hình Từ Dương đợi thật lâu, rốt cuộc có cơ hội nói chen vào: "Bên cạnh công ty có nhà hàng với bữa trưa cạnh bể bơi. Hu,

tôi nhớ bắp cải xào, cũng rất muốn ăn cơm lu, thịt gà giòn, trà sữa trân châu, đều do một tên xấu xa nào đấy không lương tâm ném tôi tới nơi không có những món ăn ngon này, tên xấu xa kia còn đặt bữa trưa ngon miệng mà tôi không thể ăn, quá tức quá tức đó!" Mỗi lần nhắc tới hai chữ 'xấu xa', lại tức giận lườm Thành Uyên một cái.

Cúi xuống, anh tiếp tục oán hận nói: "Tôi ở đây ăn không đủ no, lại vẫn có vị kỹ sư trưởng luôn ở nhà không ra cửa, đi làm công việc của anh ta, tôi đặt bữa trưa trong nhà hàng đó, chính là vì muốn nói chuyện với cô gái đó, giờ thì không thể nói chuyện đến số điện thoại cũng không có!"

"Làm xong việc có thể trở về, tôi có quy định cậu phải ở đây một năm sao?" Đối với một đồng lớn oán giận của Hình Từ Dương, Thành Uyên chỉ nhún mày.

Nghe thấy giọng nói Thành Uyên nhẹ nhàng như vậy, Hình Từ Dương run rẩy vươn ngón trở ra, chỉ vào Thành Uyên trong màn hình nói: "Nói dễ dàng như vậy, cậu tới đây, các cậu nhìn người này đi." Bọn bạn đã sớm biết tính cách Hình Từ Dương, bị phản ứng khoa trương của anh chọc cười to không ngừng.

"Tôi nói này A Uyên, cậu đồng ý thả cậu ấy về vài ngày đi, nếu thật sự bắt cậu ấy ở Châu Âu một năm, khẳng định cậu ấy điên mất, hơn nữa, cũng để cậu ấy về giúp cậu." Có người nhảy ra nói chuyện.

"Cậu ấy có thể giúp tôi?" Giọng điệu nghi ngờ của Thành Uyên thật đáng đánh đòn, nhưng lại là sự thật.

Hiệu suất làm việc của Thành Uyên gấp ba kỹ sư bình thường, có năng lực tận dụng thời gian, bởi vậy rất nhiều vấn đề kỹ sư không làm được, đều do Thành Uyên tiếp nhận, từ trước đến nay phần lớn đều là anh giúp người khác, ít có người giúp anh.

"Người này - -" Hình Từ Dương bị khinh thường, lại không có lời nào để nói, chỉ có thể tức giận nhảy tung tung.

"A Uyên, cậu cũng đừng khi dễ cậu ấy nữa, để cho cậu ấy trở về đi, miễn cho cậu ấy lại chạy tới khóc lóc kể lể với anh trai cậu." Lão đại chủ trì hội nghị này, chính là đại cổ đông bỏ vốn lớn nhất, anh cười hỗ trợ hoà giải, miễn cho hai người trẻ tuổi gây gổ.

Nhắc tới anh trai mình, Thành Uyên nhún mày, mắt nhìn màn hình, Hình Từ Dương này nếu thật sự nóng nảy, thật sự sẽ chạy tới đâm thọc, mấy chuyện kiểu này từ nhỏ đến lớn anh ta đã làm không ít quá, chỉ cần bị anh khi dễ, sẽ chạy đi kể lể với anh trai, còn có thể thêm mắm thêm muối, nói hươu nói vượn, phóng đại mọi chuyện lên, sau đó anh trai sẽ tìm anh "Tâm sự".

Nghĩ đến anh trai biết anh lại thích cô gái ấy, cũng bởi vì cô gái ấy để ý đến anh một chút mà cảm thấy hạnh phúc, loại hành động không có tiền đồ này nhất định sẽ chọc giận anh trai: "Được rồi."

Để cho Hình Từ Dương trở về, anh ta đỡ phải mệt mỏi.

"Yes!" Hình Từ Dương nắm tay, nghe thấy có thể về nhà, anh ta lập tức hét uể oải, chỉ mong sao lập tức có thể lên máy bay bay về Đài Loan.

"Ác ác, Từ Dương muốn trở về, năm nay công ty thông báo tuyển dụng không ít viên chức mới, có mấy nhân viên nữ tuổi trẻ lại xinh đẹp, lần này nguy rồi."

"Thật không, có nhân viên nữ mới tới? Tôi đây là quản lý nhất định phải dẫn các cô ấy đi làm quen công ty!" Hình Từ Dương xoa tay, tính toán phát huy sức quyến rũ đàn ông thật tốt, bắt được một em gái đáng yêu.

"Không phải hiện tại." Thành Uyên hắt cho Hình Từ Dương một chậu nước lạnh: "Hôm qua tôi đã nói qua với cậu, mã hóa có vấn đề, không thể chuyển đến server, cậu phải bắt được Bug mới có thể trở về."

Hình Từ Dương khóc thét: "Mấy trăm vạn mã hóa đó, tôi phải tìm tới khi nào?"

"Ở Paris cậu có nhiều kỹ sư ưu tú như vậy, chuyện này không là vấn đề. Cậu nhất định phải tìm ra Bug, khi nào thì có thể trở về, do năng lực xử lý của cậu quyết định." Thành Uyên nửa điểm cũng không châm chước.

"Mẹ nó, cậu chơi tôi!" Hình Từ Dương phẫn hận không thôi: "hông thì cậu hỏi anh Tín, ví như anh ấy đồng ý, cậu có thể lập tức đáp chuyến bay gần nhất trở về."

"Không được." Anh Tín anh chủ trì hội nghị chat webcam này: "Khi nào cậu làm cho khách hàng đồng ý mới có thể trở về."

"... Aaaa." Về mặt Hình Từ Dương bị phần cúi đầu, tiếp nhận chuyện không thể lập tức về Đài Loan.

Thấy thế, Thành Uyên bất động thanh sắc khẽ dương khóe miệng lên.

Giữ Hình Từ Dương ở lại châu Âu đương nhiên là cố ý, có thể kéo bao lâu sẽ kéo bấy lâu, bởi vì gia hỏa này vừa về, sẽ mang đến cho anh cảm giác chán ghét.

Tuyệt đối muốn cho Hình Từ Dương cách thật xa, anh mới không muốn để cho tên kia thấy Tổ Tổ, một chút cũng không muốn...

Xuyên phá tầng mây, từ trên trời đáp xuống, vừng vàng đứng trên mặt đất.

Bước ra khỏi máy bay, Hình Từ Dương thấy ánh mặt trời ấm áp chói mắt của Đài Loan, anh không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý: "Không cho tôi về, tôi càng phải trở về!"

Những người này lợi dụng công việc ném anh ta ở châu Âu hơn nửa năm, vẫn không ngăn được anh về nước!

Kéo vali hành lý, Hình Từ Dương háng hái đi tới, không có mệt mỏi sau khi ngồi máy bay cả mười giờ nên có.

Hiện tại là tháng mười một, đúng là mùa thu không quá lạnh cũng không quá nóng, thoải mái hợp lòng người, Hình Từ Dương thích thời tiết này của Đài Loan.

Thuận lợi xuất quan, anh vừa đi vừa lấy điện thoại ra, mở LINE của nhóm, gửi một câu: Tôi đã trở về, khá khá.

Chỉ thấy số người online nhanh chóng gia tăng, mỗi người xem xong đều để lại một chữ "Nha" lạnh lùng.

Hình Từ Dương nhìn danh sách, phát hiện thiếu đi một người, lại chính là Thành Uyên.

"Hà." Thành Uyên nhất định lại coi như không thấy anh, người này vô tình như vậy, may mà anh đã quen Thành Uyên xa cách, nói không chừng anh ta đang bận viết chương trình, tạm thời không nên đụng vào anh ta: "Hiện tại thôi... Đi đâu?"

Hôm nay Hình Từ Dương không cần đến công ty, nhưng Hình Từ Dương không muốn về nhà nghỉ ngơi, tâm tình anh đang rất tốt, quyết định đến công ty một chuyến, tuyên cáo sự tồn tại của mình.

Bắt xe taxi, báo địa chỉ công ty, Hình Từ Dương tinh thần phấn chấn, lâu như vậy không trở về, nhất định công ty có rất nhiều máu mới đi? Nghe nói nhiều nhân viên nữ đáng yêu? Thừa dịp mấy em vẫn chưa hư hỏng, phải chơi đùa một chút!

Trải qua một giờ đường xe, rốt cuộc anh trở lại Công Ty Khoa Kỹ Mặc Kỳ gần một năm chưa vào.

Hình Từ Dương trả tiền xuống xe xong, đứng ở trước cửa lớn, anh vẫn chưa lập tức đi vào công ty, mà nâng đồng hồ lên, nhìn nhìn thời gian, mười một giờ sáng.

Anh lập tức chuyển hướng cửa hàng tiện lợi, Hình Từ Dương nhớ rõ nơi đó có cô bé xinh đẹp đáng yêu, vẫn còn là sinh viên, là tiểu mỹ nữ, lúc này vừa vặn là thời gian đi làm của cô.

Năm phút đồng hồ sau, Hình Từ Dương bụng lý coffee của cửa hàng tiện lợi, vẻ mặt hạnh phúc thõn dài: "Vẫn là Đài Loan tốt nhất, ngay cả cà phê của cửa hàng tiện lợi uống cũng rất ngon, nhân viên cửa hàng vừa đáng yêu..." Hoàn toàn đắm chìm trong khuôn mặt đỏ bừng của nữ sinh nọ.

Anh mang theo tâm tình tốt, bước vào đại sảnh khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ: "Hình quản lý, cậu trở lại." Bảo an lập tức nhận ra khuôn mặt hoa đào kia của Hình Từ Dương.

"Đúng vậy, chú Lý, tôi tới công ty nhìn xem." Chào một tiếng, Hình Từ Dương anh đi thang máy, đi tới phòng nhân sự.

Anh ấn thang máy lầu 10, thang máy chậm rãi đi lên, dừng lại ở lầu 4.

Bốn nhân viên nữ đang muốn bước vào thang máy, có ba gương mặt lạ hoắc, trong đó người lớn tuổi nhất kia là cán bộ kỳ cựu, thấy Hình Từ Dương lộ ra biểu tình kinh ngạc: "Ai, sao cậu trở lại?"

"Hi, Lisa, đã lâu không gặp." Coi như không thấy sự kinh ngạc cộng khinh bỉ của Lisa, Hình Từ Dương duy trì tác phong nhanh nhẹn tao nhã tư thái quý công tử.

"Hôm nay cậu tới công ty làm gì? Không phải sáng nay mới về chứ?"

Lisa mới mặc kệ Hình Từ Dương ra vẻ thân sĩ, cô tròn trĩnh mắt, dẫn ba nhân viên nữ mới bước vào thang máy.

Không đợi Hình Từ Dương trả lời, cô trực tiếp quay đầu nói với ba nữ nhân viên: "Vị này chính là quản lý nhân sự Hình Từ Dương, anh đi công tác gần một năm, người phụ trách bộ phận, cũng là một trong người sáng lập công ty chúng ta, Nhưng mấy đứa chỉ cần lễ độ với cậu ta bên ngoài thôi, còn có nhất định phải nhớ kỹ - - lời cậu ta nói một chữ cũng không được tin."

"Lisa, làm gì như vậy?" Hình Từ Dương cười khò, sao vừa gặp được người mới đáng yêu, bên cạnh liền có cốp mẹ bảo vệ con.

"Ủy khuất như vậy? Được rồi, tôi cho cậu một cơ hội." Đôi mắt to sáng ngời của Lisa trừng mắt Hình Từ Dương: "Cậu muốn nói gì với nữ nhân viên mới?"

"Uh`m..." Hình Từ Dương thật sự suy nghĩ, lại nhìn ba nữ nhân viên mới như thỏ nhỏ, mở miệng: "Mấy em làm ở bộ phận nào? Năm nay bao tuổi? Nghỉ ngơi ở đâu? Có bạn trai hay không? Tan tầm muốn cùng ăn một bữa cơm với tôi hay không?" Một dãy câu hỏi không bình thường liên tiếp xuất hiện.

"Xem đi." Lisa mở lớn mắt, quay đầu nói: "Đối với mấy cô bé đáng yêu cậu ta đều dùng thái độ như vậy, lươn lẹo muốn chết, cho nên nói, ngoài chuyện công việc ra, những chuyện khác thì cứ vào tai trái ra tai phải."

"Rõ ràng tôi rất thật a..." Muốn nói chuyện với nhân viên mới, kết giao bạn bè.

Đình - - thang máy đến lầu 9, Lisa cũng chưa cho Hình Từ Dương cơ hội sửa lại ấn sai, dẫn ba người ra thang máy: "Đi tới, Tổ ý không có ở đây, trong lúc họp mấy đứa phải chú ý vài điểm..." Cô không ngại phiền toái dằn dò nhân viên, cũng không thèm nhìn liếc mắt tới Hình Từ Dương một cái.

Cửa thang máy vô tình khép lại trước mắt anh, Hình Từ Dương cũng không có cảm giác gì, bởi vì... Tầm mắt nhìn một hướng khác, nơi đó có một nhân viên tiến vào tư liệu trong tay rơi xuống, anh mỉm cười, khom người nhặt lên.

"Đợi một chút có thể mượn có đưa tài liệu để gặp mặt rồi." Đây là thiên ý.

Đình - - thang máy đến lầu 10, cũng chỉ mất vài giây, anh đã mở hồ xem qua tài liệu trong tay, nhũn mảy nhìn phần kế hoạch hoàn mỹ này.

"Thật tốt." Biểu tình không đứng đắn vừa rồi lui đi, chỉ còn lại suy nghĩ sâu xa.

Nhìn phần tên người làm kế hoạch ở dưới - - Diệp Tổ Kỳ, là tên lạ, cũng là nhân viên nữ mới vào sao?

"Phòng kế hoạch có người mới mạnh như vậy, rất cẩn thận." Anh nhìn không được tò mò nhân viên mới này là người phương nào, rất nhiều chi tiết mà nhân viên thâm niên của bộ phận kế hoạch cũng không nhất định có thể nghĩ đến, nhưng cô lại nghĩ tới, mà còn cực kỳ hoàn thiện, không giống như là người mới không có kinh nghiệm.

Vừa nghĩ vừa trở lại bộ phận nhân sự, Hình Từ Dương theo thường lệ nói chuyện phiếm với nhân viên lâu ngày không gặp, nhưng anh không có trò chuyện lâu, liền bước vào văn phòng.

Mở máy tính trên bàn ra, dung mật mã của mình đăng nhập vào hệ thống nhân sự công ty, tra thông tin về Diệp Tổ Kỳ, trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt mang hơi thở thanh xuân, Hình Từ Dương vừa thấy liền nhận ra cô.

"Ai, cô không phải là sinh viên làm part-time ở nhà hàng tôm hùm kia sao?" Anh đã cho cô danh thiếp, muốn cô tới Mặc Kỳ, kết quả cô thật sự đến đây!

Hình Từ Dương không ngừng cười, cảm thấy anh nên đi gặp cô nhóc đã từng rất có hảo cảm, đáng tiếc không thể kéo dài duyên phận với cô gái nhỏ, bây giờ anh quay lại, nói không chừng còn có thể tạo ra một đoạn tình cảm văn phòng lưu luyến.

Nghĩ đến liền muốn làm, anh lập tức đi tới phòng họp lầu 9 đưa tài liệu, giống như không lưu tâm hỏi han: "Tôi nhặt được tài liệu ở thang máy, liền đưa tới, tôi có xem một chút, kế hoạch rất được, là nhân viên mới làm sao?"

"Cậu chỉ đơn thuần là trả tài liệu thôi sao? Như thế nào, đồ ăn của cậu đúng không?" Lisa liền mất nhìn thấu ý không ở trong lời của người này, cô một tay đoạt lấy tài liệu trong tay anh, ngữ điệu cười nhạo nói: "Đáng tiếc cậu không có cơ hội nhìn thấy cô ấy, hôm nay cô ấy xin phép, càng đáng tiếc chính là cậu vĩnh viễn không có cơ hội - - hôm nay cô ấy đi hẹn hò, buổi sáng có người thấy cô ấy đi cùng một người đàn ông rất đẹp trai." Trên xe còn có một nam một nữ nữa... Cô cũng sẽ không nói cho tên đàn ông gặp ai cũng này biết. Cô đương nhiên muốn bảo vệ nhân viên nữ phòng mình rồi.

"Cái gì!" Sét đánh ngang tai, Hình Từ Dương không thể tin được trùng mắt to, anh cứ như vậy bị mất cơ hội.

Không để ý Lisa cười mỉa, anh uể oải trở lại văn phòng, ngồi ở trên ghế nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, anh hí hí mắt, cầm điện thoại ra, phát hiện Thành Uyên kia cũng chưa thém đọc tin nhắn của anh, cực kỳ khó chịu lập tức gọi điện thoại âm ỉ: "A Uyên, tôi về Đài Bắc rồi, tâm tình tôi rất không tốt, một em gái tôi có hảo cảm đi hẹn hò với người khác, cậu có phải là anh em hay không? Là anh em thì bây giờ đi uống với tôi hai chén."

"Hiện tại không được." Thành Uyên trầm thấp cự tuyệt.

"Vì sao?"

"Tôi đang hẹn hò."

Hình Từ Dương há to mồm, vốn không dám tin, rồi sau đó là vẻ mặt bị tổn thương.

Cô gái anh thích đi hẹn hò với người khác anh còn chưa bị tổn thương, nhưng chuyện Thành Uyên đi hẹn hò lại làm anh bị trọng thương trọng thương rồi!

Người này giấu diếm cũng thật kỹ, đi hẹn hò với con gái, cư nhiên không nói cho anh biết!

Chương 7

Thành Uyên ngồi ở trên ghế lái, trên tai đeo tai nghe bluetooth, tay thon dài nắm tay lái, vừng vàng lái xe trên đường cao tốc, hoàn toàn không nhìn ra anh đang đi tới tốc độ trên 100km/h.

"Cậu đi hẹn hò? Với ai? Là anh em thì nói rõ ràng cho tôi!"

Bên tai truyền đến giọng kích động kêu to của Hình Từ Dương, Thành Uyên hoàn toàn không để ý, hai mắt nhìn qua kính chiếu hậu, nhanh chóng nhìn thoáng qua hai cô gái ngồi phía sau.

Một người là Ôn Hân Đồng, người còn lại là Diệp Tố Kỳ, hai người bọn họ vẫn đang nói chuyện phiếm, Ôn Hân Đồng oán giận ông chủ Lâm Hải Đường không phải người, mãi đến khi anh nói câu 'đang đi hẹn hò' kia, các cô nháy mắt đều không lên tiếng.

Ôn Hân Đồng lộ ra nụ cười cân nhắc, nhìn Thành Uyên, lại nhìn nhìn Diệp Tố Kỳ bên cạnh, sau đó gợn ngón cái với Thành Uyên.

Thành Uyên rất nhanh thu hồi tầm mắt, nói với Hình Từ Dương qua tai nghe Bluetooth, nói một câu đơn giản: "Tôi đang lái xe, trở về rồi hãy nói." Sau đó liền cúp máy.

Nhưng mà anh cúp điện thoại, không khí trên xe cũng không có bởi vậy mà khôi phục, giọng Diệp Tố Kỳ không vang lên nữa.

Thành Uyên nhin không được nhui mày, có phải anh nói bây rồi hay không? Nhưng lần gặp mặt này mục đích chính là gạt Ôn Hân Đồng, cô vẫn cho là hôm nay chỉ đơn thuần muốn chúc mừng Diệp Tố Kỳ qua ba tháng thử việc, mà sự xuất hiện của anh là vì muốn thân cận Diệp Tố Kỳ, đương nhiên chỉ có thể nói là đi hẹn hò, anh thật sự không phải cố ý muốn quấy nhiễu Diệp Tố Kỳ, cô... Có tức giận hay không?

"Phía trước là trạm nghỉ, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi. Đi vệ sinh, mua chai nước rồi lên đường, như thế nào?"

Diệp Vĩnh Kỳ trên chỗ phó lái phá trầm mặc, đề nghị nói: "Được, nghỉ ngơi một chút." Ôn Hân Đồng mím môi cười, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài của sổ xe, Diệp Tố Kỳ chỉ lộ ra vành tai màu đỏ, nhìn chằm chằm Diệp Vĩnh Kỳ.

Tâm Diệp Vĩnh Kỳ nháy mắt nhảy bùm bụp, nhưng anh còn chưa bày tỏ gì mà, Ôn Hân Đồng liền thay đổi tầm mắt, nhìn về phía Thành Uyên chỗ lái.

"Thành Uyên, lần đầu tiên đi tới một chỗ xa như vậy với cậu đấy, kỹ thuật lái xe của cậu tốt như vậy, cũng so được với Hải Đường rồi đấy. Cậu luyện như thế nào? Tôi cảm thấy người đàn ông có kỹ thuật lái xe tốt là đẹp trai nhất, Tố Tố, em nói xem có đúng hay không?" Ôn Hân Đồng lập tức đặt tiêu điểm lên trên hai người này.

Sáng nay ra cửa, nghe thấy Hải Đường phải ra sân bay đi công tác với ông chủ, cô không nghĩ đến, nhưng Hải Đường khuyên can cô.

"Cậu có biết vì chỉ có ba cô gái chúng ta với anh trai Tố ý, tình cảnh có phần xấu hổ, Tố Tố đi tìm Thành Uyên bởi anh trai con bé không? Đây chính là cơ hội tốt xem kịch vui kiêm tác hợp bọn họ, tớ phải đi công tác không thể bỏ, cho nên cậu nhất định phải giúp tớ nhìn hai người bọn họ, cho bọn họ cơ hội bồi dưỡng cảm tình, có biết hay không!"

Lời này vừa nói ra, Ôn Hân Đồng bát quái đã bị Lâm Hải Đường dẫn đến đây, vì thế liền thay đổi chủ ý cùng đi theo, ai kêu cô vẫn cảm thấy Tố Tố và Thành Uyên không có cùng một chỗ cực kỳ đáng tiếc.

"Ách." Đột nhiên bị Ôn Hân Đồng điểm danh, Diệp Tố Kỳ ngáy người, cô đột nhiên quay đầu, chống lại ánh mắt Thành Uyên quét tới qua kính chiếu hậu.

"... Uh'm, uh'm a." Cô nhanh chóng cúi đầu, nói hối hận lần thứ 113 vì nghe theo lời chị Hải Đường, mời Thành Uyên tới giúp đỡ.

Sao cô có thể trách Thành Uyên nói với bạn anh rằng anh đang đi hẹn hò chứ? Ngay từ đầu tìm Thành Uyên giúp đỡ, chính cô mời Thành Uyên hẹn hò với cô, tuy sau đó có nói rõ với anh rằng chuyện này chỉ để tạo cơ hội cho anh trai và chị Hân Đồng, nhưng về sau ngẫm lại, cô vẫn cực kỳ thẹn thùng.

Sao lại thế này? Rõ ràng bề ngoài Thành Uyên không phải loại hình cô thích, vì sao cô lại cảm thấy anh càng ngày càng đẹp trai anh tuấn? Chuyện này thật sự tồi tệ...

Trong xe lưu chuyển bầu không khí ái muội, Diệp Vĩnh Kỳ có phần không rõ cảm xúc, anh cũng muốn có bầu không khí như vậy với Ôn Hân Đồng!

"Ai, phía trước có nói rõ." Diệp Vĩnh Kỳ quyết định tạo cảm giác tồn tại, vẫn cứ phả em gái và Thành Uyên: "Đừng nhìn phía sau nữa, phía sau không có xe."

Nơi nghỉ ngơi to như vậy, bãi đỗ xe chật ních xe lớn nhỏ không đều, một nhóm bốn người xuống xe, nối đuôi nhau đi vào, đi giải quyết nhu cầu sinh lý

trước.

"Tổ Tổ, chúng ta đi - -" ra khỏi nhà vệ sinh, Ôn Hân Đồng thấy toàn là cửa hàng, có bày bán những đồ vật nhỏ, đã muốn tìm Diệp Tổ Kỳ cùng đi dạo chung.

Nhưng lúc này Diệp Vĩnh Kỳ liếc mắt ra hiệu với cô, cô kinh ngạc không có lên tiếng.

"Tiểu Đồng, tôi nghe Tổ Tổ nói chị có hiểu biết về máy móc, đối xe cũng hiểu biết nhiều, muốn lái xe lên núi, tôi muốn thừa dịp kiểm tra xem xe có vấn đề không, có thể giúp đỡ chứ?" Diệp Vĩnh Kỳ cười nói, sau đó chuyển tầm mắt về phía Thành Uyên, lại nhìn hướng Diệp Tổ Kỳ.

Ôn Hân Đồng liền biết, hai mắt lập tức phát sáng, cảm thấy Diệp Vĩnh Kỳ này làm anh trai đích thực là rất có ánh mắt!

"Được đó, xe của tôi đều do chính mình bảo dưỡng."

Vì thế, hai người lấy có muốn đi bãi đỗ xe xem xe, còn lại hai người Thành Uyên cùng với Diệp Tổ Kỳ.

"Anh trai em rõ là..." Thành Uyên nhìn Diệp Vĩnh Kỳ rời đi cũng không quay đầu lại, cái gì cũng nói không nên lời.

Vừa rời ánh mắt Diệp Vĩnh Kỳ bay tới chỗ anh, Thành Uyên rất rõ ràng nó có ý tứ gì, mấy hôm trước người anh này thảo luận lộ trình đi chơi với anh có nói qua, cố gắng dẫn Tổ Tổ đi, để cho anh và Ôn Hân Đồng có không gian ở riêng - - anh thật không biết Diệp Vĩnh Kỳ tin tưởng tính tình anh, hay nên nói Diệp Vĩnh Kỳ gặp sắc quên em gái.

"Anh ấy thật sự rất thích chị Tiểu Đồng." Nhìn anh trai dùng sự khôi hài của anh ấy chọc chị Tiểu Đồng cười ha ha, Diệp Tổ Kỳ cũng không tự giác cười theo, điều này đại biểu hai người bọn họ tiền triển cũng không tệ lắm phải không?

"Tổ Tổ." Thành Uyên đứng ở bên cạnh cô.

"Uhm?" Diệp Tổ Kỳ nhìn chuyên chú trên người anh trai và Ôn Hân Đồng, vẫn chưa chú ý tới ánh mắt của anh, khi cô hỏi đầu, lại đắm chìm vào cặp mắt thâm thúy của Thành Uyên lần nữa, cô giống như bị hút vào, không thể động đậy, hai mắt không thể rời khỏi khuôn mặt anh.

"Vừa rồi không phải anh cố ý nói anh đang đi hẹn hò, bởi vì tiểu Đồng cũng ở trên xe, anh không có lựa chọn nào khác mới nói như vậy, em đừng giận anh." Giọng Thành Uyên thành khẩn, mang theo cảm giác người thành thật, lại cứ treo trên khuôn mặt tùy tiện ngoắc ngoắc tay là có vô số nữ sinh chạy tới, cho cảm giác hoàn toàn tương phản.

Diệp Tổ Kỳ cảm thấy Thành Uyên như vậy cực kỳ đáng yêu.

"Em không có giận, là em nhờ anh giúp đỡ, mà ngay từ đầu chính em đã nói là đi hẹn hò mà..."

Uhm? Sao cô ấy có thể nói chuyện như vậy nhỉ, trong giọng nói mang theo mùi vị nũng nịu.

Đã mấy tháng rồi Thành Uyên không nhìn thấy Diệp Tổ Kỳ, cảm thấy cô gái nhỏ thay đổi thật nhiều, nhất là sau khi đi vào xã hội, khí chất cả người Diệp Tổ Kỳ đều đã thay đổi, ngũ quan vốn xinh đẹp tươi trẻ có tự tin và thêm vào cảm giác thành tựu, trở nên xinh đẹp động lòng người hơn, cô gái như vậy làm sao có thể không hấp dẫn người khác chứ?

Nhưng Hình Tử Dương trở lại, vốn tên kia đã có hứng thú với Tổ Tổ, là anh cường bạo chặt đứt duyên phận bọn họ, hiện tại anh nên ngăn cản như thế nào?

Thành Uyên đột nhiên phiền não, cảm thấy làm như vậy cực kỳ tiện, rõ ràng anh đã nói chỉ cần có thể làm bạn bè với Tổ Tổ thì đã thỏa mãn rồi.

"Này, hai đứa ở chỗ này làm gì đấy?" Ở bãi đỗ xe, Ôn Hân Đồng lớn tiếng gọi bọn họ.

Thành Uyên và Diệp Tổ Kỳ cùng quay đầu, bầu không khí xấu hổ vừa rồi nháy mắt bị đánh tan.

"Còn không mau đi mua đồ uống, đừng chần chừ thiếp thiếp ở đây nữa. Thuận tiện mua đồ ăn!" Ôn Hân Đồng đưa tay lên miệng làm loa.

Thành Uyên ngẩng đầu, bầu trời xanh nhạt, không có đám mây trắng nào, không khí hơi lạnh, anh thở sâu, bình phục tâm tình của mình.

"Tổ Tổ, chúng ta đi mua một ít đồ uống." Thành Uyên cúi đầu nói với Diệp Tổ Kỳ, ánh mắt tinh táo, không khác gì bình thường.

"Uhm, được." Diệp Tổ Kỳ và Thành Uyên cùng đi mua.

Hai người vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần, tâm tình Diệp Tổ Kỳ rất nhanh bình phục lại, nhưng cách xa như thế, cô còn nghe thấy chị Tiểu Đồng ở sau người, dùng ngữ điệu tán thưởng nhỏ giọng nói - -

"Bọn họ rất xứng đôi đúng không?"

Cô quay đầu ném cho chị Tiểu Đồng một ánh mắt ảo não, thấy lão anh nhà mình đứng ở bên cạnh chị Tiểu Đồng, nhếch miệng cười với cô, khoảng cách giữa hai người còn gần hơn cô với Thành Uyên.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Tổ Kỳ không khỏi có chút chột dạ, dù sao sau khi cô sống lại đã hứa sẽ không lừa gạt bạn bè, nhưng cô lại lừa gạt chị Tiểu Đồng, mặc dù là vì hạnh phúc anh trai, cô vẫn cảm thấy cực kỳ áy náy...

"Tiểu Đồng không bài xích ở cùng một chỗ với anh trai em." Thành Uyên nhìn ra tâm tình của cô thay đổi, nói ra quan sát của mình.

Hai người quay đầu lại, thấy Ôn Hán Đồng và Diệp Vĩnh Kỳ đang cùng nâng nắp động cơ lên, cùng kiểm tra xe.

Hình ảnh kia phi thường hài hòa, cho thấy bọn họ ở chung rất khá, lúc này lo lắng bất an trong lòng Diệp Tổ Kỳ mới từ từ biến mất, khỏe miệng nhin không được giờ lên.

Thật tốt quá, chị Tiểu Đồng không hề chán ghét anh trai, vậy chứng tỏ anh trai cực kỳ có cơ hội.

"Chúng ta đi dạo chút đi, ít nhất cũng phải cho anh ấy mười phút, không thì nhất định anh ấy sẽ ghét bỏ em không cho anh ấy cơ hội biểu hiện." Diệp Tổ Kỳ quay đầu nói với Thành Uyên.

Thành Uyên có chút kinh ngạc, vì cô chủ động mà anh cảm thấy thụ sủng nhược kinh, biểu tình trong nháy mắt trở nên ôn nhu, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng bao hàm sủng nịch: "Uhm, được."

Ánh mắt đó khiến Diệp Tổ Kỳ đỏ mặt, cô xoay mặt đi, nói một câu: "Vừa rồi em thấy có trứng cuộn chị Tiểu Đồng thích ăn, em đi mua." Rồi cứ thế bỏ chạy.

Tâm trạng Thành Uyên rất tốt đi theo phía sau cô.

Xung quanh rất nhiều chỗ nghỉ, Diệp Tổ Kỳ lưu luyến dừng trước những quán hàng rong, có đôi khi ngay chính cô đều đã không hiểu bị đẩy đến đâu, nhưng mỗi lần cô quay đầu, đều có thể nhìn thấy bóng dáng Thành Uyên cao lớn đứng cách đó không xa.

Cảm giác đầy cực kỳ an tâm, trước nay chưa từng có.

Thành Uyên thích mình đã cực kỳ rõ ràng, nhưng cô? Muốn tiếp tục làm bộ như chưa từng vì anh mà động tâm, có thể ra vẻ không hiểu sự ôn nhu và bao dung của anh bao lâu?

Cô thờ dài, vỗ vỗ mặt mình, đứng trước tủ lạnh của cửa hàng, mặt kính thủy tinh phản quang để cho cô nhìn thấy Thành Uyên đứng sau lưng cô cách đó không xa, anh luôn như vậy, đứng bên cạnh cô yên lặng bảo vệ cô, cũng không khiến cô áp lực.

Nghĩ tới đây, lòng của cô không khỏi cảm thấy có chút ngọt, lại cũng có chút đau lòng.

Cô mở cửa tủ lạnh ra, cầm đồ uống anh trai và chị Tiểu Đồng thích uống, cầm một chai nước cho Thành Uyên, những lần trước liên hoan cô chú ý thấy Thành Uyên không uống đồ uống, chỉ uống nước.

Nhìn cửa thủy tinh khép lại, Diệp Tổ Kỳ vốn định nhìn bóng dáng Thành Uyên trên cửa thủy tinh lần nữa, không đoán được cô lại gặp người đàn ông cho dù hóa thành tro bụi cô cũng nhận ra - -

Thượng Trình? Sao anh ta lại ở chỗ này!

Cô hoảng hốt đánh rơi đồ uống và nước khoáng trên tay, quay đầu, Thành Uyên thấy tình huống bên này không ổn liền chạy ngay tới hỏi thăm.

"Có khỏe không? Không nện vào chân chứ?" Thành Uyên nhíu mày hỏi.

Thượng Trình? Diệp Tổ Kỳ nhìn chung quanh, nhưng không có thấy khuôn mặt không có ý tốt của Thượng Trình trong đám người nhất định là cô suy nghĩ nhiều quá, xuất hiện ảo giác, một người đã hai năm không có gặp mặt, không có liên lạc, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, mà chỗ này còn xa như vậy? Không có khả năng.

"Thân bình quá tron không cảm tốt, em không sao." Diệp Tổ Kỳ nhìn người đàn ông đang lấy chai nước cho cô trước mắt, anh mới là chân thật, nhất thời an tâm, bất an vừa rồi trong lòng khi thấy Thượng Trình cũng từ xóa đi.

Cô sẽ không tái phạm lỗi lầm kiếp trước, sẽ không có bất cứ liên quan gì với Thượng Trình, đó là ảo ảnh, chỉ là cô nhìn lầm thôi.

Nhất định là như vậy, không sai.

Trải qua bốn giờ đi xe, một nhóm bốn người cuối cùng đến nơi, một ngôi làng du lịch trên núi rất có nổi tiếng. (liên hoan qua ba tháng thử việc thôi mà, lương cả ba tháng có đủ chi k vậy???)

Tuy thứ sáu là ngày đi làm, nhưng hôm nay trong khu rừng có không ít khách du lịch gia đình cùng với công ty, nhà gỗ nhỏ đều đông kín.

Mùa thu ánh nắng ấm áp rơi trên mặt cỏ cùng với trên cây phong, có thể do thời tiết năm nay không đủ lạnh, lá phong chưa bị nhuộm đỏ, ngược lại là một mảnh sắc vàng, trông rất đẹp mắt.

Diệp Vĩnh Kỳ thuê ngôi nhà gỗ nhỏ tổng cộng có ba căn phòng, trên dưới tổng cộng hai phòng tắm, lầu hai không gian lớn nhất, phong cảnh tốt nhất kia chính là phòng ngủ cho Diệp Tổ Kỳ và Tiểu Đồng, hai người đàn ông cũng không có yêu cầu gì quá lớn đối với phòng ngủ, còn lại hai gian một người một gian tùy ý lựa chọn.

Giữa trưa bốn người ăn cơm đơn giản, trở lại nhà gỗ nhỏ ngủ trưa, đại khái bốn giờ chiều, viên khu đưa thịt cùng với rau dưa cho tiệc nướng buổi tối, tất cả dụng cụ nướng cũng đều chuẩn bị tốt, bốn người ở đình viện trước cửa nhà gỗ nhỏ chuẩn bị cho tiệc nướng.

"Oa, xem ra bữa tối sẽ cực kỳ phong phú nha, đây có phải cái lò không? Tôi là người thành phố, không có kinh nghiệm mới mẻ như vậy." Ôn Hân Đồng chưa từng ăn thịt nướng ngoài trời hứng thú mui phần nói.

Diệp Tổ Kỳ đang xiên thịt với rau xanh nghe vậy ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người anh trai và Thành Uyên đều bận rộn đến ướt đầm mồ hôi, bọn họ đang bê đồng tảng đá, gạch, làm ra một cái lò, sau đó cho than vào đốt lửa cháy lên, cho toàn bộ gà cùng với khoai lang bọc trong giấy bạc vào, rồi đập tắt lửa, để cho nhiệt độ lò than nướng chín.

"Hai người lau mồ hôi đi, cẩn thận không bị cảm." Diệp Tổ Kỳ có chút đau lòng thúc giục hai người: "Nghỉ ngơi một chút, nguyên liệu nấu ăn còn chưa chuẩn bị xong đâu, năm giờ mới đốt lửa cũng được."

"Em gái tốt của anh thật tri kỷ." Diệp Vĩnh Kỳ nhìn ngón tay không cẩn thận bị dính than bụi, làm bộ muốn bôi vào mặt em gái nhà mình: "Tối, anh trai ôm một chút."

"Anh tránh ra! Bẩn chết đi được!" Diệp Tổ Kỳ thét chói tai né tránh.

Ví như đổi thành bình thường, Diệp Vĩnh Kỳ nhất định sẽ cho với em gái, nhưng hôm nay người trong lòng ở bên cạnh nhìn, cũng không thể để cô ấy thấy mình khi dễ em gái được? Nếu vì vậy mà Ôn Hân Đồng có ấn tượng không tốt với anh thì làm sao bây giờ?

"Anh Vĩnh Kỳ." Thành Uyên cầm cái tay bẩn kia của Diệp Vĩnh Kỳ, trên mặt thật bình tĩnh, thái độ cũng rất cứng rắn.

"Tuy còn chưa bắt đầu mùa đông, thời tiết cũng không lạnh, nhưng thời tiết trên núi biến hóa lớn, cả người chúng ta mới vừa chạy đầy mồ hôi, nhanh vào trong lau đi, rồi hay chơi đùa, nếu sinh bệnh thì lại phiền toái."

Diệp Vĩnh Kỳ kinh ngạc nhìn vẻ mặt đứng đắn của Thành Uyên: "Cũng quen biết một đoạn thời gian, hôm nay mới biết được thì ra cậu có thể nói một câu dài như vậy đó." Nhưng lại ngăn cản anh khi dễ em gái nhà mình, chắc chắn.

Thành Uyên thấy ánh mắt muốn xem diễn kia của Diệp Vĩnh Kỳ, nhất thời có chút lúng túng, thăm mắng sao mình lại như vậy, anh càng ngày càng không khống chế nổi tâm chính mình, vừa nhìn Diệp Tổ Kỳ bị anh trai khi dễ cũng không có thể chịu...

"Em không phải cảm thấy." Thành Uyên ngượng ngùng buông tay Diệp Vĩnh Kỳ: "Em đi lấy áo khoác."

"Ha ha ha ha." Diệp Vĩnh Kỳ không khách khí cười to: "Người trẻ tuổi thật sự là quá dịu dàng rồi."

"Cậu rất xấu đó!" Ôn Hân Đồng muốn nghiêm mặt chỉ trích, nhưng nhin không được cũng cười.

Chẳng qua rõ ràng bọn họ cười Thành Uyên, Diệp Tổ Kỳ lại cảm thấy cực kỳ quẫn, hành động bảo vệ của Thành Uyên vừa rồi cực kỳ rõ ràng, khiến khuôn mặt cô không khỏi phỉếm hồng.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-2

Chờ cô nâng mắt, liền thấy ánh mắt xem diễn của chị Tiểu Đồng, anh cô cũng nhìn cô, nhưng anh đứng ở vị trí chị Tiểu Đồng không nhìn thấy, bữu môi chớp mắt với cô, muốn cô cái bóng đèn này nhanh nhanh cách xa một chút.

Nhìn xuống kích động muốn trừng mắt, Diệp Tổ Kỳ liếc anh trai một cái, sau đó làm bộ như thẹn thùng, bưng những cái bát này nói: "Em mang thức ăn đi rửa!" Sau đó bỏ chạy, để lại không gian cho anh trai và chị Tiểu Đồng.

Chắc Thành Uyên cũng vậy thôi... Tin tưởng lấy sự thức thời của anh, nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nhất định sẽ lập tức nghĩ biện pháp rời khỏi nơi đó.

Nhà gỗ nhỏ cách đó không xa, có một nơi để cho khách du lịch xử lý nguyên liệu nấu ăn, làng du lịch thuận tiện như vậy, cũng để tăng thêm sức hút với khách du lịch.

Diệp Tổ Kỳ đặt bát trên bồn rửa tay, cũng không vội lấy dầu rửa bát và giẻ rửa bát, ánh mắt nhìn qua khe hở, liền thấy anh cô và chị Tiểu Đồng xâu

thịt thành từng xâu, vừa tán gẫu, mà chị Tiểu Đồng cũng nghiêng mắt nhìn Diệp Vinh Kỳ, thỉnh thoảng bị đùa đến cười lớn tiếng.

Nhìn thấy cảnh này Diệp Tổ Kỳ mặt mày mỉm cười, hơn nữa cô cũng thấy Thành Uyên từ nhà gỗ nhỏ đi tới, mở cửa thấy không khí hai người, anh lại lặng lẽ không tiếng động quay trở về, còn khẽ đóng cửa lại.

Anh trai và chị Tiểu Đồng đều không có phát hiện Thành Uyên, mà biểu tình cứng đờ trên mặt Thành Uyên kia... Cô xem cũng rất muốn cười.

"Phốc xuy." Nhịn không được, Diệp Tổ Kỳ cười ra tiếng.

"Tôi một mực suy nghĩ, rốt cuộc vì gì mà cô gái thích tôi đến không có tự tôn, đột nhiên không quản lấy tôi, thì ra đã ăn chán."

Đột nhiên, phía sau truyền đến giọng nói đùa cợt lại mang theo ác ý.

Tươi cười trên mặt Diệp Tổ Kỳ nhanh chóng biến mất, quay đầu, liền thấy Thượng Trình đứng sau lưng cách cô hai bước đang cười lạnh.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Cô cau mày, hai tay không tự chủ được run rẩy, nhưng cô ở trong lòng cố gắng cố vũ bản thân, cô không cần sợ anh ta, người đàn ông này là kẻ không có cốt khí, chỉ biết nói lời dễ nghe lừa gạt cô, kỳ thật lại là kẻ không làm được gì cả.

"Tôi cũng cực kỳ ngoài ý muốn, vốn cũng phải quay về Đài Bắc, lại ở chỗ nghỉ thấy em còn có Thành Uyên, rõ ràng trước kia khi tôi theo đuổi em còn nói chịu không nổi người đàn ông buồn tẻ lại không thú vị đây, hiện tại nhìn em với anh ta ở cùng một chỗ cũng rất tốt đó, ít nhất khi ở cùng với tôi, em cũng không có vui vẻ như thế."

Thượng Trình nói xong, giãn tái mặt: "Sao em có thể thay lòng đổi dạ nhanh như thế? Rời khỏi tôi, em nên đau lòng muốn chết mới đúng, sao có thể sống tốt như vậy chứ?"

Sau khi ngoài ý muốn thấy Diệp Tổ Kỳ, anh ta quyết định theo dõi bọn họ, trên đường lấy được liên hệ từ bạn bè trong game, hỏi về tình hình gần đây của Diệp Tổ Kỳ, biết cô sau khi đi làm cũng không có thời gian chơi trò chơi, nhưng vẫn bảo trì quan hệ bạn bè tốt với Thành Uyên, hơn một năm trước bọn họ tranh cãi âm ỉ một trận, anh ta ở trong con thình lẹ không cẩn thận tiết lộ khuynh hướng bạo lực của chính mình, lỡ tay đẩy cô một phát, vốn định dựa vào Diệp Tổ Kỳ yêu anh ta muốn chết, chỉ cần lạnh nhạt cô vài ngày, cô sẽ ngoan ngoãn chạy đến trước mặt anh ta, cầu xin của anh ta tha thứ.

Nhưng ra ngoài dự kiến của anh ta chính, Diệp Tổ Kỳ cư nhiên cứ như vậy biến mất, lại từ chối điện thoại của anh ta không tiếp, khi đó anh ta đang ái muội với một cô gái khác, cũng không thêm để ý, rất nhanh quên mất Diệp Tổ Kỳ, chỉ tiếc vẫn chưa có được đêm đầu của Diệp Tổ Kỳ mà thôi, anh ta phát hiện cô không còn ngây ngô thời kì đại học, thêm vài phần hương vị phụ nữ, trở nên đẹp hơn, điều này làm cho anh ta đối với việc không thể có được thân thể của cô cảm thấy khó chịu không ngừng.

"Em có biết một năm qua tôi sống như thế hay không?"

Thượng Trình nhìn cô gái xinh đẹp tươi mát trước mắt, lại nghĩ đến bạn bè nói với anh ta, Diệp Tổ Kỳ vào khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, là nhân viên mới phòng kế hoạch Đại Công Ty, tiền đồ rộng lớn.

Anh ta? Một tên lái xe cả ngày bị bà chủ làm khó, tiền lương ít đến thương cảm, còn hay bị trừ đồng trừ tây, ngay cả bạn gái kết giao trong trò chơi cũng ngại hân không tốt, kiếm được ít, ngay cả tiền thuê nhà cũng trả không được, tháng trước đã chia tay anh ta rồi.

Nếu là Diệp Tổ Kỳ, cô sẽ làm như thế nào?

Một tháng hai người kết giao kia, anh ta chỉ cần để lộ tin tức tháng này anh ta thiếu tiền, Diệp Tổ Kỳ sẽ sẵn sàng bỏ tiền trả phí sinh hoạt cho cả hai người, thậm chí khi anh ta trở về mở balo hoặc túi tiền sẽ thấy Diệp Tổ Kỳ lên bó vào mấy đồng tiền mệnh giá lớn, để cho anh ta làm phí sinh hoạt.

Diệp Tổ Kỳ sẽ không ghét bỏ công việc của anh ta, ngược lại sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp anh ta, nhưng cô gái này lại quyết một lòng rời khỏi anh ta, dựa vào ngực người đàn ông khác.

Nhìn thấy ánh mắt cô nhìn Thành Uyên, Thượng Trình lập tức đã hiểu rõ, cô gái này động tâm.

"Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?" Diệp Tổ Kỳ cảm thấy được người đàn ông này thật sự là cực kỳ buồn cười, anh ta sống như thế nào thì có quan hệ gì với cô?

Thượng Trình chính là như thế này, luôn oán thiên oán địa, chưa bao giờ biết chính anh ta không tốt, cho rằng đều do người khác không hiểu thường thức, mỗi lần tâm tình không tốt đều động tay chân với cô.

"Trước khi vào làng du lịch này đều phải đăng ký, anh vào bằng cách nào? Nếu không phải du khách tốt nhất lập tức rời đi, nếu không tôi gọi người." Cô không muốn lại thấy người đàn ông này, sự xuất hiện của anh ta chỉ biết nhắc nhở cô trước kia chính mình rất cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn.

"Gọi người?" Thượng Trình bật cười, tiếp theo nhanh chóng tiến lên chế trụ Diệp Tổ Kỳ, bắt chéo hai tay cô ra sau lưng, kéo tới bụi cỏ, một tay kia sờ loạn trên người cô.

Diệp Tổ Kỳ sợ hãi: "Anh mau buông! Cứu..."

"Em kêu đi, tôi không ngại cho anh trai em, tiểu Đổng còn có Thành Uyên thấy quá trình tôi có được em - - em đã nói cho tôi, nhớ không?" Thượng Trình dán vào lỗ tai của cô, nói xong lời hạ lưu lại nói: "Hay là em muốn cho Thành Uyên? Đáng tiếc, em không cơ hội rồi!"

Diệp Tổ Kỳ không ngừng vùng vẫy, cô muốn hét chói tai, lại kêu hô không được.

Cô không muốn bị người thấy bộ dáng chính mình hiện tại, Thượng Trình giờ trò đối cô, thậm chí thô lỗ lấy tay nắm cầm của cô, bức cô nhìn việc làm anh ta đang làm đối với cô, nắm cầm cô phát đau.

Nước mắt không ngừng rơi, Diệp Tổ Kỳ nội tâm cầu nguyện ai có thể tới cứu cô, nếu không lấy trình độ ti tiện của Thượng Trình, ngày sau nhất định sẽ bởi vì chuyện này mà dây dưa với cô... Lại bị Thượng Trình nắm lòng bàn tay, mặc anh ta cần ta cứ lấy, cô tình nguyện đi tìm chết!

Ngay khi cô rơi vào tuyệt vọng, động tác Thượng Trình đột nhiên ngừng lại, cũng buông lỏng chế trụ tay cô ra, biểu tình trên mặt trở nên thông khổ.

Một giây sau, Diệp Tổ Kỳ thấy Thành Uyên thần sắc tức giận, giống như Tu La, nhìn thấy biểu tình anh hung ác muốn ăn thịt người, nhưng cô lại cảm thấy rất an tâm.

"Thành, Thành Uyên..." Cô nhất thời khóc không thành tiếng: "Cứu em..."

Thành Uyên nói cái gì đều không có nói, anh trực tiếp một quyền đánh vào mặt Thượng Trình, lực tay rất nặng, Thượng Trình lập tức bị đánh rớt mấy chiếc răng.

"A!" Thượng Trình bụm mặt, bị thương kêu rống: "Mày dám đánh tao? Thành Uyên mày - -"

"Đánh mày thì thế nào?" Thành Uyên đi từng bước một về phía Thượng Trình: "Tao còn muốn đánh mày đến mẹ mày cũng không nhận ra."

"Mày trút giận cho cô ta? Mày có viết cô ta là mặt hàng gì không?" Thượng Trình khinh miệt chỉ chỉ Diệp Tổ Kỳ: "Lần đầu tiên gặp mặt, cô ta mặc cho tao ôm ấp, mặc cho tao hôn, vừa rồi cô ta cắn bản không kêu người, nói không chừng chính là đang chờ mong, nhớ ngày đó lần đầu tiên cô ta đến chỗ tao ở, liền giúp tao..." Thành Uyên chưa cho Thượng Trình cơ hội nói xong, một quyền đánh vào bụng anh ta, đau đến Thượng Trình không đứng thẳng lên được, chỉ có thể ngoan độc trừng mắt Thành Uyên.

"Nếu trong miệng mày không thể nhả ra lời dễ nghe, tốt nhất ngậm miệng, mày lại thử nói ra mấy lời tao không muốn nghe xem."

"Hừ, mày có tư cách gì ra mặt giúp cô ta? Hai người căn bản không kết giao." Thượng Trình sớm từ trong miệng bạn bè biết được hai người này còn đang trong giai đoạn ám muội, cũng không có ở cùng một chỗ.

"Có tư cách hay không cũng không do mày quyết định?" Thành Uyên cười nhạo, về mặt không để ý kia kiến Thượng Trình chịu không nổi, khi anh ta muốn mở miệng phản kích, Thành Uyên tiến về phía trước một bước, dùng giọng nói chỉ anh ta có thể nghe thấy nói ra nói mấy câu, nháy mắt khiến sắc mặt Thượng Trình trắng bệch, tròng lớn mắt.

"Đã hiểu sao? Sự tình hôm nay, tao không muốn nghe thấy có bất luận gì phong thanh truyền ra ngoài, nếu để cho tao nghe thấy bất luận tin tức gì không tốt về Tổ Tổ, cho dù mày ở nơi nào, tao đều có thể đào mày ra, mày có thể thử xem tao có năng lực này hay không." Thành Uyên hoàn toàn không kiêng kỵ biểu hiện ra một mặt tính cách lãnh khốc trong mình: "Hiện tại, tao cho mày ba giây biến mất trước mắt tao."

Thượng Trình không cam lòng, kế hoạch của anh ta, chỉ cần có được Diệp Tổ Kỳ, y theo cá tính tâm cao khí ngạo của cô, tuyệt đối sẽ cực lực giấu diếm, anh ta liền dùng việc này uy hiếp cô tiếp tục kết giao với anh ta, sau đó lại nói mấy lời dễ nghe, còn sợ cô không ngoan ngoãn sao, anh ta lại tiếp tục cuộc sống thoải mái trước kia?

Cho dù không thực hiện được, anh ta còn có thể mặt dày dán lên, chỉ cần đến cửa Công Ty Khoa Kỹ Mặc Kỳ đứng, Diệp Tổ Kỳ nhất định sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Nhưng Thành Uyên vừa rồi nhỏ giọng nói với anh ta, sở dĩ công việc của anh ta không thuận, bị công ty khai trừ, là Lâm Hải Đường ra tay, chỉ vì cho anh ta một cái giáo huấn, mặt khác, Thành Uyên còn nói nếu anh ta tiếp tục quán lấy Diệp Tổ Kỳ, như thế những ảnh chụp và phim nhựa hồ sơ không thể cho ai biết trong máy tính anh ta sẽ bị đưa đến cục cảnh sát, đến lúc đó anh ta sẽ gặp phải vận mệnh ngồi tù.

Da đầu Thượng Trình run lên, Thành Uyên làm sao mà biết những thứ anh ta cất giữ? Anh ta rốt cuộc là ai?

Thành Uyên mới mặc kệ Thượng Trình suy nghĩ cái gì, anh dùng giọng nói trong veo mà lạnh lùng bắt đầu đếm ngược: "Ba."

Vừa nghe, Thượng Trình cũng đã rời đi như chạy trốn.

Sự tình hôm nay anh ta nhất định sẽ tròn trong lòng, những thứ không thể cho ai biết trong máy tính đó không thể bị người khác biết, anh ta không muốn ngồi tù!

Diệp Tổ Kỳ yên lặng ở một bên nhìn hai người đàn ông đứng sòng đôi, cô không có biện pháp ức chế nước mắt mình chảy đầm đìa, toàn thân không ngừng run rẩy.

Thành Uyên tới tìm cô từ bao giờ? Anh thấy, nghe thấy được bao nhiêu? Có phải hay không... Đã nghe thấy được?

Nhục nhả khiến cô xấu hổ vô cùng, Thượng Trình nói mỗi một câu đều giống như dao nhọn, cắt một đường vào miệng vết thương cũ trong lòng cô.

Cô đã từng có bao nhiêu ngốc, bao nhiêu không biết đau lòng chính mình, Thành Uyên đều đã nghe thấy sao? Anh sẽ nghĩ về cô thế nào?

"Tổ Tổ." Giọng Thành Uyên đã không có băng lãnh phần nộ mới vừa rồi đối mặt với Thượng Trình, có vẻ ôn nhu: "Vừa rồi em không có cầu cứu."

Đúng, cô không có kêu.

Diệp Tổ Kỳ từng đọc một câu chuyện, một bé gái bị kẻ bắt cóc lấy dao dí vào sườn, muốn xâm hại cô bé, sau đó bạn trai của cô bé kích động chặt vắn cô bé: "Vì sao em không cầu cứu?"

Trước kia Diệp Tổ Kỳ cũng nghĩ, đúng nha, vì sao không cầu cứu? Nhưng khi chính mình trải qua chuyện đó, cô có thể lý giải suy nghĩ của cô bé đó.

Bởi vì không muốn bắt luận kẻ nào thấy một mặt chết vật không chịu nổi của cô, không muốn anh trai tức giận, tự trách.

Nếu để cho anh trai biết, anh nhất định sẽ cực kỳ tự trách chọn một nơi như vậy, để cho cô chịu ủy khuất, anh trai sẽ tự trách cả đời.

Còn có Thành Uyên, anh sẽ nghĩ gì về cô? Có thể cảm thấy cô dơ bẩn hay không... Nhục nhả khiến Diệp Tổ Kỳ cúi đầu, không dám đón nhận ánh mắt Thành Uyên.

"Em nhất định cực kỳ sợ hãi đi?" Thành Uyên đi tới bên ngoài nhà gỗ nhỏ lại không thấy Diệp Tổ Kỳ, nghĩ cô hẳn là đi xử lý nguyên liệu nấu ăn, nhưng đi tới nơi xử lý nguyên liệu nấu ăn lại chỉ thấy bát muối trên bàn, nội tâm có dự cảm không hay, đi ra ngoài tìm thì nghe thấy chỗ bụi cỏ có động tĩnh, chạy tới chỉ thấy Thượng Trình đang khi dễ cô.

Thấy cô không ngừng vùng vẫy rơi lệ, anh giọng như mất đi lý trí, muốn giết Thượng Trình, nhưng anh áp chế kích thích, anh cho rằng, phương thức để cho một người thông khổ không phải để cho anh chết, mà là để cho anh sống còn thông khổ hơn chết.

Anh sẽ không để cho Thượng Trình dễ chịu, hiện tại thả anh ta chỉ là tạm thời, sau này anh sẽ khiến cho tên kia gặp báo ứng nên có - - nhưng đây là chuyện sau này, hiện tại quan trọng là Diệp Tổ Kỳ.

Cô vừa trải qua chuyện vừa rồi, Thành Uyên không dám tiếp xúc quá gần cô, nghĩ muốn an ủi, lại bởi vì trở ngại ngôn ngữ mà nói không nên lời gì dễ nghe, thật lâu mới cứng nhắc nói: "Không có việc gì, không ai có thể thương tổn em, chuyện này không có ai biết, em không phải sợ." Tôi sẽ bảo hộ em, năm chữ này anh nuốt vào trong lòng.

Anh không biết những lời này nói ra có được không, kỳ thật anh không chỉ muốn nói câu nói kia, thấy cô khóc đến khổ sở như thế, yếu ớt như thế, toàn thân đều phát run, anh rất muốn ôm cô, anh đau lòng kim lòng không đầu đưa tay muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, mà khi đến trước mặt cô thì lại mạnh mẽ dừng lại.

Không thể phủ nhận, Thượng Trình có câu nói rất đúng, bọn họ không có kết giao, ngay cả tư cách ôm cô vào lòng anh cũng không có.

"Không có việc gì, tin tưởng tôi, thật sự không có việc gì rồi."

Sau cùng, anh chỉ nhẹ giọng nói.

Diệp Tổ Kỳ ngẩng đầu nhìn Thành Uyên, vẻ mặt của anh là ôn nhu, anh không có trách cô không cầu cứu, không có xem nhẹ cô, ngược lại ôn nhu vụng về an ủi... anh không có trách cô.

Lý giải điểm này, cô nhào vào trong lòng Thành Uyên, hai tay dùng lực ôm lấy anh, vùi mặt trong ngực anh, lớn tiếng khóc: "Thành Uyên, em rất sợ... Em rất sợ... Em cứ nghĩ em xong đời rồi, cho rằng không có ai tới cứu em... May mà anh đã đến rồi... May mà có anh..."

Dựa vào trong ngực ấm áp, Diệp Tổ Kỳ mới chính thức cảm thấy an toàn, nhưng một giây sau cô liền phát hiện thân hình Thành Uyên bị cô ôm lấy cứng đờ.

Tâm Diệp Tổ Kỳ trầm xuống, cho rằng anh bài xích cô chủ động, nhưng lập tức cũng cảm giác được một đôi tay to ấm áp che trên đầu cô, thấp giọng an ủi: "Tôi ở đây, đừng sợ, tôi ở đây."

Nghe thấy lời này, Diệp Tổ Kỳ khóc đến thảm hại hơn, cũng vô pháp khống chế tâm chính mình.

Cô thật sự thích người đàn ông đối với những người khác băng lãnh, nhưng trước mặt cô luôn luôn ôn nhu vụng về, muốn ở trong ngực tràn ngập cảm giác an toàn của anh một đời.

Diệp Tổ Kỳ buộc chặt hai tay, tùy hứng lại tham lam hấp thu hơi thở của Thành Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thứ năm cuối cùng của tháng mười một, Lễ Tạ Ôn qua đi, nhiệt độ không khí bắt đầu giảm xuống, rất nhanh trung tuần tháng mười hai ngênh đón đợt rét đầu tiên.

Trong nháy mắt, nhiệt độ không khí từ 22 độ hợp lòng người giảm xuống đến 15 độ, mọi người nhao nhao thay trang phục mùa đông, chống đỡ đợt không khí lạnh này.

Vào đêm nhiệt độ không khí lại giảm xuống hai độ, Diệp Tổ Kỳ tăng ca đến bảy giờ mới co rúm bước ra công ty, kéo chặt áo jacket trên người, mới tiếp tục đi về phía trước, chuẩn bị nhờ xe về nhà.

"Tổ Kỳ, chờ một chút!"

Nghe thấy đồng nghiệp gọi cô, cô dừng bước lại quay đầu: "Chuyện gì vậy?"

"Cậu đã quên sao? Quản lý Hình còn đang chờ cậu gửi điện trả lời, cậu giúp anh ấy chỉnh sửa tư liệu nhân sự, anh ấy nói có vấn đề muốn hỏi cậu."

"Ai nha, tớ bận quá nên quên mất gửi điện trả lời anh ấy." Diệp Tổ Kỳ thảo luận với cả tổ đến vừa rồi, cô suy nghĩ nhiều vấn đề quá, hoàn toàn đã quên phải gửi điện trả lời quản lý nhân sự.

Sau khi cô vào Mặc Kỳ, hỏi thăm quản lý Hình Từ Dương một chút, biết anh đi châu Âu mở rộng nghiệp vụ, lúc ấy mới hiểu vì sao anh không tới nhà hàng nữa, thì ra là do xuất ngoại.

Nhắc tới cũng thật khéo, cô vào công ty ba tháng chưa từng đi muộn về sớm, lại cứ ngay khi cô xin phép đi chơi cuối tuần kia, Hình Từ Dương trở lại, nghe nói anh chỉ ở Tổng Công Ty Đài Bắc hai tháng, sau đó bay trở về nước Pháp, tiếp tục kế hoạch chưa hoàn thành.

Mà chờ anh trở lại, Hình Từ Dương thường xuyên nhờ cô hỗ trợ, tuy phòng kế hoạch và bộ phận nhân sự không có liên quan trên nghiệp vụ, nhưng Hình Từ Dương là cán bộ cao tầng, mượn người phòng kế hoạch giúp mình làm chút chuyện cũng cực kỳ bình thường.

Diệp Tổ Kỳ trở lại công ty, người còn không có bước vào văn phòng, đã thấy Hình Từ Dương đứng ở cửa phòng thiết kế, cười nhìn cô.

"Hắc, cô bé, người bạn rộn nha, bạn đến quên trả lời điện thoại của anh đã tan tằm, may mắn em trở lại, nếu không anh thật phải đi điều tra tư liệu của em, tới nhà em tìm em rồi. Tới, giải thích cho anh một chút lý do làm bằng này."

Diệp Tổ Kỳ nhìn trang giấy Hình Từ Dương đưa tới, đó là bảng hạng mục cô sửa lại, cô lấy tờ giấy tới, dùng phương thức rõ ràng dễ hiểu mà thuyết minh.

Hình Từ Dương nghe mà liên tục gật đầu: "Đây quả thật là một phương pháp tốt, vừa xem hiểu ngay, anh cũng chẳng muốn xem những bản tự truyện nhảm chán này. Tổ Tổ, em thật sự là quá thông minh, giúp anh một việc lớn, xử lý tường tận như vậy, thật muốn dẫn em đến Pháp làm thư ký cho anh quá." Anh nói chuyện thoải mái, nhưng trong lời nói lại lộ ra nửa là theo đuôi nửa là thăm dò.

"Những tiền bối trong phòng thư ký còn lợi hại hơn em nhiều, em chỉ có chút thông minh nhỏ thôi." Diệp Tổ Kỳ cười phủ nhận, cũng khéo léo từ chối Hình Từ Dương rồi.

Diệp Tổ Kỳ không phải ngốc, người đàn ông này có hảo cảm đối với cô, đang theo đuôi cô, cô đương nhiên cảm giác được, Hình Từ Dương hài hước, biết逗 người, diện mạo lại anh tuấn sạch sẽ, cũng đích thật là loại hình cô sẽ thích, nhưng đó là trước đây, khi cô còn không có cảm nhận được sự săn sóc ôn nhu của Thành Uyên.

Ngày nào đó, cô chủ động ôm lại Thành Uyên, Thành Uyên cực kỳ thân sĩ, không có nhân cơ hội ăn đậu hủ của cô, đương nhiên cũng không có ôm lại cô, chỉ khẳng khái cung cấp bờ vai mặc cho cô phát tiết khóc lóc, còn giữ bí mật giúp cô. Đến nay, anh trai và chị Tiểu Đồng vẫn không biết trong kỳ nghỉ ba ngày hai đêm kia, cô thiếu chút nữa đã bị Thượng Trình theo đuôi mà đến xâm phạm.

Nói đến anh trai và chị Tiểu Đồng, dưới tình huống cô và Thành Uyên có tâm chế tạo cơ hội cho bọn họ, hai người tán gẫu hợp ý, khi kỳ nghỉ kết thúc, anh trai lấy được phương thức liên lạc của chị Tiểu Đồng, trải qua một tháng quần quít làm phiền, bọn họ rốt cục chính thức kết giao.

Mỗi ngày anh trai đều thông suốt phóng khoáng, tan tằm về nhà ăn bữa tối, lại trốn trở về phòng, thường xuyên có thể nhìn thấy anh và chị Tiểu Đồng gọi điện cho nhau, tuy không cùng chơi game, nhưng ngày nghỉ hai người đều hẹn nhau đi chơi, bồi dưỡng cảm tình.

Diệp Tổ Kỳ thấy trên mặt anh trai treo nụ cười ngây ngô mà kiếp trước chưa từng xuất hiện, cô nghĩ ông trời để cho cô sống lại một lần, chính là hi vọng cô nhìn thấy bộ dáng anh trai hạnh phúc đi?

"Bất em làm công việc không đúng nghiệp vụ, cũng không tăng tiền lương cho em, thật sự xấu hổ. Như vậy đi, anh mời em ăn bữa tối, hôm nay có rảnh không?" Hình Từ Dương là người khéo đưa đẩy, tự nhiên nghe được ra ý chối từ của Diệp Tổ Kỳ, nhưng anh không chết tâm

Lần trước nghĩ làm Diệp Tổ Kỳ có bạn trai, vốn cũng muốn buông tha, nhưng trong lúc vô tình anh nghe thấy nữ đồng sự nói chuyện phiếm, phát hiện cô cũng không có bạn trai, lập tức châm lại hi vọng, lần này anh thật sự muốn kết giao với Diệp Tổ Kỳ.

Diệp Tổ Kỳ nhìn Hình Từ Dương vẫn cười vui vẻ, không có từ bỏ theo đuổi, có chút dờ khóc dờ cười.

Hình Từ Dương là người đàn ông thích trêu chọc phụ nữ, thường xuyên không đứng đắn, đồng kỳ không hề thiếu nữ đồng sự bị anh đùa được mặt hồng tím đập, nhưng gần đây Hình Từ Dương thu liễm, không lung tung trêu đùa nữ nhân viên, thái độ cũng tốt hơn, nhất là khi đối mặt với cô.

Ngay cả tiền bối Lisa từ trước đến nay thích đầu võ mồm với Hình Từ Dương cũng nhìn ra Hình Từ Dương thay đổi, hôm trước mới nghiêm túc nói với cô khi Hình Từ Dương không đứng đắn tuy chán ghét, nhưng kỳ thật anh là một đối tượng tốt, đối với cô lại cực kỳ thiết tình, hi vọng cô có thể suy xét một phen.

"Hôm nay em có hẹn rồi." Đây là sự thật, cô với chị Hải Đường hẹn ăn cơm.

Từ khi anh trai và chị Tiểu Đồng tỏa ra bầu không khí tình yêu, bọn họ thường xuyên ra ngoài ăn bữa tối lãng mạn, nhưng cũng đều thông báo trước, sẽ không để cho cô làm một bàn đồ ăn lại không ai ăn, hôm nay anh trai lại đi hẹn hò, mua bữa tối về cô đơn ăn rồi xem TV, không bằng hẹn chị Hải Đường ra ngoài.

"Hẹn hò sao?" Nghĩ đến khả năng bị người chặt đứt, sắc mặt Hình Từ Dương có chút suy sụp.

"Là cùng một người bạn giống như chị gái, không phải hẹn hò."

Nếu trước đây cô tuyệt đối sẽ từ chối, hung hăng hỏi lại "nắc mớ gì đến anh", nhưng người này là thủ trưởng của cô, cũng là người tốt, cô không hề nghĩ muốn trở mặt.

Hình Từ Dương buông lỏng một hơi, đang muốn không ngừng cố gắng, Diệp Tổ Kỳ lại bổ sung một câu: "Quản lý Hình, thật xấu hổ, em có người trong lòng rồi, cảm ơn anh mời em đến châu Âu với anh, nhưng em không nỡ tới một nơi mà không thể nhìn thấy anh ấy."

Biểu tình Hình Từ Dương cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, thở dài: "Một chút cơ hội em cũng không cho anh sao... Anh biết ý tứ của em rồi."

Đây là cô gái tốt, đáng tiếc rồi.

Cô không sợ công việc của mình sẽ bởi vì cự tuyệt anh mà chịu ảnh hưởng, cũng sẽ không bởi vì thân phận địa vị của anh mà dao động, phải biết rằng Hình Từ Dương anh không chỉ là quản lý nhân sự khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, còn là một trong bảy vị cổ đông sáng lập công ty này, giá trị con người bất phàm.

Ài, tên kia có thể được cô ưu ái cũng thật may mắn!

"Có cơ hội, anh còn muốn nhờ em giúp anh một việc."

"Có vấn đề gì ạ?"

Lại hàn huyên một lúc, hai người nói tạm biệt, rồi xoay người rời đi, giải quyết mọi chuyện trong hòa bình.

Buổi tối ăn bữa tối với Lâm Hải Đường, Diệp Tổ Kỳ chủ động nhắc tới chuyện này.

"Quản lý nhân sự khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, tên là gì? Hình Từ Dương. Nha, anh ta thật sự chính là một phú nhị đại hàng thật giá thật, tổng giám đốc tập đoàn Thiên Văn là ông nội anh ta, anh ta cũng là đứa cháu Hình tổng giám đốc sủng ái nhất. Mà tuy anh ta lỗ mắng, nhưng anh ta chưa từng có scandal tình cảm, lấy phẩm hạnh con cháu phú gia mà nói thì chính là giữ mình trong sạch, còn không cần nhờ sự hỗ trợ trong nhà, tự hành sáng lập khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, là đối tượng không tệ, cự tuyệt đàn ông như vậy thật đáng tiếc."

Nghe Lâm Hải Đường lưu loát nói ra lai lịch Hình Từ Dương như vậy, Diệp Tổ Kỳ trợn mắt há hốc mồm: "Chị Hải Đường, chị điều tra nhà người ta sao?"

"Lần trước em nói với chị trong công ty có người theo đuổi em, chị liền đi điều tra, đương nhiên chị phải biết người đàn ông theo đuổi Tổ Tổ nhà ta là loại người gì chứ, hư hỏng tới trình độ nào, có bí mật không thể cho ai biết hay không." Lâm Hải Đường đương nhiên nói.

"Vậy chị đã điều tra anh trai em chưa?" Diệp Tổ Kỳ không có hứng thú đối với lai lịch Hình Từ Dương, ngược lại nghĩ đến anh trai nhà mình, anh trai muốn theo đuổi chị Tiểu Đồng, chị Hải Đường nhất định cũng phải điều tra đi? Ai kêu tình cảm chị Tiểu Đồng và chị Hải Đường tựa như chị em vậy.

Lâm Hải Đường tạo nhả uống một ngụm canh bí đỏ, sau đó khẽ cười nói: "Nếu anh em có vấn đề, em cho là hiện tại tiểu Đồng sẽ ở nơi nào hả?" Cô làm sao có thể buông lỏng tâm đề chị em tốt kết giao với loại đàn ông không ra gì chứ? "Được rồi, đối với Hình Từ Dương em đã một chút hứng thú cũng không có rồi, chúng ta tới nói chuyện chút đi - - sau hôm ấy, Thành Uyên còn có liên lạc với em không?"

Lâm Hải Đường thấy Diệp Tổ Kỳ không có chút hứng thú nào với một đối tượng tốt như thế kia, cũng rõ ràng, tâm tư đứa nhỏ này, hiện tại thật sự đặt ở trên người Thành Uyên rồi.

"Anh ấy có truyền Line hỏi thăm với em." Ngày đó chuyện đã xảy ra ở làng du lịch, sau khi trở lại Đài Bắc, cô một năm một mười nói với chị Hải Đường, kể cả chuyện cô đã sớm thích Thành Uyên: "Thành Uyên mỗi ngày đều hỏi em OK không OK, có cần anh hỗ trợ gì hay không."

"Em không thấy đáng tiếc sao?" Hải Đường nghe thấy tên gốc Thành Uyên kia lại chỉ truyền line, quả thực muốn cười.

"Chỉ là chữ viết, mà không phải gọi điện thoại cho em, quan tâm em, nếu có thể nghe thấy giọng nói, nhìn thấy người, vậy thì càng tốt rồi."

Nghe thấy chị Hải Đường dùng giọng nói tao nhã giống biên tập viên thời sự mà trên đài nói móc, Diệp Tổ Kỳ không khỏi đỏ mặt, suy nghĩ của cô đều bị chị Hải Đường nói trúng rồi.

Tên gốc Thành Uyên kia, một chút cũng không hiểu được đã xả tùy côn thượng*, ngay từ đầu cũng đã không phải người đàn ông cơ hội, thật thà khiến Diệp Tổ Kỳ phải dờ khóc dờ cười.

* Đả xả tùy côn thượng: Đánh rần bằng côn (gậy cứng), rất khó trúng mà hay bị rần thuận thế quần vào gậy bò lên cắn người. Ý là lợi dụng thời cơ.

"Anh ấy vẫn luôn là người như vậy, không muốn tạo áp lực cho em, anh ấy cực kỳ ôn nhu."

"Oa, đã bắt đầu giúp người ta nói tốt rồi." Hải Đường tám tắc lấy làm kỳ: "Chị nhớ rõ khi em chia tay với người ta, quyết định muốn ở cùng một chỗ với Thượng Trình, cực kỳ chán ghét sự tẻ nhạt với cái tính kiêu ngạo của người ta, một mực oán giận, giống như người ta không có một điểm khiến em lưu luyến, còn nói Thành Uyên quần quít làm phiền khiến em phiền chán... Hiện tại lại khác hoàn toàn nha."

"... Chị, có thể quên em đã từng không hiểu chuyện không?" Diệp Tổ Kỳ đỏ mặt, cảm thấy mất mặt đối với bản thân không biết nhìn người.

"Em đó." Lâm Hải Đường gõ vào đầu Diệp Tổ Kỳ, nửa là giáo huấn, nửa là cổ vũ mà nói: "Nhìn xem chính em trước kia làm cái gì, ngấm lại hiện tại người ta đối với em như thế nào, em cũng không cần khoan dung, Thành Uyên người kia em còn chưa hiểu rõ sao? Trước cậu ấy bị em cự tuyệt, đến bây giờ cũng không biết em sẽ thích cậu ấy, mà cậu ấy lại là loại đoán ông không nghe hiểu ám chỉ, rất nhiều cô gái cả trong game lẫn ngoài đời đều có ý với cậu ấy, nhưng cậu ấy chỉ thích một mình em - - nếu như em thật sự thích người ta, muốn ở bên người ta, vậy thì em phải chủ động một chút."

Diệp Tổ Kỳ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe dạy bảo, một câu cũng không dám cãi, quả thật là do cô một lần lại một lần cự tuyệt Thành Uyên tỏ tình, hiện tại cô thích, cũng không thể yêu cầu xa vời Thành Uyên lại tỏ tình đi? Con người không thể nhận ưu đãi mãi.

"Em sẽ cố gắng." Diệp Tổ Kỳ chỉ có thể nói như vậy thôi.

Còn phải cố gắng như thế nào, chủ động như thế nào, cô thật sự khó xử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-2

Cơm nước xong chuẩn bị về nhà, Lâm Hải Đường đột nhiên nhớ tới một chuyện: "À đúng rồi, nói với em một tiếng, em không cần lo lắng Thượng Trình sẽ lại tìm em phiền toái nữa. Kỳ thật chị cũng không biết sao lại thế này, dù sao anh ta rời khỏi Đài Bắc rồi, bị ba mẹ mang về cho ông bà, giống như đắc tội người nào, phạm vào chuyện lớn, ba mẹ anh ta bán nhà cửa giúp anh ta bồi thường một số tiền lớn, nghe nói anh ta cũng có chút vấn đề tâm lý."

Diệp Tổ Kỳ kinh ngạc cực kỳ: "Chị Hải Đường, không phải vì những việc mà Thượng Trình làm với em mà chị trả thù hấn chứ..."

Nếu là người khác, Diệp Tổ Kỳ có thể sẽ cảm thấy năng lực đối phương hữu hạn, nhưng chị Hải Đường lại khác, cô là giám đốc công ty ngoại thương, quan hệ rộng, việc cô muốn làm căn bản không ai có thể ngăn cản cô.

Lâm Hải Đường mỉm cười: "Em nói cái gì đấy? Em gái chị bị người đàn ông thối nát khi dễ, chị đương nhiên phải làm chút gì, không thì ngum khí này chị sao có thể nuốt xuống? Trước đó quả thật chị có tìm phiền toái cho hắn, nhưng cực kỳ đáng tiếc, lần này chị còn chưa kịp làm cái gì, Thượng Trình đã xảy ra chuyện. Được rồi, em nhanh về nhà đi, chị còn phải về nhà chuẩn bị buổi tối có hội nghị chat webcam."

Mang theo tâm tình vi diệu, Diệp Tổ Kỳ đón xe điện ngầm về nhà, dọc theo đường đi đầu óc cô không ngừng xoay chuyển, nhớ tới Thành Uyên, còn có chuyện chị Hải Đường giúp cô trút giận.

Đời trước, trong lúc cô và Thượng Trình kết giao, không chỉ một lần bị Thượng Trình gia bạo, nhưng chưa từng có một người bạn nào sẽ giúp cô trút giận.

Thì ra đây là có người hậu thuẫn, bảo vệ vô điều kiện, cô không phải một mình, mà có người nguyện ý vì cô trả giá, cô phải dùng bao nhiêu nước mắt đổi lấy?

Nghĩ tới đây, Diệp Tổ Kỳ không khỏi cảm thán, may mắn, cô còn có cơ hội làm lại.

Phương diện tình bạn là như vậy, vậy còn tình yêu? Cũng có thể làm lại sao?

Hiện tại nghĩ đến Thành Uyên, rốt cuộc cô không lừa được chính mình, lồng ngực của cô sẽ nóng lên, mặt cũng sẽ đỏ lên, rất muốn thấy anh.

Nhưng nên mở miệng như thế nào? Chị Hải Đường muốn cô chủ động một chút, nhưng Thành Uyên là tên gốc không hiểu phong tình, đối với sự chủ động của cô, cực kỳ có khả năng sẽ không nghĩ đến hành động của cô có ái muội, mà sẽ cho rằng cô coi anh như bạn, một loại tín nhiệm, càng thêm "tôn trọng" cô.

"Chán ghét, làm gì lại tôn trọng em như thế!" Diệp Tổ Kỳ không khỏi tức giận, Thành Uyên thật sự quá không hiểu phong tình, cộc gỗ! Một chút tâm cơ cũng đều không hiểu, như vậy sao được?

Lắm bầm càu nhàu về tới nhà trọ thuê với anh trai, mới đến đầu ngõ đã nghe thấy âm thanh rung trời, lộc cộc lộc cộc lộc cộc kéo lại tâm tư của cô.

Cô đi vào ngõ nhỏ, thì thấy rất nhiều hộ gia đình vây quanh nhà trọ, bao vây ở dưới lầu một chủ cho thuê nhà, bọn họ đều vây quanh công nhân.

"Làm sao vậy, bà chủ, thi công gì sao?"

Diệp Tổ Kỳ cũng thấy hố lớn trên mặt đất, bên trong còn tràn ra nước, còn không phải nước sạch, mà là nước thải đã sử dụng của mấy hộ gia đình, công nhân xem ra đang tận lực sửa gấp.

"Ai nha, Diệp tiểu thư, cô tan sở rồi sao?" Chủ cho thuê nhà thấy Diệp Tổ Kỳ, lộ ra biểu tình xấu hổ nói: "Anh em các cô đều không ở nhà, tôi mới muốn phải về nhà gọi điện thoại cho cô. Là như vậy, bốn câu lầu một chúng ta bị tắc, mời thủy điện tới sửa, ai biết vòi nước lại vỡ ra, hiện tại không phải chính phủ đề xướng giấy vệ sinh phải vứt bỏ cầu sao? Tôi đã nghĩ thừa dịp này đổi ống nước lớn một chút, cũng sửa lại phòng tắm phòng bếp lầu một lầu hai lại một thể luôn, nhưng bởi vì là công trình lớn, cần ba ngày làm việc, cho nên ba ngày nay... Không có nước sử dụng."

"Vậy, vậy làm sao bây giờ?" Diệp Tổ Kỳ khóc thét, không điện còn có thể nhịn, dù sao thời tiết lạnh, đi ngủ sớm một chút là được, nhưng không nước thật sự cực kỳ phiền toái, yêu sạch như cô không chỉ nói ba ngày không tắm rửa, một ngày cô cũng không chịu nổi.

"Coi như bồi thường, tháng sau chỉ cần trả nửa tháng tiền thuê nhà cho tôi là được, ba ngày nay ủy khuất anh em hai đứa rồi, tạm thời ở lại nhà bạn đi." Về mặt bà chủ nhà xấu hổ: "Thật có lỗi, nên thông báo trước cho mọi người."

"Đừng nói như vậy, bác cũng không muốn." Diệp Tổ Kỳ vội vàng đáp lễ, để cho chủ cho thuê nhà không cần tự trách.

Cùng chủ cho thuê nhà chào tạm biệt, cô kéo thân thể mỏi mệt về đến trong nhà, mở đèn, khom lưng cời giày, thấy phía trên tủ giày không có nonsbaor hiểm của anh trai, anh lại vẫn chưa có về nhà.

"Anh trai thú! Trong nhà cũng không có dùng lại vẫn ở bên ngoài chơi!" Cô nhìn không được oán giận Diệp Vĩnh Kỳ gấp sắc quên em gái chưa từ bỏ ý định bước vào phòng tắm xoay vặn vòi nước, chỉ nghe thấy vòi nước không phát ra âm thanh nào, nửa giọt nước cũng không rơi xuống, cô không khỏi uể oải ngồi ở trên bồn cầu, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho anh trai còn đang đi hẹn hò.

"Làm chi?" Diệp Vĩnh Kỳ vừa tiếp điện thoại liền không kiên nhẫn: "Có chuyện mau nói."

Diệp Tổ Kỳ dùng giọng hữu khí vô lực nói: "Anh, chủ cho thuê nhà nói muốn sửa ống nước, trong nhà ba ngày không có nước dùng, bảo chúng ta ba ngày nay ở tạm nhà bạn, anh nói, nên làm gì bây giờ?"

"Thiệt hả?" Ngoài ý liệu, giọng Diệp Vĩnh Kỳ mang theo hưng phấn, lập tức bỏ lại em gái, quay đầu thăm thi với bạn gái, đại khái 2 phút sau, anh vui vẻ tuyên bố: "Tiểu Đồng đáp ứng thu lưu anh ba ngày, anh có chỗ ở rồi, yên tâm đi."

"Có thể ở chỗ chị Tiểu Đồng sao? Em cũng an tâm." Diệp Tổ Kỳ cũng nhẹ nhàng thở ra.

"Đợi một chút, em yên tâm cái gì?" Diệp Vĩnh Kỳ hỏi: "A?"

"Tiểu Đồng nói chính là thu lưu 'anh', không phải thu lưu 'chúng ta', em tới làm gì? Đừng có tới!" Thân là đàn ông, bạn gái có thể đáp ứng để cho anh ở tạm lúc khó khăn, Diệp Vĩnh Kỳ làm sao có thể để cho em cái bóng đèn này có cơ hội ngăn cản anh và tiểu Đồng càng tiến xa một bước?

Diệp Tổ Kỳ lập tức biết Diệp Vĩnh Kỳ suy nghĩ gì, không phải là muốn thế giới hai người không bị quấy rầy thôi sao!

Hừ, khẳng định cả đầu đều muốn làm chuyện xấu, anh trai có thể hạnh phúc, cô đương nhiên là chúc phúc, cũng cực kỳ nguyện ý cho anh trai chế tạo cơ hội bồi dưỡng cảm tình, nhưng hiện tại đã khi nào rồi, anh trai cứ nhiên cả đầu chỉ có tình yêu, cũng không nghĩ tới cô một chút.

"Diệp Vĩnh Kỳ, anh đừng quá đáng!" Cô gọi cả tên cả họ ông anh: "Anh cứ mặc kệ em như vậy? Em nào có chỗ nào có thể đi!"

"Em làm trò, em không có đồng nghiệp sao? Tới nhà bọn họ ở." Diệp Vĩnh Kỳ nói: "Không thì quản lý nhân sự kia mấy ngày hôm trước vẫn cứ muốn đưa em về nhà cũng được, hần nhất định rất vui về thu lưu em."

Đây là lời anh trai nên nói sao!

"Không phải em đã nói với anh, bởi vì em được thủ trưởng nâng đỡ công việc thuận lợi, kết quả mấy đồng nghiệp vào công ty cùng lúc có chút ghen tị, quan hệ không tốt lắm, mấy vị tiền bối cũng kiêng kị em, tiền bối có giao tình không tệ, đều có gia đình, sao em có thể tới nhà người ta quấy rầy? Còn có anh nói cái gì, kêu em gái mình tới nhà đàn ông qua đêm, anh quen người ta sao? Chỉ gặp mặt đối phương vài lần, anh có biết nhân phẩm anh ta tốt không, có thể khi dễ em hay không? Anh làm như vậy ... không thấy cần rút lương tâm sao!" Diệp Tổ Kỳ vô cùng đau đớn nói.

Diệp Vĩnh Kỳ lãnh lạnh mà nói: "Cũng đúng, chỉ thấy mặt một lần có phần nguy hiểm, không thì em hỏi Thành Uyên đi, anh đã gặp cậu ta nhiều lần, tính tình thẳng thắn, giao em cho cậu ta anh cũng yên tâm."

Nghe thấy anh trai đề nghị, một bụng tức giận của Diệp Tổ Kỳ nháy mắt diệt sạch.

Mặt cô nóng rát, nhớ lại đề nghị của anh trai, ở tạm trong nhà Thành Uyên, cô không bài xích, nhưng kêu cô mở miệng với Thành Uyên như thế nào? Quá mất mặt rồi.

"Tâm động sao?" Diệp Vĩnh Kỳ cười nhạo: "Trước anh nhờ em hạ tiểu Đồng ra ngoài chơi, lại cùng Thành Uyên đóng kịch, bốn người đi ra ngoài chơi, để cho anh và tiểu Đồng có nhiều không gian, không muốn em ở cạnh, lại để em thuận tiện bồi dưỡng cảm tình với Thành Uyên nha! Có em gái nào như vậy à? Cả ngày cười nhạo anh có khác phái không có nhân tính, chính em còn không phải cười ngây ngô với đi động, si ngốc đợi Thành Uyên trả lời tin nhắn. Anh nói cho em biết, tâm động không bằng lập tức hành động... A nha!"

Diệp Vĩnh Kỳ còn đang vui vẻ quở trách em gái, đột nhiên kêu thảm thiết, thì ra là Ôn Hân Đồng một chút lưu tình cũng không có nhéo trên eo anh một cái.

"Cái gì? Thì ra Tổ Tổ nói muốn ra ngoài chúc mừng qua ba tháng thử việc là do anh bày ra? Nói, cùng phạm tội còn có ai? Có phải còn có Hải Đường hay không? Anh làm gì mà khiến cho chị em tốt của tôi cam nguyện bán đứng tôi, anh nói cho rõ ràng!"

Diệp Tổ Kỳ nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói tức giận của chị Tiểu Đồng, cùng với anh trai cầu xin tha thứ, không khỏi hé miệng mà cười, cũng vì tình cảm bọn họ mà cao hứng, về phương diện khác cũng vì anh trai quá mức đắc ý vênh vao nói lỡ miệng bị giáo huấn mà vui sướng khi người gặp họa.

Cô bị tin tức hết nước khiến cho có hơi chút phiền não, nghe ông anh bị mắng, tâm tình nhất thời trở nên rất vui vẻ, nhớ lại thật sự là quá tốt, tốt xấu gì cũng có người có thể không chế được anh trai.

"Đừng như vậy, tiểu Đồng, Tổ Tổ còn không có gác điện thoại, nghe được nhất định sẽ cười nhạo của anh, giữ cho anh chút mặt mũi!" Diệp Vĩnh Kỳ cầu xin tha thứ, muốn bạn gái tạm thời bỏ qua cho anh.

"Tổ Tổ." Ôn Hân Đồng đoạt lấy di động Diệp Vĩnh Kỳ, quan tâm mà nói: "Hết nước cực kỳ phiền toái đi? Nhà chị rất lớn, hai anh em cùng tới ở đi, dù sao khách phòng cũng đủ, chỉ là có chút xa chỗ em đi làm, em phải ra ngoài sớm một chút, chỗ Hải Đường cách công ty em gần hơn, nhưng cô ấy ở cùng người nhà, có chút bất tiện. Chúng ta vừa mới tới núi Dương Minh xem cảnh đêm, hiện tại đi xuống núi trở về, em thu dọn quần áo chút đi, chúng ta tới đón em, đi tới nhà của chị."

"Không được." Diệp Tổ Kỳ khéo léo từ chối rồi.

"Không được nghe Diệp Vĩnh Kỳ nói hươu nói vượn, em mới không phải bóng đèn!" Ôn Hân Đồng nghe thấy Diệp Tổ Kỳ cự tuyệt, nhịn không được trừng bạn trai, đều do anh nói chuyện linh tinh.

"Chị Tiểu Đồng, em muốn nhờ chị giúp em một chuyện." Diệp Tổ Kỳ mắc cỡ ngại ngùng, cắn móng tay, thẹn thùng nói: "Lần này, đổi lại là chị và anh trai đóng kịch giúp em..."

"Đóng kịch cái gì... Ác ác nha!" Ôn Hân Đồng vừa mới bắt đầu còn có chút phản ứng không kịp, nhưng lập tức liền hiểu ý tứ của cô, hưng phấn kêu to: "Được được, có vấn đề gì, em muốn gọi điện thoại cho Thành Uyên sao? Cậu ta nếu ngốc đến mức cự tuyệt em, đợi chúng ta về nhà login nhất định sẽ mắng thảm cậu ta! Tổ Tổ, em cố lên, chị cúp điện thoại trước! Có tin tức gì tốt nhất nhất định phải nói cho chị biết nha."

Ôn Hân Đồng rất nhanh cúp điện thoại, người đầu tiên muốn báo cho chính là chị em tốt Lâm Hải Đường, chia sẻ tin tức này với cô ấy, các cô đều cảm thấy Thành Uyên và Tổ Tổ không cùng một chỗ thật sự quá đáng tiếc.

"Tổ Tổ không tới nhà em? Vậy con bé muốn tới nhà ai? Thành Uyên kia sao?" Diệp Vĩnh Kỳ thấy vẻ mặt bạn gái vui vẻ, sắc mặt nháy mắt đen lại, PHÍ một tiếng, thập phần khó chịu.

Ôn Hân Đồng liếc anh một cái: "Như thế nào? Không phải anh kêu Tổ Tổ đi tìm Thành Uyên cầu cứu à, hiện tại lại mất hứng cái gì? Anh phản đối?"

"Cũng không phải phản đối..." Diệp Vĩnh Kỳ thay đổi sắc mặt, dùng giọng rầu rĩ nói: "Chỉ là khuyên Tổ Tổ chủ động tiếp cận Thành Uyên, cùng với việc nó thật sự nghe lời đi tìm Thành Uyên là hai việc khác nhau, Thành Uyên quả thật là người đàn ông không tệ, anh cực kỳ yên tâm giao Tổ Tổ cho cậu ta, nhưng Tổ Tổ chủ động nói muốn tới nhà đàn ông qua đêm, sao anh có thể chấp nhận được..." Siêu cấp khó chịu!

Ôn Hân Đồng trừng mắt nhìn, xem vẻ mặt Diệp Vĩnh Kỳ trước mắt thật sự không có bộ dáng lỗ mãng như bình thường, thối phù một tiếng bật cười.

"Thì ra anh là muối không, ha ha ha ha."

Nghe vậy, trên mặt Diệp Vĩnh Kỳ có cảm giác bị nhìn thấu, không chịu nổi, anh ảo não trừng mắt bạn gái không thể đè nén tiếng cười, một giây sau tóm cô tiến vào trong lòng ngực mình, hôn cái miệng cười không ngừng của cô kia.

Núi Dương Minh là chỗ cao nhất, nhìn xuống có thể thấy rõ ràng cảnh đêm Đài Bắc hoa lệ, bầu trời không có sương khói, ánh trăng tản ra ôn hòa chiếu rọi đôi tình lữ kia.

Uhm... Có lẽ, không chỉ là một đôi nha...

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nhận được điện thoại Diệp Tổ Kỳ gọi tới, khi đó Thành Uyên đang kiểm tra chương trình, thời gian này anh rất bận rộn, bởi vì bản cập nhật mới của trò chơi xuất hiện nhiều bug, quan trọng hơn là hệ thống mã hóa độc quyền mới hoàn toàn công ty, Fire Wall quảng cáo rùm beng có được tính an toàn cao, cho nên Thành Uyên không ngừng viết ra virus có lực phá hoại cường đại công kích hệ thống an toàn công ty nhà mình, chính là vì muốn cho hệ thống an toàn không gặp trở ngại.

Đây mới là sản phẩm lớn nhất khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ hướng tới trong tương lai, trò chơi chỉ là nơi thu tài chính ngắn hạn, còn internet an toàn độc nhất vô nhị nghiệp giới, mới là mục tiêu chung công ty bọn họ hướng tới.

Nhận được điện thoại Diệp Tổ Kỳ, nghe thấy cô ấp úng, anh có chút không rõ vì sao cô do dự trù trừ, mãi đến khi cô nói ra lý do - -

"Nhà của em đang tu sửa, ba ngày không có cách nào khác để dùng nước, anh trai tới chỗ chị Tiểu Đồng, anh của em anh cũng biết, anh ấy muốn thế giới hai người với chị Tiểu Đồng, bản thân em cũng không muốn quấy rầy bọn họ, chị Hải Đường gần đây đang bận tiếp khách nước ngoài, luôn luôn ngày đêm điên đảo, không biết sơ pha nhà anh có tiện cho em ở tạm vài ngày được không... Không, chỉ hôm nay, chỉ cần hôm nay cũng được."

Nghe vậy, Thành Uyên nháy mắt hiểu ra, tuần nhan ứng hồng, toàn thân đều nóng, không, hiện ở là tâm viên ý mã, cô tin nhiệm anh, mở miệng muốn anh giúp, anh nên đem hết toàn lực hỗ trợ.

"Em ở đâu?" Hai tay Thành Uyên rời khỏi bàn phím, dò hỏi, lúc này bất cứ chuyện gì đều không có quan trọng bằng việc cô tới.

"Ở nhà."

"Em thu dọn chút đồ dùng thiết yếu đi, anh tới đón em, mấy ngày nay em phải ủy khuất một chút, tới ở chỗ anh." Thành Uyên ngẫm lại, cảm thấy phải nói rõ ràng: "Em yên tâm, phòng tặng cho em, anh ngủ thư phòng, chìa khóa phòng cũng giao cho em, anh tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Sau đó, liền biến thành như vậy.

Từ lúc học đại học Thành Uyên sống một mình bỗng một ngày trong nhà có một cô gái xâm nhập, lại là người duy nhất anh yêu.

"Một mình anh ở nhà lớn như vậy..."

Diệp Tổ Kỳ bước vào nhà Thành Uyên mà hoảng sợ.

Ngôi nhà này thật sự rất lớn, ở Đài Bắc, cuộc sống của một người chỉ quanh trong 30 m2 mà nói thì phi thường lớn, phòng bếp, phòng khách, cùng với hai phòng lớn.

Trong đó một cái là phòng ngủ chính, cái còn lại kia là thư phòng, có thể thấy bên trong thư phòng có một màn hình lớn, phía trên chính đang chạy số liệu cô xem không hiểu.

Thì ra anh thật là kỹ sư nha.

"Anh đang làm việc? Em quấy rầy đến anh sao?" Diệp Tổ Kỳ không hiểu biên soạn chương trình, nhưng xem phòng làm việc Thành Uyên, cũng có thể biết được anh bận rộn nhiều việc.

"Không vội, em muốn tắm rửa hay không? Phòng tắm ở trong này. Thời gian cũng muộn, em tắm xong thì nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay em cứ dùng phòng này." Lưng Thành Uyên thật sự thẳng, đi lại trong phòng to như vậy, giới thiệu cho cô về mọi nơi.

Trời ạ, cô nam quả nữ ở dưới cùng một mái hiên, trước nay chưa có kinh nghiệm, anh cảm giác... Cực kỳ khẩn trương.

"Được, em cũng muốn tắm rửa trước." Diệp Tổ Kỳ nhìn ra anh khẩn trương, biết nghe lời phải, nghe anh nói đi tắm rửa trước, cho người nào đó chút

không gian.

Kỳ thật cô cũng cực kỳ khắt trương, không phải chưa từng theo đuổi đàn ông, giống đời trước, Thượng Trình là do cô chủ động theo đuổi, nhưng vì sao chủ động tiếp cận Thành Uyên khiến cô khắt trương như vậy?

Cúi đầu tìm kiếm quần áo, Diệp Tổ Kỳ mặt hồng tím đập, vì việc kế tiếp cần phải làm khiến cô cảm thấy thẹn thùng không thôi.

Thành Uyên là tên gốc đầu gối, cô phải chủ động một chút mới có thể khiến anh biết cô thích anh, làm cho anh mở miệng lần nữa... Congaag is nên rụt rè, Diệp Tổ Kỳ lại phải cướp quyền chủ động trên tay Thành Uyên.

"Cái kia..." Tìm tòi trong hành lý một lúc lâu, lúc này Diệp Tổ Kỳ mới xấu hổ ngẩng đầu, nhìn Thành Uyên nhỏ giọng nói: "Em quên mang áo ngủ."

Trong hành lý đều là quần áo đi làm, khi cô ở trong nhà thu thập hành lý, liền cố ý bỏ áo ngủ ra, không có nhét vào hành lý.

"Không ngại thì mặc của anh, anh lấy cho em một bộ." Thành Uyên cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng vào phòng, từ trong tủ quần áo cầm một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái đưa cho cô.

"Cảm ơn." Tiếp nhận quần áo, Diệp Tổ Kỳ cười có phần khó xử với Thành Uyên, tiếp theo ôm lấy quần áo đi vào trong phòng tắm.

Thành Uyên đặt chìa khóa phòng ở chiếc bàn cạnh phòng tắm, rồi vào thư phòng tiếp tục công tác.

Hai tay anh đặt ở trên bàn phím, ngón ngón vài giây gõ ra hơn mười câu lệnh, trong đầu lóe sáng vô số chương trình mã hóa, đột nhiên, một ý nghĩ không hề liên quan đến công việc chui vào trong đầu - - Diệp Tổ Kỳ đang tắm trong phòng tắm nhà anh, lại mặc quần áo của anh.

Ý nghĩ này suýt nữa khiến Thành Uyên viết sai trình tự mã hóa.

"Mình suy nghĩ gì vậy chứ?" Áo nã đề xuống nút Delete, xóa sạch trình tự mã hóa sai, cũng xóa ý nghĩ không sạch sẽ trong đầu.

Đáng tiếc càng muốn xua tan càng không xua tan được, tiến độ công tác càng kéo dài, đối với Thành Uyên mà nói việc viết trình tự đơn giản như hô hấp, giờ phút này một chữ cũng không viết được, cứ như vậy ngồi ở trong phòng làm việc.

Diệp Tổ Kỳ tắm rửa xong, mặc quần áo rộng thùng thình của Thành Uyên, cô áp chế khó xử và khắt trương, thoải mái đi tìm Thành Uyên.

"Thành Uyên, em tắm xong rồi."

Thành Uyên xem ra gầy, kỳ thật cực kỳ cường tráng, quần áo của anh mặc ở trên người cô, tựa như trẻ nhỏ trùm mặc đồ người lớn, chỉ là chiều dài áo đến đùi cô, cho nên cô cũng không cần mặc quần đùi, cứ như vậy lộ ra một đôi chân thon dài.

Thành Uyên nhìn thấy bộ dáng của cô, thờ dốc vì kinh ngạc, anh bức hai mắt của mình không được nhìn lâu, cô gái mình thích ngay trước mắt, lại mặc đồ của mình, ở trong nhà mình, đây là hình ảnh Thành Uyên nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, mà anh phát hiện chính mình căn bản không thể xem nhẹ sự tồn tại của cô nhóc này này.

"Khụ." Anh kéo thần trí về, thanh âm cố giữ vững ổn định nói: "Muốn ngủ?"

"Còn không có, em không ngủ sớm như thế."

"Uhm." Thành Uyên biểu tình bình tĩnh, nhưng trong lòng lại là ba đào* mãnh liệt: "Em muốn dùng máy tính không? Anh có một laptop không dùng tới, có thể cho em mượn sử dụng." Tuy cô không lên trò chơi nữa, nhưng vẫn lên RC nói chuyện phiếm với bạn bè rồi mới ngủ.

*Ba đào: sóng lớn

"Được." Diệp Tổ Kỳ tiếp nhận laptop trên bàn công tác của Thành Uyên, đặt lên bàn nhỏ bên cạnh bàn làm việc, mở ra, liền kết mạng.

Thành Uyên bị phản ứng không trong dự đoán của cô khiến cho chân tay luống cuống, anh cho rằng Diệp Tổ Kỳ cầm laptop sẽ về phòng sử dụng.

Từ từ, nói đến phòng, anh có phải nên đổi khăn trải giường hay không? Đêm hôm trước anh mới ngủ trên giường, cô cứ như vậy nằm ngủ, nghĩ đến anh liền cảm thấy khí huyết bốc lên...

"Đúng rồi, anh quên giúp em đổi bộ khăn trải giường sạch sẽ, em chờ anh một chút..."

"Không sao, em không ngại." Diệp Tổ Kỳ ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười nói: "Anh để cho em ở nhờ đã cực kỳ quý rầy anh, không cần phiền toái." Kỳ thật, cô không muốn Thành Uyên đổi đi hơi thở của anh.

Cô mặc đồ của Thành Uyên, ngủ trên giường anh, đắp chăn của anh, rõ ràng cái gì đều không có, chỉ thuần túy là ngủ, vì sao cô lại cảm thấy cực kỳ kích thích?

Ngày nào đó, cô nhào vào trong lòng Thành Uyên, tất cả hô hấp đều là hơi thở của anh, từ lúc đó trở đi, cô liền quyến luyến hương vị trên người anh, cho nên, ngủ ở trên giường của anh, cô làm sao có thể để ý? Cao hứng còn không kịp nữa!

"Nhìn bộ dáng anh bề bộn nhiều việc, anh cứ làm đi, không cần để ý em." Diệp Tố Kỳ cảm thấy nói chuyện với anh, sẽ không cần thận tiết lộ tâm tình của mình, cũng cúi đầu làm bộ như thật sự ở trên mạng.

Thành Uyên nghe cô nói như vậy, cũng chỉ có thể buông tha ý nghĩ đi đòi khăn trải giường.

Ài, vì sao anh phải trốn tránh? Ở cùng cô trong cùng một phòng, không phải anh ước mơ tha thiết sao?

Thành Uyên vừa nghĩ vậy liền trở về bàn làm việc, tiếp tục công tác, có thể có cô ở bên người, muốn chuyên tâm làm việc thật sự khó, Tố Tố, cô gái anh thích thật lâu ở ngay cạnh, anh đưa tay có thể với, gương mặt có thể thấy, mặc quần áo của anh, sử dụng laptop của anh, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt.

Hơn nữa Thành Uyên bắt gặp nhiều lần cô đang nhìn lên anh, ánh mắt kia khiến anh sắp chịu không nổi.

"Tố Tố." Thành Uyên buông tha công tác, bắt đầu nhìn cô: "Em nhìn anh như vậy, anh không có biện pháp khắc chế chính mình."

"Oh." Không nghĩ tới anh thành thực như vậy, Diệp Tố Kỳ mặt đỏ: "Em chỉ tò mò công việc của anh thôi, muốn biết anh đang bận gì..."

"Em muốn nhìn? Qua đây đi." Anh đang kiểm tra hệ thống và trình tự mã hóa, cũng thuận tiện biểu thị cho cô xem.

"Thật sự?" Diệp Tố Kỳ thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới anh nguyện ý cho mình xem công việc cơ mật như vậy.

Đây là anh tín nhiệm chính mình, cũng là cơ hội cho cô hiểu biết thêm về anh, Diệp Tố Kỳ không cần suy xét, lập tức đứng lên đến bên cạnh bàn.

Cô vừa tựa vào gần, Thành Uyên liền hối hận, cảm thấy được gọi cô tới đây là sai lầm quyết định.

Mùi hương quen thuộc trên người cô, là sữa tắm anh mỗi ngày đều dùng, rõ ràng chính mình mỗi ngày đều dùng, sao ở trên người cô lại tàn mát ra hương khí mê người như vậy, khiến anh tâm viên ý mã, kim lòng không đậu.

Lắc lắc đầu, hít sâu một hơi, Thành Uyên cố tự trấn định, lấy ra di động của mình, mở app đang nghiên cứu phát triển ra.

"Đây là Fire Wall anh đang ở mở rộng, công ty mua hệ thống này có thể tải xuống cái APP này, sẽ không có bất luận virus gì, hacker công kích..." Anh tiện tay xóa một con virus công kích hệ thống Fire Wall, APP lập tức phát ra tin tức hệ thống đang bị công kích. Từ nơi này có thể thấy tình hình xử lý virus, bên trong tư liệu có xói mòn, cùng với làm tổn trình tự mã hóa, trước mắt còn có rất nhiều Bug chưa xử lý, nói thí dụ như khi hệ thống bị công kích, APP trên di động vẫn chưa nhắc nhở, hoặc là khi sử dụng APP theo dõi, không thể lập tức liên kết với hệ thống.

Nhưng Diệp Tố Kỳ đã kinh ngạc đến nói không ra lời, bởi vì hệ thống chống virus trước mắt, đối trước chính là sản phẩm do khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ phát hành, trong giới IT thanh danh lan truyền rộng, tên "tường sắt", sản phẩm này phá vỡ quan niệm của rất nhiều người đối với phần mềm ứng dụng, phần mềm chống virus mạnh, cũng khiến cho người sử dụng có thói quen tải xuống phần mềm chống virus miễn phí cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra mua.

Hiện giờ bày ra Thành Uyên trước mặt cô, chính là hình thức ban đầu của "Tường sắt" mà kiếp trước cô biết, điều này làm cho Diệp Tố Kỳ kinh ngạc không thôi: "Đây là công việc của anh?" Không thể gọi ra tên sản phẩm, cô hàm súc hỏi.

Giờ phút này trong lòng cô đang thét chói tai, thì ra Thành Uyên cũng là nhân viên khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ... Không, lấy việc anh làm việc ở nhà mà xem thì anh hẳn là Kỹ Sư cao cấp, trình tự viên cao cấp, mà không phải không việc làm: "Uhm, đây là anh làm." Thành Uyên thấy sùng bái trong mắt cô, ánh mắt kia thỏa mãn anh.

Quả nhiên, ông anh nói không sai, phải biểu hiện ra một mặt cường đại của mình, phụ nữ mới có thể sùng bái mình, lóng lánh sáng rọi trong mắt Diệp Tố Kỳ khiến anh nội tâm cuộn trào.

"Cực giỏi." Diệp Tố Kỳ vui vẻ biểu hiện ra cô thường thức: "Em có thể nhìn chút không?" Cô lễ phép hỏi, hướng tay nắm chuột của anh.

Cô đột nhiên tiếp sát, Thành Uyên không kịp từ trên chỗ ngồi đứng lên, chỉ thấy cô đứng ở bên tay trái mình, vươn thân thể đi nắm chuột, Thành Uyên cứ như vậy bị cô cầm tay.

"A, thật có lỗi." Diệp Tố Kỳ giật mình nhảy dựng lên, khi quay đầu tóc đảo qua mặt anh, hơi thở trên người cô cũng xông vào mũi, tràn đầy trong hô hấp của Thành Uyên, làm anh động tình không thôi.

Không được, quá kích thích, anh nhịn không được rồi!

Anh thất kinh nắm bả vai Diệp Tố Kỳ, đứng mạnh lên: "Đừng lại gần anh!"

Một giây sau, anh phát hiện mình đang nắm bả vai non mềm của cô, lập tức giống như bị phỏng đẩy cô ra.

Động tác này khiến cho tim Diệp Tố Kỳ se lại, thẹn thùng cố nén trên mặt đều đã không thấy nữa, chỉ còn lại trắng bệch.

Có phải cô quá không biết xấu hổ rồi hay không hả? Yêu thương nhưng nhớ vụng về như vậy nhất định bị Thành Uyên nhìn thấu, anh sẽ nghĩ về cô thế

nào?

"Thật có lỗi... Em quấy rầy anh rồi." Diệp Tổ Kỳ cắn môi dưới, nói cho chính mình không thể khóc, cố tình không có việc gì mỉm cười: "Không ảnh hưởng anh làm việc, em đi nghỉ ngơi đây."

"Không phải... Tổ Tổ, chờ đi!" Thành Uyên liền vội vàng kéo cô, lại lập tức buông ra, ảo não không thôi.

Bởi vì chưa xử lý tình huống như vậy bao giờ, anh ôm lấy đầu, khuôn mặt tuần tú tràn đầy buồn rầu, anh chỉ có thể tận lực nghĩ cách không để đầu óc hỗn loạn, giải thích cho cô nghe.

"Em vĩnh viễn cũng không quấy rầy đến anh." Kết quả mở miệng chính là một câu không đầu không đuôi, đương nhiên giải thích như vậy là không đủ: "Em là người anh thích, người anh muốn quý trọng, cho dù không phải người yêu, có thể làm bạn tốt cả đời, được làm người em tin tưởng, anh cũng rất thỏa mãn rồi... Nhưng anh không có tư cách ôm em, em khổ sở thương tâm, anh cũng không có tư cách an ủi em, anh muốn ôm em vào lòng, cũng không được em cho phép, cái gì anh cũng không thể làm."

Diệp Tổ Kỳ không phải chưa từng được người đàn ông tỏ tình, Thành Uyên có thể nói là ngọt nhất vụng về nhất, không phải lời hay nhất, nhưng có thể đã động lòng của cô nhất.

Một người đàn ông có thể cố nén dục vọng nội tâm mình như vậy, phải quý trọng cô đến nhường nào đây?

Thì ra anh đẩy cô ra, không phải vì muốn cự tuyệt, mà là sợ không kim lòng được...

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2

Tâm tình trong nháy mắt từ địa ngục lên tới thiên đường, Diệp Tổ Kỳ cắn môi dưới mới có thể nhịn xuống, không cho khóe miệng giờ lên.

"Vậy, vậy anh muốn sao?" Giọng cô hơi hơi phát run: "Được sự cho phép của em."

"Đương nhiên muốn!" Ngay từ đầu Thành Uyên không ý thức được cô đang hỏi cái gì, đợi trả lời xong, anh mới trừng to mắt, không thể tin được nhìn Diệp Tổ Kỳ.

Trên mặt cô không có chán ghét, hai tròng mắt lóe sáng nhìn thẳng anh, trên mặt mang theo xinh đẹp đời này anh chưa từng thấy, hai gò má đỏ hồng e lệ thẹn thùng.

"Tổ Tổ..." Thành Uyên chỉ cảm thấy không chân thực: "Đây là thật sao? Anh có thể..."

Hay tay không biết nên đặt ở chỗ nào, muốn nắm bả vai mảnh khảnh của cô, ôm cô vào trong lòng, mà lại không xác định anh có hiểu sai ý hay không.

"Anh thích em, thích đến nỗi em nói làm bạn, chúng ta coi như bạn, chuyện bảo hộ em này không cần bất luận tư cách gì, nhưng khi em khổ sở, thương tâm, có thể quang minh chính đại nắm tay em, tư cách ôm em vào lòng, anh có thể có được sao?" Nói xong lại cảm thấy chính mình biểu đạt không được rõ ràng, nói thêm một câu: "Tư cách đấy, chỉ có bạn trai của em mới có thể có được, anh có thể được sao?"

Thành Uyên cảm thấy mình tỏ tình quá kém, một chút suất khí cũng không có, không làm con gái mặt hồng tim đập, hoàn toàn không khí phách, nghe vào trong tai Diệp Tổ Kỳ, được chưa?

"Anh nói xong rồi?" Giọng Diệp Tổ Kỳ nhẹ nhàng.

Thành Uyên nhìn cô, anh không nhìn ra được vẻ mặt của cô, khẽ nhăn mày, gật gật đầu: "Nói xong rồi."

"Em nghĩ, em cũng đã biểu hiện rõ ràng như vậy, vì sao anh còn không hiểu, em vội muốn chết rồi." Diệp Tổ Kỳ sâu xa nói.

Trong lòng Thành Uyên đánh cái đột, anh về mặt lơ mờ, không rõ cô đang nói cái gì.

Diệp Tổ Kỳ nhìn bộ dạng ngốc nghếch của anh, không tự giác nở nụ cười, rõ ràng có một khuôn mặt tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, liền có một đồng cô gái nguyện ý theo anh, về mặt tình yêu lại cứ ngốc như vậy, trì độn như vậy.

Diệp Tổ Kỳ nhìn Thành Uyên từ hoang mang, không thể tin được đến mừng như điên, chậm rãi nói: "Em cũng thích anh."

Không phải vì đồng tình, cũng không phải có nguyên nhân khác, mà là thật sự thích anh.

Thành Uyên nhìn cô gái trước mắt, cảm thấy có chút không chân thực, anh cần làm gì đó, mới có thể xác định đây là thật sự, không phải ảo giác.

Anh tới gần cô một bước, hai tay nắm bả vai mảnh khảnh của cô, ôm cô vào trong lòng, gất gao ôm ấp, phát hiện cô không có vùng vẫy.

"Thật sao?" Ôm cô gái mình tâm tâm niệm niệm, Thành Uyên lại vẫn phải xác định lại lần nữa: "Em thật sự nguyện ý cùng với anh?"

"Ngu ngốc." Anh bắt an khiến Diệp Tổ Kỳ đau lòng tự trách, trước kia là cô cô không biết quý trọng, mới khiến anh thấp thỏm không xác định như vậy.

Hơi lùi ra vòng ôm của anh, nhìn bộ dáng anh khẩn trương, Diệp Tổ Kỳ cảm thấy cô thật sự phải chủ động chút mới được, vì thế kiễng chân lên, rất nhanh hôn xuống môi mỏng của anh, vừa thẹn vừa giận cúi đầu nói: "Như vậy vẫn không xác định sao?"

Hành động của Diệp Tổ Kỳ đối với Thành Uyên mà nói là cổ vũ tốt nhất, lại càng gia tốc thiêu đốt, đầu óc anh oanh một tiếng, một tay nâng gáy cô, một tay ôm cô, ánh mắt trầm xuống, chậm rãi cúi đầu.

Khó có được một lần anh có bộ dáng khí phách khiến Diệp Tổ Kỳ tâm thần chấn động, nhắm mắt lại, chờ mong nụ hôn của anh...

"A Uyên! Tôi nói với cậu, tôi bị vứt bỏ - -" ách hai tay hai chai bia, Hình Từ Dương đi tới chỗ bạn tốt, tính toán như thế nào cũng phải uống với Thành Uyên hai chén, để cho cậu ta "Bồi say", lại không nghĩ tới Thành Uyên không ở nhà một mình, trong lòng cậu ta còn có một cô gái, mà Thành Uyên còn cực kỳ người đàn ông đang muốn hôn xuống, khiến cho Hình Từ Dương lập tức ném nguyên nhân đến tìm Thành Uyên lên chín tầng mây.

"Thật có lỗi thật có lỗi, hai người tiếp tục!" Anh che mắt, bày tỏ chính mình cái gì cũng không phát hiện, nhưng kẻ tay mở ra, mắt sắc thấy cô gái chôn ở trong lòng Thành Uyên, trên người mặc đồ của Thành Uyên, lộ ra tới chân vừa trắng vừa mịn: "Ai nha, cũng đã mặc quần áo của cậu, sao không nói một tiếng?"

"Ra ngoài." Thành Uyên dùng thân thể ngăn cản Diệp Tổ Kỳ, quay đầu trầm giọng nói, cũng không có một chút vụng về mới vừa rồi đối mặt Diệp Tổ Kỳ, ngược lại tràn ngập khí phách.

"Được được được, tôi ra ngoài, chờ hai người mặc quần áo tử tế rồi ra gặp tôi, A Uyên tôi nói cho cậu biết, không giới thiệu bạn gái cậu với tôi, hôm nay tôi nhất định sẽ không đi - -"

Âm cuối biến mất ở phía sau cửa, Hình Từ Dương cực kỳ thức thời ra ngoài, lại vẫn cực kỳ săn sóc giúp bọn họ đóng cửa.

"Là, là ai? Làm sao có thể có chìa khóa nhà anh?"

Không dự đoán được sẽ bị người bắt gặp, thời điểm bị cắt ngang lại là tình huống kia, Diệp Tổ Kỳ nắm cổ tay, kia là lần đầu tiên Thành Uyên chủ động hôn cô đó!

May mắn tới là nam, nếu là nữ, cô nhất định đã bị ghen tị chết... Từ từ.

"Không đúng, sao em cảm thấy giọng nói kia rất quen thuộc... A! Thành Uyên, làm sao thủ trưởng của em có thể có chìa khóa nhà anh?" Cô nhớ tới đó là giọng Hình Từ Dương.

Thành Uyên nhú mày, trước cầm áo khoác treo ở trên ghế dựa của mình, quần quanh ở bên eo Diệp Tổ Kỳ, che khuất đôi chân bị lộ ra của cô, như vậy mới thờ ra: "Chúng ta ra ngoài rồi nói, trước nói rõ, anh không có ý tứ muốn giấu diếm em, chỉ là vẫn tìm không thấy cơ hội thích hợp để nói với em."

Lại xác định ánh mắt Hình Từ Dương không có khả năng **, Thành Uyên mới nắm tay cô, dẫn cô ra thư phòng.

Hai người vừa ra thư phòng, liền nghe thấy Hình Từ Dương hưng phấn lại khoa trương kêu to: "A Uyên mùa xuân của cậu tới rồi! Nhanh giới thiệu, chúng ta cũng thân quen như vậy - - ai?"

Anh thăm dò muốn đi xem người được Thành Uyên bảo hộ ở sau người, nhưng vẫn còn thấy được, đó là khuôn mặt thanh tú chưa trang điểm, tươi đẹp đáng yêu, vẫn đề là chủ nhân khuôn mặt này...

"Tổ Tổ, sao em lại ở đây?"

"... Em cũng muốn hỏi vì sao anh ở trong này."

Diệp Tổ Kỳ cũng là vẻ mặt khó hiểu, tò mò thủ trưởng của cô và bạn trai cô mới vừa kết giao cho tới cùng là quan hệ gì.

"Cậu tới làm gì?" Thành Uyên cũng không giới thiệu, mà vẫn nắm tay Diệp Tổ Kỳ, che ở trước người cô, nói cái gì cũng không để cho Hình Từ Dương có cơ hội thấy da thịt cô lộ ra, một chút cũng không cho phép.

Hình Từ Dương nhìn bộ dáng anh keo kiệt, cảm giận chỉ vào mặt anh: "Tôi biết rõ, đây là người cậu muốn đuổi theo nhưng không có đuổi tới, sau khi chia tay khiến cậu không gượng dậy nổi, cậu được đẩy, có tiền triển cũng không nói một tiếng, để cho anh em cùng chung vui với cậu!"

"Cậu âm ỉ muốn chết." Thành Uyên tuyệt không muốn chia sẻ tin tức tốt gì, anh còn không có hẹn hò, hương thụ ngọt ngào của tình yêu, ai muốn chia

sẽ với đám anh em hồ nháo đến anh cũng không chống đỡ được? Nếu Tổ Tổ bị dọa chạy làm sao bây giờ?

"Cậu cái tên qua sông đoạn cầu! Cũng không ngắm lại lúc cậu khổ sở đến năm ngày không ra ngoài, là ai mua com cho cậu, cậu xem cậu như vậy có đúng không?" Hình Từ Dương quang quác quác kêu bậy.

Anh cố ý vòng qua Thành Uyên, muốn tiếp cận Diệp Tổ Kỳ: "Tổ Tổ, hôm nay em nói em có người trong lòng, chính là cậu ta? Quen nhau như thế nào, có phải trong game hay không? Nếu đúng vậy nói, anh thật sự không muốn nói đâu, nhưng trước đây khi em cự tuyệt của cậu ta, cậu ta trở nên chán nản, cả ngày sống mơ mơ màng màng..."

"Cút." Thành Uyên che chở Diệp Tổ Kỳ, không ngừng nghiêng người tránh né Hình Từ Dương: "Ngậm miệng."

"Sách, còn sợ người ta nói? Ngu dốt, mọi người đến nhà cậu, cậu thích người ta bao nhiêu, phải cho cô ấy biết mới được!" Hình Từ Dương tiếp tục phá, tuyên bố là muốn trả thù Thành Uyên bình thường tàn nhẫn đối anh.

"Hình quản lí vì sao lại có chìa khóa chỗ ở của Thành Uyên? Hai người... có quan hệ như thế nào?" Tuy cảm thấy Hình Từ Dương nói chuyện rất buồn cười, nhưng Diệp Tổ Kỳ lại vẫn muốn hỏi rõ.

"Cậu ta không nói với em?" Hình Từ Dương vẽ mặt bi phẫn lên án: "A Uyên, đây là cậu không đúng, sao không nói? Người này là trình tự viên cao cấp nhất khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ kiêm tổng Kỹ Sư, mặc kệ là mở rộng trò chơi, mã hóa kỹ thuật cùng với sản phẩm mới trước mắt đang nghiên cứu phát triển, cậu ta đều là người tổng phụ trách."

Anh cúi xuống, dùng ngón trỏ chỉ vào Thành Uyên: "Mặt khác, cậu ta cũng là một trong số người sáng lập khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, nói cách khác - - Thành Uyên là ông chủ của em."

Diệp Tổ Kỳ nháy nháy mắt, cảm thấy chuyện này quá chấn động, ý thức được anh là nhân viên cao cấp khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, cùng với anh là chủ khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thì ra là như vậy... anh là ông chủ, đương nhiên không cần đến công ty làm, cũng có đầy đủ thời gian làm việc ở trong nhà, tự nhiên có thể online 24 giờ, trước kia cô lại mù quáng cho rằng anh không có việc làm, hoàn toàn không nghe anh giải thích.

Ài, chính mình trước kia thật sự là quá tự cho là đúng rồi.

Diệp Tổ Kỳ quay đầu hỏi Thành Uyên: "Trước kia em hỏi anh đang làm cái gì, anh nói có cơ hội sexnois cho em biết, là đang nói chuyện này sao?"

"Uhm." Thành Uyên gật gật đầu: "Tuy anh giúp em chuẩn bị tư liệu phỏng vấn khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ, nhưng phỏng vấn của em anh không có nhúng tay." Anh biết Diệp Tổ Kỳ tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không cho phép chính mình đi cửa sau, cô muốn dựa vào thực lực của chính mình có được tư cách trúng tuyển.

"Em biết anh sẽ không." Thành Uyên là người không nguyện ý chọc cô tức giận nhất trên đời này, từ bộ dáng anh cẩn thận đối với mình cũng có thể nhìn ra được.

Hình Từ Dương lại sách một tiếng, nhìn hai người trước mắt kia, tuy nói cực kỳ bình thường, cũng không có cử chỉ quá mức thân mật, nhưng bầu không khí này khiến anh rất tức giận, nhưng lại có một chuyện quan trọng hơn - - "A Uyên, người nói thực ra, nghỉ hè năm trước, tôi nói với cậu tôi gặp một nữ sinh làm part-time ở trong nhà hàng gần công ty, cực kỳ thích hợp tới công ty chúng ta làm, có phải cậu liên ý thức được tôi nói chính là Tổ Tổ hay không? Cậu xem lại lương tâm cậu đi, Cậu điều tôi tới châu Âu, làm một đồng chuyện để cho tôi không được về Đài Loan, có phải có tư tâm khác hay không?"

Thành Uyên mất tự nhiên khụ một tiếng, ngữ điệu dùng đứng đắn nói: "Đương nhiên không có, đó là suy xét đánh giá trên công việc."

"Thối lắm! Cậu cái tên quỷ tâm cơ này!" Hình Từ Dương chỉ vào mặt anh rống to, một chữ cũng không tin.

Không thể tưởng được Thành Uyên lãnh tình cũng sẽ có một mặt ngây thơ như vậy, Hình Từ Dương cảm giác rất muốn cười, nhưng cũng yên tâm, nhìn biểu hiện cậu ta bảo hộ bạn gái này, tin tưởng dù kinh nghiệm tình yêu yếu kém cũng không là vấn đề.

Tuy bị hãm hại lưu lạc dị quốc, nhưng anh cũng không tức giận - - nói đến cùng, vẫn là bạn tốt hạnh phúc có vẻ quan trọng hơn, mà xem ra bọn họ còn cực kỳ xứng đôi.

Nói đi thì nói lại, nếu anh sớm biết rằng Diệp Tổ Kỳ là cô gái Thành Uyên yêu đến muốn chết muốn sống, lấy tính cách bao che khuyết điểm của anh, khi đó đối mặt với cô nhất định sẽ bày ra sắc mặt khó coi, nói không chừng còn có thể quan báo tư thù, ở trên công việc làm khó dễ khắp nơi, sau đó bởi vậy làm hỏng toàn bộ, Thành Uyên sẽ giết anh, ông trời phù hộ, may mắn anh cũng không biết gì.

"Nói xong rồi hả? Vậy còn không mau cút đi." Chuyển biến tốt, không nên nói đều nói, Thành Uyên tức giận hạ lệnh đuổi khách.

"Tổ Tổ em xem, cậu ta đối xử với anh như vậy!"

"Tổ Tổ là để cậu gọi?" Nghe thấy anh ta thân mật gọi cô Tổ Tổ, Thành Uyên liền ghen tị đến phát hỏa, rõ ràng rất nhiều người đều gọi cô Tổ Tổ, chính là Hình Từ Dương gọi anh lại không thích.

Được rồi, anh keo kiệt.

"Sách, gọi tên cũng không được? Nếu không phải cậu điều tôi tới nước Pháp lâu như vậy, tôi đã sớm theo đuổi được cô ấy - -" rất nhanh im lặng. Hình Từ Dương cảm giác được sát khí, anh giương mắt, chống lại ánh mắt "Cậu chết chắc rồi" của Thành Uyên, thái độ chuyển biến trong một giây: "Được, tôi cút."

Anh xách bìa mang đến lên, bước tới trước cửa nhà Thành Uyên, lấy chìa khóa nhà Thành Uyên ra, cao giọng nói vào trong.

"Về sau cậu có ăn cơm hay không, có phải còn sống hay không, tôi nghĩ đã có người khiến cậu nghe lời, có thể tiếp nhận công việc của tôi rồi, Bye!" Nói xong, nghênh ngang rời đi. (cứ thấy HTD với TU mới là một đôi là sao nhỉ ~(^_^)~)

Một bước ra khỏi nhà Thành Uyên, Hình Từ Dương liền nhin không được lấy điện thoại di động ra, thả bát quái trong Line group.

Các vị, hoan hô một phen! Tôi vừa mới ở trong nhà Thành Uyên, thấy cậu ta đang ôm một cô gái, ha ha ha ha trách, cậu ta không còn độc thân!

Trong phòng.

Giọng Diệp Tổ Kỳ mang cười hỏi: "Khi đó em nói với anh, đó không phải toàn bộ mà chỉ là một phần, anh tin hay không?" Năng lực Hình Từ Dương anh vẫn tin tưởng, anh nói có thể đi vào Mặc Kỳ nhất định có chỗ hơn người, anh không tin chính là nhân phẩm Hình Từ Dương.

"Cho nên anh thật sự phải anh ấy đến châu Âu hơn nửa năm, bởi vì em?" Diệp Tổ Kỳ cảm thấy bất khả tư nghị*: "Vì cái gì?"

*Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng nổi

"Cậu ta là loại hình em sẽ thích." Thành Uyên thành thật nói.

"Phốc." Cô nhin không được bật cười, đưa tay chọc chọc mặt anh: "Bây giờ em mới biết, anh không chỉ có keo kiệt, lại còn là quỷ tâm cơ!"

"Anh chính là keo kiệt." Thành Uyên trở tay cầm tay cô không ngừng đụng vào má mình, rất nhanh kéo cô vào ngực anh, cúi người hôn cô, hoàn thành chuyện mới vừa rồi bị Hình Từ Dương cắt ngang.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Công ty đến gần cuối năm, sẽ bận rộn hơn, nhất là rất nhiều sản phẩm muốn đưa ra thị trường trước khi hết năm, khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ cũng không ngoại lệ, ngay cả Diệp Tổ Kỳ thành viên mới vào phòng kế hoạch marketing không tới một năm, cũng không thể tránh được vận mệnh tăng ca.

Hôm nay, là ngày cuối cùng của một năm, sau khi tan tầm, tình nhân ước hẹn cùng vượt qua năm mới an lành, nếu bây giờ là ngày đi làm mà nói, khẳng định nhân tâm pháp phóng, nhưng ở khoa học kỹ thuật Mặc Kỳ không tồn tại.

"Những Thần Long kiến thủ bất kiến vĩ* đó là Kỹ Sư và trình tự viên xuất hiện, nghe nói công ty phải bỏ ra tiền lương rất cao mới được bọn họ đến!"

* Thần Long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi

"Có thể không tiêu tiền sao? Tháng trước trò chơi di động thay đổi bản cập nhật, mọi người có biết cùng tháng doanh thu được bao nhiêu hay không? Như vậy nha." Nhân viên nữ giờ bốn ngón tay: "Ồ Nhật Bản và đại lục doanh thu càng tốt, gà đẻ trứng vàng như vậy, công ty có thể không bỏ lương cao mời bọn họ sao?"

"Tôi nghe nói trụ tổng Kỹ Sư tuổi còn rất trẻ, mới 26, 27 tuổi, công ty chúng ta thành lập năm năm, vậy không phải khi đó anh ta còn là sinh viên sao? Thật lợi hại."

"Nhưng anh ta cực kỳ thần bí, nghe nói rất khó trị, thiên tài thôi, thì như thế này, có phần chướng ngại xã giao bình thường rất ít xuất hiện, ông chủ, cổ đông, cùng với trình tự viên đều đã đến Tổng Công Ty, tiến hành hội nghị quan trọng, trong đó Kỹ Sư trẻ tuổi nhất không phải ai khác, chính là Thành Uyên."

Bên tai nghe các đồng nghiệp ca ngợi Thành Uyên, Diệp Tổ Kỳ vẫn cảm thấy không có quan hệ quá lớn với cô, cho dù Thành Uyên gia tài bạc vạn,

Diệp Tổ Kỳ cô vẫn làm đến nơi đến chốn, kiếm tiền nuôi gia đình, muốn từ một tháng hai vạn năm từ từ thăng chức tăng lương.

Còn ông anh cô, đối với công việc của Thành Uyên cùng với bối cảnh gia đình của anh, cũng không đáng lo - -

"Thành Uyên là ông chủ em? Sao lại như thế? Thành Uyên, tôi nói cho cậu biết, em gái tôi không đủ 28 tuổi, tôi không tính toán để cho nó gả ra ngoài. Đùa giỡn cái gì, nó mới tốt nghiệp bao lâu, còn không có kiếm được bao nhiêu tiền về nhà, chúng tôi muốn dành tiền mua phòng! Em gái tôi không kiếm đủ khoản phí sinh hoạt trước kia thì sẽ không gả ra ngoài, cậu nhớ kỹ điểm này cho tôi!"

Nghĩ đến anh trai mặt ngoài nói lời ác độc, kì thực bộ dáng sột rượt bảo hộ cô, cô liền nhịn không được muốn cười.

"Cái kia... Tổng Kỹ Sư Thành tiên sinh cũng quá đẹp trai! Dáng người cao lớn, bộ dáng lại đẹp, lạnh lùng không thích cười, ánh mắt nhìn người cũng cực kỳ đáng sợ, đúng là cao lãnh khí phách tôi rất thích." Tiểu trợ lý mới vừa vào công ty không tới ba tháng bị kêu đi đưa trà, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tổng Kỹ Sư Thành Uyên trong truyền thuyết.

"Thật sự như thế, chân dài như thế, mặc tây trang thật là đẹp mắt! Ai nha, lần đầu tiên tôi nhìn thấy."

"Với khuôn mặt kia mà không tới công ty đi làm, trốn ở trụ sở bí mật viết trình tự, thật sự là quá đáng tiếc, nếu mỗi ngày có thể nhìn thấy thì thật tốt."

"Thật sự thật sự, rất soái, ngay cả đi làm tâm tình cũng tốt."

Nghe thấy những lời này, chuông báo động trong lòng Diệp Tổ Kỳ vang lên mãnh liệt, chuyện này lại có quan hệ với cô, các đồng nghiệp đều ca ngợi, đúng là bạn trai cô!

Trước kia Thành Uyên không phải loại hình cô thích, cho nên không biết là anh đẹp, chỉ khi nào động tâm, thích, thấy thế nào đều cảm thấy đẹp.

Huống chi Thành Uyên có nhan giá trị được đại chúng tán thành, vài lần hẹn hò đi ở trên đường, Diệp Tổ Kỳ phát hiện nữ sinh quay đầu nhìn bọn họ chiếm đa số, điều này làm cho cô rất không vui.

Chợt đột nhiên, cô hiểu suy nghĩ của Thành Uyên, sau khi hai người xác định kết giao, Thành Uyên vẫn như cũ không có sắc mặt tốt đối với Hình Tử Dương, kiên quyết không cho cô nói chuyện với Hình Tử Dương, nhưng bọn họ vẫn là bạn tốt.

"Đến đây đến đây, bọn họ tan họp rồi."

Các nhân viên thấy cán bộ cấp cao đi ra, nhao nhao trở lại vị trí của mình, làm bộ như cực kỳ bận rộn.

Trong đám người, thân Thành Uyên cao ngất rõ ràng hạc trong bầy gà, bình thường anh tùy ý mặc quần áo ở nhà, quần áo thoải mái, vì hội nghị chính thức mà mặc tây trang, nổi bật lên khí vũ hiên ngang, tây trang màu xanh đậm cùng khí chất lạnh lùng trên người anh, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, có nhân viên nữ nhìn anh không chớp mắt, hai má đỏ hồng, thậm chí đến không được.

Ánh mắt Thành Uyên nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn không nhìn những nhân viên nữ này, nhưng "Rada Diệp Tổ Kỳ" khiến anh đang bước ra trước cửa đột nhiên quay đầu, lướt qua những nhân viên nữ mặt hồng tím đập, anh nhìn thấy cô gái của anh.

Bước chân anh xoay tròn, đi về phía Diệp Tổ Kỳ.

"A Uyên, Thành Uyên?" Ngay cả đồng nghiệp phía sau gọi anh cũng không có nghe.

"Tổ Tổ." Giọng Thành Uyên trong veo mà lạnh lùng, nhưng khi gọi tên cô lại lộ ra ôn nhu: "Ăn cơm trưa chưa?"

Người đàn ông này thật sự quá không quan tâm ánh mắt người ngoài, Diệp Tổ Kỳ cảm giác bốn phía truyền đến ánh mắt nóng rực, còn có ánh mắt nhóm ông chủ phía trước tò mò lại tìm tòi nghiên cứu, cô ngẩng đầu cũng không dám, chỉ có thể nhìn phần công việc làm được một nửa của mình trên mặt bàn.

"Uhm, ăn rồi."

"Hôm nay mấy giờ tan tầm?"

"Tám sáu giờ."

"Hiện tại ba giờ." Thành Uyên nâng tay nhìn thời gian, giọng ôn nhu đến ai cũng có thể nghe ra bảo vệ và quan tâm của anh: "Anh với nhóm Lập Anh đi uống cà phê, chờ em tan tầm anh tới đón em."

"Được." Diệp Tổ Kỳ chỉ cảm thấy ôn nhu của anh sẽ khiến tim cô đập nhanh.

Rất muốn nhìn anh, nhưng lại có phần thẹn thùng, làm sao bây giờ? Cô rất muốn nhìn bộ dáng anh mặc xuyên tây, nhưng cô biết chỉ cần ngẩng đầu sẽ nhìn thấy ánh mắt các đồng nghiệp tò mò bất quá nhìn của anh! Cô muốn thấy bộ dáng đẹp trai của người đàn ông của mình, như thế nào?

Diệp Tổ Kỳ không muốn quán, cô ngẩng đầu, thấy bộ dáng Thành Uyên anh tuấn suất khí, trái tim lỡ một nhịp, không thể phủ nhận, người đàn ông của cô thật sự đẹp lại suất khí, mà trong mắt chỉ có cô...

Uhmm? Không đúng nha, sao mặt anh lại tựa vào càng gần?

Thành Uyên thấy bộ dáng cô cúi đầu giả khiêm tốn, liền cảm thấy cô thật đáng yêu, nhin không được muốn chiều cáo quan hệ của họ với thiên hạ, vì thế ở trước mặt mọi người anh hôn nhẹ một cái trên trán cô, sau đó nói: "Đường tăng ca, làm không xong thì mang về, anh giúp em."

Nói xong sờ sờ tóc của cô, lại sờ sờ khuôn mặt hồng thấu của cô, lúc này mới lưu luyến không rời mà rời đi.

Hai gò má Diệp Tổ Kỳ nóng lên, cũng không có gì, bọn họ cũng đã hôn, hôn trán một chút cũng không quá thân mật. Nhưng vì sao cô cảm giác rất ngọt, rất khiến người thẹn thùng..

"Có cần phải biểu thị chủ quyền công khai như vậy hay không?"

"Không tự tin như vậy sao?"

"Ngậm miệng."

Thành Uyên dùng thái độ băng lãnh đối mặt đồng nghiệp nói móc, đoàn người nói một chút cười cười, đi rồi.

Văn phòng an tĩnh mãi đến khi các ông lớn đều đã đi sạch, lúc này mới oanh tạc.

"Tổ Kỳ, em lén phét với tổng Kỹ Sư từ khi nào?" Lên tiếng chính ta Lisa.

"Lén phét cái gì, khó nghe như thế!" Diệp Tổ Kỳ đỏ mặt: "Khi em quen anh ấy cũng không biết anh ấy là ông chủ của Mặc Kỳ."

"Thì ra đã sớm quen biết rồi!" Lisa gật gật đầu: "Vậy em cự tuyệt Hình Từ Dương chính là vì Thành Uyên sao? Thật tình mắt." Cô nhin không được giờ ngón tay cái lên.

"Tôi nói... Thành Uyên dễ nhìn hơn tôi, nhưng cô cũng không thể giả lên tôi như vậy, Lisa." Hình Từ Dương về văn phòng lấy đồ, liền nghe thấy điều này làm anh vô cùng đau đớn nói: "Tôi là người, trái tim của tôi làm bằng thịt, tôi cũng sẽ bị thương!"

"Có bệnh thì phải uống thuốc." Ánh mắt Lisa đáng sợ.

"Trở về cương vị công tác, đừng thảo luận chuyện không quan hệ đến công việc nữa." Tốc độ Hình Từ Dương biến sắc mặt cực nhanh, vẻ mặt cười ha ha lập tức không có, bày ra thái độ quản lý nhân sự Mặc Kỳ nên có.

Vốn mọi người còn muốn bắt quái thấy anh bày ra biểu tình này, liền biết hiện tại không phải thời điểm nói đùa, nhao nhao trở lại trên vị trí, tất tâm bát quái.

"Diệp tiểu thư, theo ta đến văn phòng một chuyến." Hình Từ Dương quét mắt mọi người một vòng, chỉ đích danh Diệp Tổ Kỳ xong cũng không quay đầu lại rời đi.

Diệp Tổ Kỳ cái gì cũng chưa nói, bỏ công việc trong tay đứng lên, đi theo Hình Từ Dương đến văn phòng của anh, vốn rằng là có chuyện gì quan trọng muốn phân phó cô, kết quả cô lại là - -

"A Uyên người này thật sự là không cứu, chỉ biết viết trình tự, một chút nói lý đối nhân xử thế cũng đều không hiểu, cậu ta thả một trận lửa, lại không muốn kết thúc, nếu không có tôi ra mặt cứu vớt bạn gái cậu ta, cậu ta nên làm cái gì bây giờ a... Tổ Tổ, tôi cảm thấy được tôi đáng để cho A Uyên nói một câu cảm ơn với tôi, em cảm thấy được không?"

"... Anh cực kỳ phiền." Diệp Tổ Kỳ cũng là sau khi kết giao với Thành Uyên, mới hiểu được Hình Từ Dương thật sự cực kỳ chán ghét.

"Dày, em lại nghĩ tới Thành Uyên đúng hay không? Em nghĩ tới cậu ta sẽ bày ra biểu tình ngọt ngào hạnh phúc." Hình Từ Dương trợn mắt: "Cậu ta sợ em bị khi dễ, cố ý làm rõ quan hệ hai người, nhưng có cần phải như vậy không?"

Nếu là trước kia, Diệp Tổ Kỳ khẳng định đã bị Hình Từ Dương đùa cợt đến đỏ mặt thẹn thùng, xấu hổ vô cùng, nhưng kinh nghiệm hơn, Diệp Tổ Kỳ biết công kích chính là phòng thủ tốt nhất.

"Anh sẽ không biết." Cô thần bí nở nụ cười: "Ở trong vũ hội, vương tử đi về phía mình, hư vinh đó anh rất khó lĩnh hội."

"Em có ý tứ gì? Thành Uyên là vương tử, tôi?" Hình Từ Dương bất mãn kêu to.

"Em làm sao mà biết?" Diệp Tổ Kỳ cười cười hỏi lại: "Anh lại không do em quản."

"Em được lắm!" Hình Từ Dương bị tức đến cười ra tiếng: "Bây giờ tôi nhận thức Diệp Tổ Kỳ em một lần nữa!"

"Đâu có đâu có, không dám không dám."

Đầu khẩu với Hình Từ Dương, Diệp Tổ Kỳ làm bộ cầm sổ liệu rời khỏi văn phòng, khi trở lại chỗ ngồi, tự nhiên không có những bát quái cùng anh

mắt dò hỏi như vừa rồi.

Ngồi trở lại trên vị trí, nhớ lại hành vi cử chỉ ngây thơ của Thành Uyên, cô chỉ cảm thấy buồn cười, người ngoài thấy anh cao lãnh, thời điểm đối mặt với cô lại luôn luôn ngốc nghếch vụng về như vậy.

"Phốc - -" che lại môi, cô không cho ý cười của mình lộ ra, nhưng trên mặt không giấu được biểu tình hạnh phúc.

Đúng vậy, cô cực kỳ hạnh phúc, có một công việc tốt, một tình yêu ổn định, mà người đàn ông của cô cực kỳ quý trọng cô, tối hôm nay bọn cô còn hẹn cùng vượt qua năm mới.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Có thể là quá hạnh phúc, ông trời nhìn không được, khi tan tầm, Diệp Tổ Kỳ nhận được điện thoại khẩn cấp, trong nháy mắt, hạnh phúc trên mặt cô, cùng với tương lai tốt đẹp toàn bộ biến mất, chỉ còn lại có trống rỗng.

Sắc mặt Diệp Tổ Kỳ trắng xanh nghiêm mặt đi tới bệnh viện, cô không biết chính mình tới như thế nào, cô chỉ nghe thấy trong phòng cấp cứu có rất nhiều giọng nói, tiếng người bệnh kêu gào, bác sĩ chữa bệnh bận rộn cứu giúp la lên.

"Hôm nay Vĩnh Kỳ sửa xe xảy ra ngoài ý muốn, mặt Vĩnh Kỳ... Chúng tôi lập tức kêu xe cứu thương đưa cậu ấy tới bệnh viện cấp cứu, em nhanh đi." Đây là người công ty gọi điện đến nói với cô.

Tại sao có thể như vậy?

Đời này anh trai luôn ở bên cạnh cô, bọn họ không có càng lúc càng xa, anh trai còn có một tình yêu ổn định, cũng nghe chị Tiểu Đồng khuyên không được đi đêm, hết thấy đều khác đời trước, cô cho rằng anh trai như vậy sẽ không phát sinh ngoài ý muốn hủy dung lần nữa.

Nhưng nó vẫn xảy ra!

"Tôi là em gái Diệp Vĩnh Kỳ, anh ở đâu..." Diệp Tổ Kỳ hỏi ý tá ở quầy, sau đó, cô được đưa tới phòng bệnh, nhìn đến bác sĩ cùng với hộ sĩ vây quanh giường bệnh nhân.

Mặt Diệp Vĩnh Kỳ đầy máu, trên mặt có một vài miệng vết thương, ồ ồ không ngừng chảy máu, một màn này khiến cho Diệp Tổ Kỳ nháy mắt khóc ra tiếng.

"Anh trai..."

Diệp Vĩnh Kỳ đau đến cơ hồ mất đi ý thức, nhưng vừa nghe thấy tiếng khóc của em gái, anh mở to mắt, vô lực cười nói: "Đừng khóc, anh không đau. Anh không sao."

Mới là lạ, rõ ràng có chuyện! Anh trai sợ đau lại thích chửi điện, hiện tại tâm tình phải thật tệ, khả năng nhìn thấy cô, anh muốn không phải mặt mình, mà là muốn cô đừng khóc trước: "Em yên tâm, anh không có việc gì, cũng sẽ không bỏ em lại một mình... Đừng khóc, giúp anh ký đơn cho phép giải phẫu, sau đó ở bên ngoài chờ anh... Còn tiểu Đồng, đừng nói cho cô ấy biết."

Diệp Tổ Kỳ khóc ký đơn đồng ý giải phẫu, một người mờ mịt ngồi ở bên ngoài phòng giải phẫu, trong lúc đó mặc kệ người ai điện thoại tới, đều nói "Tôi ở bệnh viện, anh trai cũng ở trong này".

"Làm sao bây giờ? Tôi nên làm gì bây giờ?" Anh trai là người tâm cao khí ngạo như thế, hiện tại hũy dung, anh có thể có suy nghĩ không tốt hay không? Còn có thể tiếp tục với chị Tiểu Đồng sao? Chị Tiểu Đồng có thể bởi vậy ghét bỏ anh trai hay không?

Ngay lúc Diệp Tổ Kỳ khóc đến không kèm chế được, Ôn Hân Đồng đỏ mắt vành mắt xuất hiện ở phòng cấp cứu: "Vĩnh Kỳ sao rồi?" Vốn cô muốn gọi điện thoại hỏi Diệp Tổ Kỳ hôm nay vượt qua năm mới có kế hoạch gì, không thể tưởng được lại nghe thấy tin dữ.

"Anh trai bị thương rất nặng, mặt anh chảy quá nhiều máu, cái mũi... Khả năng không giữ được." Diệp Tổ Kỳ nghẹn ngào nói: "Chị Tiểu Đồng, anh trai không muốn chị biết, anh không hy vọng chị thấy bộ dáng hiện tại của anh..."

"Tên ngốc kia đương nhiên sẽ nói như vậy!" Ôn Hân Đồng tức giận đến mắng to, đặt mông ngồi ở bên cạnh Diệp Tổ Kỳ: "Chị ngồi ở chỗ này, anh ấy đừng tưởng bởi vì loại lý do thói nát này mà bảo chị đi, không phải là không có cái mũi thôi sao, một người đàn ông lại thích đẹp như thế làm cái gì?"

Nghe thấy chị Tiểu Đồng nói lời không rời không bỏ, Diệp Tổ Kỳ khóc đến càng khó coi.

Nếu có thể, cô hi vọng có kỷ tích, cầu xin, để cho anh trai cô bình an qua cửa ải khó khăn này đi...

"Tố Tố, Tố Tố."

Diệp Tố Kỳ đang cầu nguyện, cô nghe thấy được giọng nói khiến cô an tâm, cô chớp chớp đôi mắt sưng đỏ, thấy rõ khuôn mặt lo lắng của người quý gồi trước mặt cô kia.

Là Thành Uyên.

"Làm sao vậy? Anh đến đây, đừng khóc, nói cho anh biết, hiện tại tình huống như thế nào?" Thành Uyên đi đón Diệp Tố Kỳ tan tầm, cô nhưng không có xuất hiện, anh lập tức gọi điện thoại, biết Diệp Tố Kỳ xảy ra chuyện, cũng lập tức tới, thấy cô khóc thương tâm như vậy, Thành Uyên cực kỳ không nỡ, muốn nước mắt cô biến mất, ôm cô vào trong ngực an ủi.

Thấy Thành Uyên, Diệp Tố Kỳ nắm chặt tay Thành Uyên, khóc sụt sùi nói: "Y, bác sĩ nói, nếu như không có biện pháp cứu trở về, cái mũi phải cắt bỏ, sau đó lại tìm ngoại khoa chỉnh hình làm một cái mũi giả, nhưng sao anh trai có thể chịu được ngũ quan mình bị tàn phá? Càng không nói xong có khả năng..."

"Một khi đã như vậy, vì sao hiện tại không để cho bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình hội chẩn?" Thành Uyên cảm thấy không hợp lý.

"Bởi vì anh trai không thể, các bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình có kinh nghiệm cũng đang trong phòng phẫu thuật..."

"Một bệnh viện lớn như vậy chỉ có một vị bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình trực ban? Không có khả năng." Thành Uyên đưa tay cầm điện thoại, nhanh chóng gọi điện thoại.

Điện thoại vang một tiếng đã có người tiếp, đầu bên kia điện thoại là giọng nói lười biếng: "Tôi nhất định là nhìn lầm rồi, tám trăm năm không thấy cụ nhiên em trai lại chủ động tìm tôi..."

"Anh ở đâu?"

"Đương nhiên ở bệnh viện, anh vừa mới kết thúc ca mổ kéo dài chín giờ đồng hồ, mệt chết, đang muốn ngủ một chút, sao, em nhớ anh, muốn mời anh ăn cơm?"

Thành Uyên ngẩng đầu nhìn số phòng phẫu thuật, sau đó ra lệnh với người ở đầu bên kia điện thoại: "Lầu hai, phòng phẫu thuật số 4, em cho anh một phút đồng hồ." Nói xong liền cúp điện thoại.

Căn bản không tới một phút đồng hồ, chỉ thấy một người mặc áo mổ màu xanh, khoác áo bào trắng, người đàn ông trên mặt có râu chưa cạo nổi giận dưng dưng tiêu sái tới: "Đây là thái độ em trai nói chuyện với anh nó sao? Lâu rồi em không bị anh - -" vốn là muốn tìm thẳng em tính toán sổ sách, kết quả vừa tới liền thấy em trai lạnh nhạt, chỉ có hứng thú máy tính trình tự đệ đệ, ôm một cái ánh mắt khóc đến đỏ rừng rực tiêu mỹ nữ, về mặt đáng về khản trương, lập tức nộ khí tất cả đều tiêu tán rồi.

"Đây là bạn gái em? Xin chào, anh là Thành Huống, là anh trai A Uyên, em cũng gọi anh là anh là được..." Thành Huống muốn bắt tay với cô gái kia, nhưng Thành Uyên ngăn cản anh.

"Hiện tại không phải thời điểm hồ nháo." Thành Uyên thấy ông anh nhà mình liền đau đầu.

"Anh đâu có hồ nháo?" Thành Huống bắt mắt trừng mắt nhìn anh.

Đúng lúc này, cửa phòng giải phẫu mở ra, đi tới một vị hộ lý: "Ai là người nhà Diệp Vĩnh Kỳ?" "Là tôi" Diệp Tố Kỳ lập tức đứng lên, khản trương đi qua, ngay cả Thành Uyên và anh trai anh, hiện tại cô cũng không có tâm tình đi quan tâm.

Hộ lý tới truyền đạt tin tức từ bác sĩ mổ chính, bọn họ bày tỏ Diệp Vĩnh Kỳ bị thương quá nặng, có khả năng bị nhiễm trùng, hiện tại tất phải loại bỏ mũi của anh ta, muốn được người nhà đồng ý.

Diệp Tố Kỳ nghe thấy này tin tức, cơ hồ muốn hôn mê.

"Thật sự không có biện pháp khác sao? Anh ấy thích chưng diện như thế, sao có thể chịu được chính mình mất đi cái mũi..." Nghĩ đến bộ dáng tuyệt vọng của anh trai ở kiếp trước, anh đánh nát tất cả của nhà họ gương Liễu, về sau không còn cười vui vẻ nữa, Diệp Tố Kỳ liền cảm thấy đau.

"Đây là nguyên nhân em báo anh tới?" Thành Huống chỉ chỉ phòng giải phẫu, nhìn lại nhà em trai mình, sau đó nhếch môi cười nói: "Em định báo đáp anh như thế nào?"

Thành Uyên nhú mày, không nói hai lời cầm lấy điện thoại liền muốn quay số điện thoại.

"Em muốn làm gì?" Thành Huống hồ nghi hỏi.

"Anh không làm ca phẫu thuật này, em tìm Nhạc Diệu, anh ấy nhất định rất vui vẻ giúp em việc này."

"Lại dám tìm đối thủ một mất một còn của anh tới - - được, em được lắm, anh nhớ kỹ!" Thành Huống tức giận đến nghiêng răng: "Được rồi, anh thấy

em có phần nghe lời anh, anh sẽ giúp em một lần. Nhớ rõ anh nói không? Người đàn ông phải biểu hiện ra một mặt cường đại của chính mình trước mặt cô gái mình thích, cô ấy mới có thể yêu em, em bắt anh tới cứu lại cái mũi của anh trai cô ấy, cô ấy không cả đời bên em mới có quý."

Nói xong, anh đi tới phòng giải phẫu, khí phách nói với hộ lý: "Nói với người bên trong, đừng đụng vào cái mũi kia, rời khỏi bàn mổ cho tôi."

"Chủ, chủ nhiệm? Không phải anh đang nghỉ ngơi sao? Call anh cũng không đáp..." Cho nên bọn họ mới không nói cho người nhà còn có một vị bác sĩ ngoại khoa chính hình khác.

"Dong dài, ngậm miệng!" Thành Huống khẩn trương ngắt lời hộ lý, quay đầu lộ ra nụ cười phi thường ôn hòa với Diệp Tô Kỳ về mặt không hiểu: "Hắc, đừng khóc, hiện tại anh đi cứu vớt cái mũi anh trai em, chờ anh trả lại cho anh trai em một cái mũi thân thiện hữu hảo, em nói cho anh biết tên của em, chúng ta làm quen- -" Anh vừa cười, vừa đi vào trong phòng mổ.

Diệp Tô Kỳ không rõ hiện tại rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô nhìn Thành Uyên: "Anh trai anh?" Sao lại điên điên khùng khùng như thế.

"Anh trai anh." Thành Uyên đầu đầu gật gật đầu: "Đừng thấy anh ấy như vậy, anh ấy là bác sĩ tốt nhất ngoại khoa chính hình bệnh viện này, trình độ rất cao, anh trai em sẽ không có việc gì." Anh giống như cho cô thêm sức lực, đuổi tay dài ra ôm cô vào trong ngực.

Diệp Tô Kỳ cầu nguyện ở trong lòng, cô nguyện ý trả giá, chỉ cần anh trai có thể có một khuôn mặt bình thường, cô không muốn lại nhìn thấy biểu tình anh trai tuyệt vọng.

Ba người tiếp tục chờ đợi ngoài phòng giải phẫu, trong lúc đó Lâm Hải Đường nhận được tin tức cũng chạy đến, cô nắm tay Ôn Hân Đồng không ngừng an ủi.

Lúc này, đèn trong giải phẫu tắt.

Thành Huống đi ra, anh kéo khẩu trang xuống, lộ ra tươi cười: "Cậu ấy không có việc gì, anh đã sửa sống mũi của ấy, để cho mũi cậu ấy không bị nghiêng lệch." Anh chỉ chỉ cánh mũi trái của mình: "Nhiều nhất thì chỗ này sẽ có một cái sẹo nhỏ, bất quá anh cảm thấy cái sẹo kia có thể gia tăng mùi vị người đàn ông. Nếu cậu ấy thật sự để ý, có thể lại tới tìm anh, cái sẹo nhỏ ấy muốn tiêu trừ rất đơn giản."

Nghe thấy anh trai không có việc gì, cuối cùng Diệp Tô Kỳ thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Cảm ơn, cảm ơn anh, em không biết phải cảm tạ anh như thế nào i mới tốt... Cảm ơn anh đã cứu anh trai em."

"Trước đừng cảm ơn quá sớm, thời gian này mới là mấu chốt, cậu ấy không thể bị nhiễm trùng, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, khi nào anh trai em bình phục, bình an xuất viện rồi lại cảm ơn anh, cứ như vậy, anh đi trước."

Hai ca phẫu thuật khó liên tiếp, thật sự là muốn chết... Thành Huống đeo khẩu trang một lần nữa, gấp, đi tới phòng nghỉ ngủ bù.

"Anh trai em phải ở phòng chăm sóc đặc biệt quan sát một thời gian, anh đi mua một ít đồ dùng cần thiết cho em và anh em, ở chỗ này chờ anh." Thành Uyên cầm tay Diệp Tô Kỳ, xoay người chuẩn bị rời đi.

Diệp Tô Kỳ liền vội vàng kéo anh, về mặt có cảm kích nói không nên lời, "Thành Uyên, cảm ơn anh..." Nếu không phải anh hỗ trợ, phẫu thuật anh trai cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

"Nói cái gì, cần phải vậy." Thành Uyên không muốn nghe cô nói khách khí như vậy, sờ sờ đầu cô, rời đi trước, mà kế tiếp tâm tư Diệp Tô Kỳ liền không có trên người Thành Uyên nữa.

Sau phẫu thuật Diệp Vĩnh Kỳ chuyển vào phòng bệnh thường, thời gian này Diệp Tô Kỳ xin nghỉ việc, chuyên tâm chăm sóc Diệp Vĩnh Kỳ, cô và Ôn Hân Đồng hai người cố định thay nhau, cứ như vậy qua một tuần.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kết thúc

"Em đi đi, anh đã chán ghét em rồi."

Diệp Tô Kỳ vừa lấy lòng cảm bữa tối trở lại phòng bệnh, liền nghe thấy những lời này, cô hồ nghi nhìn vào người ngồi trên giường bệnh, trên mũi bọc băng gạc, xem ra tình lực Diệp Vĩnh Kỳ thật sự dư thừa: "Excuse me?"

"Anh nhìn khuôn mặt này của em ba ngày rồi, còn có quần áo trên người em ba ngày cũng chưa đổi rồi." Diệp Vĩnh Kỳ giờ ba ngón tay: "Anh thật sự thật sự, ngấy rồi."

"Cho nên?" Diệp Tố Kỳ cũng không tức giận, chỉ cảm thấy anh cô rất buồn cười.

Thời gian này cô cực nhọc ngày đêm, không thể nghỉ ngơi yên ổn trông giữ ở bên cạnh anh trai, cô biết anh trai không phải ghét bỏ cô, mà là yêu thương cô.

Yêu thương cô mỗi ngày cũng phải ngủ ở giường hẹp nhỏ hẹp cho người nhà, đau lòng cô yêu sạch sẽ lại chỉ có thể rửa mặt chải đầu ở trong bệnh viện, yêu thương cô nửa đêm cũng không ngủ ngon, thường thường kinh hãi tỉnh dậy, tỉnh lại cẩn thận nhìn anh.

"Cho nên em mau cút về nhà đi, mấy ngày rồi em chưa gội đầu hả? Anh cũng có thể nghe thấy mùi chua từ trên người em - -"

"Hiện tại tốt nhất là anh có khứu giác." Diệp Tố Kỳ châm chọc cái mũi bao băng gạc của anh trai, chỉ có thể dùng miệng hô hấp, mà anh trai Thành Uyên cũng nói, anh sẽ mất đi khứu giác đoạn thời gian, nhưng tình huống này sẽ từ từ cải thiện, so với đời trước mất đi cái mũi và mất đi khứu giác, như bây giờ thật sự tốt hơn nhiều rồi.

"Càng ngày em càng không tôn trọng người anh trai này, anh bảo em trở về thì em trở về cho anh, anh đã gọi Thành Uyên tới đón em, chính em nói, em xem nhẹ cậu ấy đã bao lâu, sẽ không sợ cậu ấy thay lòng đổi dạ sao? Cậu ấy giúp anh nhiều như vậy, em còn không đối tốt với cậu ấy một chút, em đúng là bạch nhãn lang!"

Bị anh trai chỉ trách như vậy, Diệp Tố Kỳ mới nghĩ đến, đúng rồi, thời gian này cô thật sự hoàn toàn xem nhẹ Thành Uyên.

Điều này khi cô nghĩ đến kiếp trước anh trai bị thương nặng nằm viện, Thượng Trình rất không vui khi bị cô xem nhẹ, vậy Thành Uyên có thể cũng cảm thấy cô không quan tâm anh ấy hay không?

Không đúng không đúng, Diệp Tố Kỳ lắc lắc đầu: "Nhưng, anh là anh trai em, anh bị thương, em chăm sóc anh là điều cần phải làm." Anh là thân nhân duy nhất trên đời này của cô.

"Được rồi được rồi, anh biết em lo lắng cho anh."

Diệp Vĩnh Kỳ cũng biết lần ngoài ý muốn này đã dọa em gái: "Nhưng em không nên ở trong bệnh viện suốt, không có nghỉ ngơi tốt cũng không được, anh sẽ khổ sở, em trở về nhà nghỉ ngơi hai tới, tắm rửa sạch sẽ một cái, ăn bữa cơm, nằm ở trên giường ngủ, hôm sau trở lại."

"Em không có ở đây anh phải làm sao bây giờ?"

"Không phải còn có chị sao?"

Diệp Vĩnh Kỳ còn không có trả lời, cửa liền truyền đến giọng Ôn Hân Đồng.

"Chị Tiểu Đồng, chị không phải đi làm sao? Chị đã nói công việc cực kỳ bận." Diệp Tố Kỳ nghi hoặc hỏi.

Cô nhớ rõ bây giờ công việc của chị Tiểu Đồng rất bận, ba ngày trước vội vàng rời khỏi bệnh viện, cho nên ba ngày nay mới có thể đều là cô chăm sóc anh trai.

"Chị hết bận rồi." Ôn Hân Đồng bỏ túi trên tay xuống: "Đều đã xong, kế tiếp chị có thể ở đây chăm sóc Vĩnh Kỳ. Tố Tố, em đã vất vả nhiều ngày, trở về nghỉ ngơi đi, để chị người bạn gái này bỏ chút sức lực, cũng cho chúng ta có chút thời gian, tôi muốn hỏi Diệp Vĩnh Kỳ tiên sinh một câu, cái gì tên là không phải báo cho tôi? Anh bị thương nặng như vậy, có thể không cho em biết sao? Anh tốt nhất nói rõ ràng cho em..."

Vốn còn muốn lưu lại, nhưng nghe thấy giọng điệu chị Tiểu Đồng tức giận, còn có biểu tình anh trai tai vạ đến rồi... Uhm, đích xác không phải trường hợp thích hợp để cô xem, vẫn là rời đi đi.

Vì thế cô yên lặng đứng dậy, động tác cực nhẹ tính toán chuẩn đi, đáng tiếc vẫn bị phát hiện - -

"Đứng rồi, Tố Tố."

"Gi? Chuyện gì." Diệp Tố Kỳ lập tức giả ngoan, cô kỳ thật rất sợ chị Hải Đường và chị Tiểu Đồng tức giận, thật sự đều rất đáng sợ.

"Lúc chị vừa tới, thấy xe Thành Uyên đứng ở đối diện bệnh viện, cậu ấy bảo chị nói với em, cậu ấy chờ ở chỗ này, em không cần phải gấp, từ từ đến là được - -"

"Vâng, em lập tức đi xuống ngay." Diệp Tố Kỳ như lấy được đại xá, cô tuyệt đối không muốn ở trong này chứng kiến tình cảnh anh cô bị nằng chửi một trận.

Coi như không có nhìn thấy ánh mắt cầu cứu từ anh cô, khi Diệp Tố Kỳ rời đi còn cực kỳ săn sóc đóng cửa phòng bệnh, trong bệnh viện phòng bệnh cách âm rất tốt.

Cô đi thang máy xuống dưới lầu, ở cửa bệnh viện, thấy xe của Thành Uyên.

Mới đứng một lúc, di động nắm ở trên tay liền vang, là Thành Uyên bảo cô cẩn thận đường, đừng nóng vội.

Người đàn ông này... Kỳ thật nhìn chăm chăm vào cửa bệnh viện, đứng là ngốc?

Đèn xanh vừa sáng, cô liền lập tức vượt qua đường cái, đi tới bên cạnh anh.

"Anh chờ lâu rồi hả?"

"Không lâu." Thành Uyên phủ nhận.

"Đó chính là thật lâu." Diệp Tổ Kỳ đã rất hiểu anh, biết ý tứ sau lời nói của anh.

"Đừng nói nữa, lên xe, anh đưa em về nhà." Sau khi cô lên xe, anh tự mình thay thắt dây an toàn cho cô, đau lòng nhìn cô gầy yếu tiều tụy: "Bữa tối muốn ăn cái gì? Mua cho em chút đồ về nhà ăn, được không?"

Diệp Tổ Kỳ nhìn anh, sao anh có thể ôn nhu như vậy? Ngay cả một câu oán giận cũng không có, người đàn ông này khiến trong lòng cô ấm áp.

"Thành Uyên..."

"Uhm?"

"Một tuần này bởi vì chuyện anh trai, cũng chưa liên lạc với anh."

"Anh biết."

"Vậy anh có giận em hay không, cảm thấy em lạnh nhạt với anh?"

"Em nghĩ ngợi lung tung gì đó?" Thành Uyên cảm thấy không thể tưởng tượng.

Diệp Tổ Kỳ nháy mắt mấy cái: "Chúng ta mới vừa kết giao không bao lâu, anh em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến em không có thời gian nghĩ tới anh, càng không có cách nào hẹn gặp anh."

"Đây không phải chuyện nên làm sao? Anh em là thân nhân duy nhất ở trên đời này của em, anh ấy bị bệnh, bị thương, em đương nhiên phải ở lại bên cạnh anh ấy chăm sóc anh ấy, chúng ta còn thời gian, hiện tại không phải thời điểm thích hợp hẹn hò."

Đúng vậy, bọn họ còn thời gian - - vì sao nói như vậy, lúc trước cô nói không nên lời với Thượng Trình? Vì sao đạo lý đơn giản như vậy, Thượng Trình không rõ?

Đúng rồi, bởi vì Thượng Trình không coi trọng cô, đó chính là người đàn ông ích kỷ, mà cô vì sao bởi vì tên kia, tiếp tục bị vây ở trong kiếp trước?

Cô đã hạnh phúc.

"Anh nói rất đúng." Đến giờ phút này Diệp Tổ Kỳ mới cực kỳ rõ ràng bỏ xuống Thượng Trình, quên bỏ chính mình của kiếp trước: "Thời gian này ủy khuất anh, chờ anh em khỏe lại, em sẽ bồi thường cho anh, còn có cảm ơn anh."

Cô được yêu, được người đàn ông trước mắt này ôn nhu lại bao dung che chở quý trọng, cảm tạ ông trời để cho cô có cơ hội lặp lại một lần.

"Tổ Tổ..." Thành Uyên thở dài: "Anh nói rồi, đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhẫn nại được."

Đừng khảo nghiệm tự chủ người đàn ông, anh thật sự không phải thánh nhân.

"Vậy thì đừng nhẫn." Diệp Tổ Kỳ chống cằm, nhìn mặt nghiêng người đàn ông cũng rất tuấn tú: "Em cảm thấy may mắn."

"May mắn cái gì?"

"May mắn em mở to mắt, may mắn em còn có cơ hội, may mắn em không có chọn sai người."

Nghe thấy cô gái mình thích nói với mình như vậy, nếu anh nhìn được, vậy còn là đàn ông sao?

Tay lái khẩn cấp chuyển hướng dừng ở bên đường, anh cởi bỏ dây an toàn vương bận, lại gần ghé Diệp Tổ Kỳ, hai tay bưng khuôn mặt anh nhớ thương nhiều ngày, dùng chân thành nhất, tâm tràn ngập tưởng niệm hôn cô...

Chương 13: Ngoại truyện: Đàn ông ăn chay?

Thời gian trôi mau, đảo mất lại là mùa xuân, tháng tư, Đài Nam trời nóng bức, cô gái trẻ đi ở đầu đường, mặc quần sooc ngắn, vừa mát mẻ, lại phô bày ra thanh xuân sức sống.

Ban đêm đường cái Khản Đình đèn đuốc sáng trưng, du khách như mắc cửi, ven đường bán hàng rong đều là đám đông xếp hàng, càng không cần phải nói quán ăn đêm ở trên đường cái.

Diệp Tổ Kỳ cũng ở trong đám người, cô không thích những chỗ chen chúc, sẽ đi phía sau đám người chen lách, không phải muốn hẹn hò, mà là đi chơi với bạn đại học làm chung chuyên đề.

"Trước khi ra nước ngoài có thể tới đường Khản Đình chơi với mọi người, chen lách trên đường cái thành cá xác-đin, coi như tớ không còn tiếc nuối rồi."

Tại một quán kem đầu đường, sáu cô gái khó khăn lách đến vị trí, cậu một muống, tôi một muống ăn kem trên bàn.

"Chúc Thi Vận thuận buồm xuôi gió, sớm ngày học thành về nước." Diệp Tổ Kỳ cảm thán nhìn bạn bè nói chuyện, người sắp ra nước ngoài học chính là bạn tốt của cô, mọi người đều quyến luyến.

Bây giờ du lịch Khản Đình bốn ngày ba đêm, sáu cô gái muốn chơi cho đã, bởi vì lần này không chơi, chờ lần sau đến được đông đủ cũng không biết là chuyện khi nào rồi.

"Điềm Điềm cũng nghiên cứu luận văn, hi vọng cậu thuận lợi."

"Tổ Tổ cũng cần phải nhanh thăng chức tăng lương, mau mau tích đủ tiền mua phòng - - còn có anh trai cậu, tốt hơn nhiều đi." Mọi người hỏi thăm tình hình gần đây của nhau, cố vũ tinh thần cho nhau.

"Còn có, chỉ còn lại Thi Vận và Điềm Điềm không có bạn trai, hai người nhanh tìm người bạn trai lên đi." Một bạn trong đó đột nhiên thốt lên một câu.

"Vì sao nói đến tớ nha? Tớ không bạn trai trâu ai chọc ai, làm gì mà nhắm vào tớ!" Điềm Điềm cố tình tức giận nói.

"Ai kêu cậu và Tổ Tổ ở chung nhiều năm như vậy, cậu ấy chơi trò chơi quen biết một người đẹp trai như thế, lại còn biến anh ta thành bạn trai mang đến gặp chúng ta, mà cậu lại không có động tĩnh gì."

"Tổ Tổ chơi trò chơi quen biết bạn trai thì liên quan gì với tớ? Tớ lại không chơi trò chơi." Điềm Điềm cảm thấy mình cực kỳ oan: "Mà ai bảo Tổ Tổ vận khí tốt như vậy, để cho cậu ấy quen biết một người đẹp trai như thế."

Mọi người gật gật đầu, chuyển tầm mắt đến cửa quán kem, nơi đó có bốn người đàn ông đứng nói chuyện phiếm, tuổi tác ít nhất 23, lớn nhất chính là Thành Uyên.

Bởi vì bên trong không có vị trí dư thừa, bốn người đàn ông để cho các cô gái vào trong quán ăn kem, bọn họ cùng ở bên ngoài.

Trong bốn người đàn ông, rõ ràng tất cả mọi người ăn mặc không sai biệt lắm, T-shirt, quần đùi gì đó, nhưng vóc người Thành Uyên đẹp nhất, cánh tay rắn chắc kia, bả vai cùng với quần áo bởi vì ôm sát khiến cơ ngực và cơ bụng trở nên rõ ràng, phối hợp với khuôn mặt kia, chính là xuất sắc nhất.

Xuất sắc đến nỗi ở đây trên đường cái Khản Đình người trẻ tuổi rất nhiều, tuần nam mỹ nữ càng nhiều, Thành Uyên lại được vô số lượt ngoái đầu nhìn chăm chú, cùng với các cô gái nhiệt tình chủ động đến gần.

Giống như hiện tại, bên cạnh anh đã xuất hiện cô gái mặc bikini thứ 101 đi tới muốn số điện thoại của anh.

"Lại bị đến gần rồi." Mấy cô gái từ đầu thì tức giận, cho rằng người đàn ông của chị em tốt bị mơ ước, đến bây giờ đã coi như không thấy gì.

Dù sao trong mắt Thành Uyên kia căn bản không có cô gái nào ngoài Tổ Tổ, căn bản không cần lo lắng.

Quả nhiên, chỉ thấy Thành Uyên lạnh lùng nói câu gì, vị mỹ nữ nhiệt tình mỹ lệ kia liền lộ ra thất vọng cùng vẻ mặt bị thương, không cam lòng rời đi: "Ài, ở đâu có thể tìm ra người đàn ông chung tình lại đẹp trai như thế? Đây căn bản không khoa học." Điềm Điềm nhìn không được thờ dài.

Những người khác nhao nhao gật đầu như giả vờ, lờ mờ hương Diệp Tổ Kỳ ánh mắt bao hàm hàm mộ ghen tị.

Nhân loại là thị giác động vật, mình những cô gái cũng không thể phủ nhận, nếu trên đường thấy một cô gái xinh đẹp hoặc một chàng trai bộ dáng đặc

biệt đẹp trai, các cô gái cũng sẽ xem nhẹ người bạn nam bên cạnh, nhìn nhiều hơn hai cái, nhất là ở Khẩn Đình trần ngập ánh mặt trời này, bờ cát và bikini.

Nhưng cũng chính bởi vì hấp dẫn quá nhiều, Thành Uyên "Không coi ai ra gì" mới có vẻ quý hơn.

"Bộ dáng đẹp trai dáng người săn chắc, đối với cậu lại tốt như vậy, Tổ Tổ cậu cũng quá hạnh phúc." Một cô gái trong đó cũng mang bạn trai tới, ám muội dùng bả vai chạm Diệp Tổ Kỳ nói: "Hôm nay tới bờ biển chơi tất cả mọi người đều thấy, cơ ngực và cơ bụng nha, nếu không bắn khoăn đến nhà tớ, tớ cũng muốn sờ soạng! Mà còn rất soái, thật sự là Kỳ Sư cả ngày ngồi trước máy tính gõ bàn phím sao? Anh ấy có thể ôm cậu từ trong biển ra, còn có thể một tay ôm lấy cậu đi trên bờ biển - -"

Đó là buổi chiều, mọi người đến khách sạn dừng chân cất hành lý, rồi chạy về phía bờ biển nghịch nước, một đám người chơi thuyền, mà hoạt động này vui nhất ở chỗ lật thuyền làm cho người ta ngã xuống nước, kết quả thuyền Diệp Tổ Kỳ mới vừa lật thuyền, Thành Uyên đã nhảy xuống nước trước, ôm cô không biết bơi lên, tư thái kia quả thực đẹp trai ngất trời.

"Đúng vậy, thể lực rất tốt! Tổ Tổ... Sao cậu chịu được?" Nhắc tới việc này cô bạn chính là quý bốn cột, lớn mật lại hào phóng.

"Cái, cái gì!" Bị các bạn trêu ghẹo, Diệp Tổ Kỳ đỏ mặt.

"Thành thật khai báo, hai người kết giao tới trình độ nào rồi hả?"

"... Năm mới, đi gặp người nhà của anh ấy." Diệp Tổ Kỳ lấp bắp nói: "Năm trước anh tớ bị thương, còn chưa phục hồi như cũ, rất nhiều thứ cũng không ăn được, Thành Uyên mời tớ đến nhà anh ấy ăn cơm tất niên..."

"Nha - -" Vị bạn học kia ái muội kéo dài âm cuối: "Thì ra đã gặp mặt cha mẹ chồng... Ai hỏi cậu chuyện này! Tớ là hỏi cậu chừng nào thì phát sinh quan hệ? Anh ấy có lợi hại hay không? Có được một giờ hay không?" Đây là phương pháp ép hỏi liên hoàn hoàn toàn không cho Diệp Tổ Kỳ trốn tránh.

"Chuyện đó!" Diệp Tổ Kỳ mặt hồng như uống rượu: "Tớ, bọn tớ mới không có..."

Từ từ, cô nói gì đó?

Về mặt Diệp Tổ Kỳ ảo não, muốn thu hồi đã không còn kịp rồi, bạn học khác nghe thấy lời của cô đều nhao nhao kêu lớn không thể tin được.

"Còn không có? Các cậu cùng một chỗ đã bao lâu!"

"Mới nửa năm thôi." Diễm Diễm và Diệp Tổ Kỳ từng ở chung, bình thường thường xuyên liên lạc nhất, cho nên cũng biết tường tận nhất.

"Vậy làm sao có thể không làm? Là Thành Uyên không được hay là Tổ Tổ cậu không có sức quyến rũ nha? Cũng không đúng, theo chúng ta quan sát thì ánh mắt Thành Uyên kia thật muốn buộc Tổ Tổ ở trên người, vừa thấy liền biết Tổ Tổ có sức quyến rũ cực lớn với anh ấy!"

"Đừng nói ngay cả hôn cũng không có chứ?"

"Có rồi!" Diệp Tổ Kỳ bị các bạn nói khiến xấu hổ vô cùng.

"Có là tốt rồi, nói một chút được hôn là cảm giác gì? Thân hình hai người khác nhau nhiều như vậy, có giống như chim nhỏ nép vào người hay không?" Những người khác tóm được cơ hội, vội vàng truy vấn.

Cái gì chim nhỏ nép vào người, mỗi lần hôn môi, Thành Uyên đều ôn nhu giống như bụng đồ sứ dễ vỡ vậy, ngay cả ôm cũng thật cẩn thận. Diệp Tổ Kỳ nghĩ thầm.

Đương nhiên, cảm giác được che chở rất tốt, nhưng cô cũng sẽ muốn một tình yêu mãnh liệt, Thành Uyên lại chưa bao giờ từng ám chỉ tới phương diện kia.

"Các cậu thật sự chưa làm?" Cô bạn thích nói bậy bạ kia nhìn không được hỏi: "Tổ Tổ, là cậu rất muốn nhưng Thành Uyên không cần? Tớ thấy buổi chiều cậu giống gấu koala dán Thành Uyên không rời, một bộ rất muốn ăn anh ấy, ả nha, thì ra mặc dù anh ấy có bề ngoài dã thú, kỳ thật nội tâm là đàn ông ăn chay nha! Chắc chắn sách!!!"

"Đừng hỏi nữa, phiền chết!" Diệp Tổ Kỳ bị nhìn thấu, đỏ mặt khiển trách.

Ăn kem xong, các cô gái ra khỏi quán kem, tập hợp lại với nhóm đàn ông.

"Ăn thật nhiều kem?" Thành Uyên thấy cô ra, cực kỳ tự nhiên lên trước đón, dắt tay cô, biểu tình nhu hòa, mềm hoá lãnh ngạnh vừa rồi.

Diệp Tổ Kỳ nhìn chỗ hai người nắm tay, từ khi bọn họ kết giao, Thành Uyên cực kỳ chủ động thân cận cô, ôm cô, hôn cô, nhưng nhiều hơn thì không có rồi.

"Kỳ sinh lý của em vừa hết, ăn một chút cũng không sao, nhưng tháng sau không cho phép ăn, con gái phải ăn ít kem một chút." Thành Uyên dặn dò, khẩu khí có phần dữ.

"Oh." Diệp Tổ Kỳ ngược lại cũng không có sinh khí, bởi vì biết đây là Thành Uyên quan tâm cô.

Nhưng cô thật sự cảm thấy được kỳ thần kỳ, kết giao mới bao lâu, Thành Uyên so với cô còn hiểu biết thân thể của cô hơn, biết cô khi nào thì tới kỳ sinh lý, mỗi một lần lúc cô đang đi làm mà kỳ sinh lý đến, sau khi tan tầm gặp mặt Thành Uyên, liền nhận được ca ca nóng anh mua, canh đậu đỏ, tri kỷ làm giảm đau đón cho cô.

Mà Thành Uyên đối cô hữu cầu tất ứng, cũng chỉ có việc ăn kem này lại rất cứng rắn mặc kệ cô.

Qua mười hai giờ đêm, đầu đường Khâm Đình vẫn đang đèn đuốc sáng trưng, nhưng đoàn người bọn họ không có tinh thần đi dạo phố tiếp.

"Ngày mai ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, đừng âm ỉ bọn tớ, buổi chiều gặp lại!" Cô gái thích nói bậy bạ kia lôi kéo bạn trai học trưởng kết giao hai năm, về phòng của mình rồi.

"Hôm nay mệt chết, ngày mai ngủ bù, gặp lại." Diễm Diễm và Thi Vận độc thân cũng trở lại phòng mình.

"Chúng ta cũng về đi ngủ đi, chơi một ngày đều đã mệt mỏi." Thành Uyên nắm tay cô, cố tình trấn định noi.

Tổng cộng mười người du lịch, đặt năm gian phòng đôi, đương nhiên là đôi nào đang yêu ngủ một phòng, độc thân và độc thân một phòng.

Thành Uyên cùng phòng với Diệp Tổ Kỳ, kết giao mấy tháng, Diệp Tổ Kỳ đương nhiên là khách quen chỗ ở Thành Uyên, nhưng cho tới bây giờ cô không qua đêm ở chỗ anh, bởi vì cô có anh trai sốt ruột bảo hộ em gái, quy định mỗi ngày cô phải về nhà trước mười giờ.

Đây là gia quy Diệp Vĩnh Kỳ mới lập sau khi bọn họ kết giao.

"Con gái nhà của chúng ta trước khi kết hôn đều có gác cổng - - chờ em có con gái em sẽ biết." Diệp Vĩnh Kỳ dùng ánh mắt đề phòng cướp nhìn Thành Uyên.

"Nhưng anh thường xuyên ở chỗ chị Tiểu Đồng..." Diệp Tổ Kỳ kháng nghị.

"Hừ, ngậm miệng!" Diệp Vĩnh Kỳ quát em gái, quay đầu tiếp tục làm khó dễ Thành Uyên: "Cậu đừng cho rằng tôi không biết cậu suy nghĩ cái gì, tôi cũng là người đàn ông, tôi quá hiểu!"

Chính vì biết, anh mới đau lòng như vậy. Em gái bảo bối của anh sắp bị người cướp đi rồi.

Thành Uyên cũng không tranh cãi, thập phần thân sĩ tuân thủ quy tắc này, nhưng không phải anh không muốn tiến thêm một bước với bạn gái?

Cho nên lần này du lịch, Thành Uyên lòng tràn đầy chờ mong, này là bọn anh lần đầu tiên ngủ ở đồng một cái phòng, đồng trên một cái giường.

Hai người trở lại khách sạn, vừa vào cửa đã thấy giường đôi, Thành Uyên nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cực kì khản trương.

"Ở bên ngoài đi chơi cả đêm, anh đi tắm rửa trước." Thành Uyên muốn mình bình tĩnh lại, quyết định tắm nước lạnh dập tắt dục vọng của mình.

"Uhm, được." Diệp Tổ Kỳ mới nói xong, đã thấy Thành Uyên thần tốc cầm quần áo vào phòng tắm, cô đột nhiên có chút khản trương.

"Thật là, khản trương cái gì? Không phải là đi ngủ sao!" Cô lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ngoại truyện: Đàn ông ăn chay? (tiếp)

Nhưng vì sao cô càng nói mặt càng hồng? Giống như đang chờ mong chuyện gì... Diệp Tổ Kỳ mau tinh táo, đừng bị lời bạn học nói mà bị ảnh hưởng.

Nhưng, có thể không bị ảnh hưởng sao?

Kỳ thật Diệp Tổ Kỳ cảm thấy có chút suy sụp, hiện giờ tình cảm bọn họ ổn định, nhưng Thành Uyên vẫn không có động vào cô, là vì không muốn sao? Hay giống như bạn học nói đùa, cô không có sức quyến rũ?

Nhưng nếu như cô không có sức quyến rũ, Thành Uyên nhớ rõ kỳ sinh lý của cô làm cái gì? Nam sinh nhớ chu kỳ sinh lý bạn gái, trừ bỏ săn sóc bên ngoài, cũng là bởi vì có thể coi là kỳ an toàn nha, còn có đi ở trên đường, Thành Uyên nhất định phải dắt tay cô...

Ngay khi Diệp Tổ Kỳ cắn móng tay suy tư rốt cuộc Thành Uyên đối với cô có ý tứ gì không, cửa phòng tắm mở ra, Thành Uyên đi ra.

Thấy Thành Uyên mặc quần tứ giác, lộ ra trên thân và chân dài đi tới, rắn chắc có lực khiến cho cô xem đến há hốc mồm.

"Anh tắm xong rồi." Ánh mắt Diệp Tổ Kỳ khiến Thành Uyên cảm thấy đặc ý, đó là thích không che dấu, thật cao hứng chính mình có lực hấp dẫn đối với cô, nhưng khiến Thành Uyên ảo não chính là đừng nhìn anh như vậy, anh, anh sẽ cầm giữ không được!

"Đến em, hôm nay sáng sớm đã lên đường, lại không ngừng chơi, nhất định em cũng mệt rồi? Nhanh đi tắm rửa." Thành Uyên nói xong, cầm quần áo bẩn đi đến một bên, kéo túi du lịch của mình ra, từ trong túi lớn tìm quần áo để đổi giặt, kết quả một thứ tát một tiếng rớt từ trong túi ra.

Tiếng động kia hấp dẫn sự chú ý của hai người - - mặt trên đóng gói có ba con số, thứ kia Diệp Tổ Kỳ đã nhìn thấy ở cửa hàng tiện lợi, mà thân là đàn ông Thành Uyên tự nhiên càng hiểu biết đây là cái gì.

Bao cao su siêu mỏng nhập khẩu nổi tiếng Nhật Bản... Đáng chết, trong túi anh làm sao có thể có thứ này!

"Đây không là của anh!" Thành Uyên thanh minh: "Ngày hôm qua khi anh sắp xếp hành lý, anh trai anh đến tìm anh..." Đúng rồi, khẳng định chính là anh ấy thừa dịp anh không chú ý nhét bao cao su vào trong túi anh.

Trời ạ, thứ này lại để cho anh trai chuẩn bị, Tổ Tổ có thể khinh thường anh hay không?

"Oh." Đó là Thành đại ca chuyện sẽ làm. Diệp Tổ Kỳ cực kỳ xấu hổ, nhưng cô cố tình trấn định, giống như vô tình nói: "Chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, rất tốt đó." Từ từ, cô đang nói cái gì?

Trong nháy mắt, bốn phía rơi vào trầm mặc, bình thường hai người ở chung bình thường, hiện tại lại bởi vì một hộp bao cao su, để cho ái muội tiềm tàng lộ ra.

Bọn họ cùng ngồi xổm xuống nhặt bao cao su, tay Diệp Tổ Kỳ đụng phải hòm trước, ngay sau đó, tay Thành Uyên che phía trên cô.

Diệp Tổ Kỳ sợ tới mức đứng lên, Thành Uyên cũng vậy, kết quả bởi vì phản ứng quá mau, Diệp Tổ Kỳ thiếu chút nữa té ngã, may mắn Thành Uyên đứng lúc giữ chặt cô.

"Anh đi hỏi quầy lễ tân, xem có còn phòng trống không, hôm nay em ở chỗ này." Thành Uyên đột nhiên nói, buông tay Diệp Tổ Kỳ ra.

"Vì sao anh muốn một căn phòng nữa?" Diệp Tổ Kỳ vì lời nói bất chợt của anh sắc mặt đại biến, trò tay giữ chặt anh.

"... Tổ Tổ, anh không phải thánh nhân." Thành Uyên nhìn tay Diệp Tổ Kỳ, ánh mắt có ẩn nhẫn: "Anh sợ sẽ dọa em."

Diệp Tổ Kỳ nháy mắt mấy cái, nghi hoặc nói: "Vì sao sợ dọa đến em?"

"Bởi vì cả đầu anh đều là ý nghĩ muốn làm chuyện xấu đối với em... Khi em nói thích anh, anh đã bắt đầu nhẫn nại rồi."

Anh là người đàn ông bình thường, chỉ ôm hôn môi với anh mà nói đương nhiên không đủ, anh muốn triệt để có được cô, muốn da thịt thân cận với cô, thăm dò mỗi một tác thân thể cô, muốn nhìn thấy cô vì mình động tình, bộ dáng hai gò má ửng hồng.

"Oh." Tâm tình Diệp Tổ Kỳ chuyển biến tốt.

Thì ra không phải cô không có sức quyến rũ, lại càng không phải Thành Uyên không được, mà là anh đang nhẫn nại, sợ dục vọng của mình dọa đến cô, khổ sở nhẫn nại.

Người đàn ông này thật sự cực kỳ để ý cô...

"Nhẫn cái gì? Em cũng không bảo anh nhẫn..." Tổ Kỳ càng nói càng nhỏ.

"Anh có thể không cần nhẫn?" Nghe vậy, trong mắt Thành Uyên chột lóe, anh nắm chặt tay cô: "Trong đầu anh suy nghĩ đến chuyện này ngàn vạn lần? Những ý nghĩ này... Ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy mình hạ lưu..."

Anh càng nói càng lại gần Diệp Tổ Kỳ.

Diệp Tổ Kỳ cảm giác được khí tức xâm lược phát ra trên người anh, nhịn không được lui về phía sau.

Cô lui lại lui, lui đến cạnh giường, không chú ý một cái, trực tiếp ngồi đến trên giường, mà Thành Uyên lại đè cô trên giường lớn.

Sức lực cùng với động tác bá đạo thuộc về người đàn ông kia, khiến cho Diệp Tổ Kỳ hoảng hốt không thôi, đột nhiên cảm thấy cô giống như vừa nở thà một con mãnh thú đáng sợ.

"Thành, Thành Uyên, trên người em rất hôi, đi tắm rửa trước, chờ em một chút." Cô không phải cô gái không có kinh nghiệm, nhưng vì sao đối mặt Thành Uyên khiến cô khăn trương như vậy?

Rốt cuộc là vì nhiệt độ cơ thể của anh quá nóng, ánh mắt anh nhìn chăm chăm mình quá mức nóng cháy, hay là...

"Không cần, trên thân em không có mùi khó ngửi..." Thành Uyên đề cô ở trên giường, hôn lên cô.

Cái hôn này tràn ngập bá đạo, cuốn đi tất cả hô hấp của cô, ôm lại càng nóng cháy, đây là chuyện Diệp Tổ Kỳ chưa bao giờ từng lĩnh hội qua, cô bị hôn đến quên hết tất cả.

"Tổ Tổ, em có biết anh chờ đợi ngày này đã bao lâu không? Nếu em bảo anh nhịn, anh sẽ nhịn..." Thành Uyên thấp giọng nói.

Anh dùng tốc độ thông thả nhất cởi quần áo trên người cô, rõ ràng bữa tiệc lớn ở ngay trước mắt, anh lại không vội ăn, mà dần lại tính tình, dùng môi và hai tay thăm dò thân thể của cô, khai quật điểm mẫn cảm của cô.

"Nơi đó không được! Thành Uyên... Dừng tay... Em không được..."

Ai nói Thành Uyên ăn chay? Anh căn bản là sắc lang! Diệp Tổ Kỳ mơ mơ màng màng nhớ lại.

Mồ hôi Diệp Tổ Kỳ đầm đìa, Thành Uyên chỉ dùng tay và môi khiến cho cô cao triều hai lần, phương thức anh chạm vào cô, thủ đoạn lấy lòng cô cực kỳ rõ ràng tỏ rõ kinh nghiệm anh không nhiều lắm, lại khiến cô phi thường sung sướng.

Hộp bao cao su mà Thành Huống chuẩn bị, vốn ở trong tay Diệp Tổ Kỳ, chẳng biết lúc nào rơi vào trong tay Thành Uyên, chờ anh thăm dò đủ, anh quỳ gối giữa hai chân cô, lấy một cái trong đó.

Tiếng giấy đóng gói vào lúc này nghe tới đặc biệt kích thích, mặt Diệp Tổ Kỳ đều đã đỏ.

"May mắn ngày mai không cần dậy sớm, tất cả mọi người muốn ngủ tới khi tự nhiên tỉnh." Thành Uyên một bên mang bao cao su, vừa nói.

Diệp Tổ Kỳ thở hồng hộc, trên mặt là sau cao triều đỏ bừng, nhìn biểu tình Thành Uyên bởi vì cô không còn cao lạnh nhạt mặc, mà tràn ngập điên cuồng và đè nén không được dục niệm, điều này khiến cô rất có cảm giác thành tựu.

"Vì sao?" Miệng cô hơi vênh, ánh mắt mê ly mị hoặc.

Thành Uyên lấy hành động trả lời, anh có chút vội vàng tiến vào thân thể của cô, nghe thấy tiếng cô ản ản kêu đau, anh hôn cô, dỗ cô, kiên nhẫn chờ cô thích ứng.

"Đại sắc lang, anh thật thô lỗ." Diệp Tổ Kỳ nhịn không được nén giận, nhưng nói tới nói lui, cô cũng không có đẩy anh ra, trọng giọng nói còn có chút làm nũng.

"Không có biện pháp, anh nhịn thật lâu - - anh chỉ nổi sắc tâm đối với em." Thấy cô thích ứng, Thành Uyên chậm rãi động thân, thấy ánh mắt cô trở nên mê ly, nghe cô kiều mỵ rên ngâm, anh cũng không thể nhẫn nại thêm mà bắt đầu luật động...

Diệp Tổ Kỳ bị thể công của Thành Uyên biến thành quân lính tan rã, bọn họ vẫn "Vận động" liên tục, mãi đến khi cô cũng không thể ứng phó tinh lực thịnh vượng của Thành Uyên mới đình chỉ. Cô cảm thấy chính mình giống như một con cá bị ép khô, ngay cả một ngón tay cũng không động được, là Thành Uyên cầm khăn mặt lau sạch thân thể giúp cô.

Hơi hơi mở mắt ra, thấy người đàn ông chiến đấu hăng hái cả đêm vẫn tinh lực mười phần kéo ra tấm rèm, ánh mặt trời ở Khẩn Đình chiếu rọi vào mắt.

Thì ra... anh may mắn hôm nay có thể ngủ thẳng tự nhiên tỉnh là ý tứ này, thú vật này cư nhiên làm đến bình minh!

Thân thể của anh mệt chết đi, nội tâm lại cảm thấy hạnh phúc trước nay chưa có, thì ra làm tình với người mình quý trọng là cảm giác như vậy.

Nhắm mắt lại một lần nữa, Diệp Tổ Kỳ cảm thấy thẹn nhớ lại, nếu túm dục quá độ như vậy, trái lại cô nguyện ý nhiều hơn vài lần, nhưng tuyệt đối không thể bị Thành Uyên biết cô cực kỳ thích cảm giác da thịt thân cận với anh.

Cô xem như nhìn ra bản tính tên kia, chính là tên người đàn ông keo kiệt được một tác lại muốn tiến một thước, bình thường đối với cô thật cẩn thận, một khi được cô cho phép, thì lòng tham không ngừng.

Nhưng làm sao bây giờ? Cô cũng vậy.

"Thành Uyên." Từ từ nhắm hai mắt, Diệp Tổ Kỳ mở miệng.

"Uhm?" Thành Uyên đến bên giường, tiếng nói mềm nhẹ hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ngủ, tôi đây ôm em." Diệp Tổ Kỳ giống như nữ vương mà sai khiến.

"Được." Thành Uyên nở nụ cười, may mắn anh cả đêm hoang đường không có dọa đến cô.

Cô gái yêu thương mời anh ôm ngủ, anh sẽ cự tuyệt sao? Đương nhiên sẽ không.

Ôm Diệp Tổ Kỳ vào trong ngực, Thành Uyên ôm cô, nhắm mắt lại, nghe mùi hương trên người cô - - trên người cô lấy dính hương vị của anh, điều này làm cho Thành Uyên cảm thấy kiên định.

Phản tình yêu không dễ có được này, anh sẽ cẩn thận trân quý, dắt tay cô đi hết nửa đời sau.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Trạch Nam Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.